

CÍRKEV JEŽÍŠE KRISTA SVATÝCH POSLEDNÍCH DNŮ • LISTOPAD 2018

Liahona

Proslovy z generální konference

Ježíš Kristus – ústřední
bod našeho života
i názvu Církve

Nové studijní osnovy
a nový rozvrh nedělních
shromáždění nastolují
rovnováhu mezi studiem
evangelia doma a v Církvi

Oznámeno dvanáct
nových chrámů

„Naléhavě vás dnes večer žádám, abyste se modlily o porozumění svým duchovním darům – abyste je zušlechtovaly, používaly a rozvíjely, a to více než kdy dříve. Pokud tak budete činit, změníte svět. ...

Drahé sestry, potřebujeme vás! ,Potřebujeme vaši sílu, vaše obrácení, vaše přesvědčení, vaši schopnost vést, vaši moudrost a váš hlas.‘ Bez vás zkrátka shromáždit Izrael nedokážeme.

Mám vás rád a děkuji vám; a nyní vám žehnám schopností nechat svět za zády, zatímco budete napomáhat tomuto nesmírně důležitému a naléhavému dílu. Společně můžeme vykonat vše, co Nebeský Otec potřebuje, abychom vykonali – s cílem připravit svět na Druhý příchod Jeho Milovaného Syna.“

President Russell M. Nelson, „Zapojení sester do shromažďování Izraele“, 69, 70.

*Kruh se uzavírá,
Jenedy Paigeová*

Sobotní dopolední zasedání

- 6 **Úvodní proslov**
President Russell M. Nelson
- 8 **Hluboké a trvalé obrácení k Nebeskému Otci a Pánu Ježíši Kristu**
Starší Quentin L. Cook
- 12 **Pozdvihněte hlavu svou a radujte se**
M. Joseph Brough
- 15 **Klademe základ velikého díla**
Starší Steven R. Bangerter
- 18 **Nebud'te znepokojeni**
Starší Ronald A. Rasband
- 21 **Shromážděte vše v jedno v Kristu**
Starší David A. Bednar
- 25 **Pravda a plán**
President Dallin H. Oaks

Sobotní odpolední zasedání

- 28 **Vyjádření podpory úředníkům Církve**
President Henry B. Eyring
- 30 **Pevní a stálí ve víře v Krista**
Starší D. Todd Christofferson
- 34 **Pojďte, naslouchejte hlasu proroka**
Biskup Dean M. Davies
- 37 **Jedno v Kristu**
Starší Ulisses Soares
- 40 **Náš táborák víry**
Starší Gerrit W. Gong
- 43 **Všichni na sebe musí vzít jméno dané Otcem**
Starší Paul B. Pieper
- 46 **Věřte, milujte, konejte**
Starší Dieter F. Uchtdorf

Generální zasedání žen

- 50 **Pro Něj**
Joy D. Jonesová
- 52 **Božská nespokojenost**
Michelle D. Craigová
- 55 **Radost plynoucí z nesobecké služby**
Cristina B. Francová
- 58 **Ženy a studium evangelia v domově**
President Henry B. Eyring
- 61 **Rodiče a děti**
President Dallin H. Oaks
- 68 **Zapojení sester do shromažďování Izraele**
President Russell M. Nelson

Nedělní dopolední zasedání

- 71 **Vidění o vykoupení mrtvých**
President M. Russell Ballard
- 74 **Jak se stát pastýřem**
Bonnie H. Cordonová
- 77 **Služba smíření**
Starší Jeffrey R. Holland
- 80 **Úloha Knihy Mormonovy při obrácení**
Starší Shayne M. Bowen
- 83 **Zranění**
Starší Neil L. Andersen
- 87 **Správný název Církve**
President Russell M. Nelson

Nedělní odpolední zasedání

- 90 **Snaž, snaž, snaž**
President Henry B. Eyring
- 93 **Otec**
Brian K. Ashton
- 97 **Vezměme na sebe jméno Ježíše Krista**
Starší Robert C. Gay
- 101 **Chceš-li zdráv býti?**
Starší Matthew L. Carpenter
- 104 **Vyvolte sobě dnes**
Starší Dale G. Renlund
- 107 **Nyní je ten správný čas**
Starší Jack N. Gerard
- 110 **Pastýřská péče o duše**
Starší Gary E. Stevenson
- 113 **Staňme se příkladnými Svatými posledních dnů**
President Russell M. Nelson

- 64 **Generální autority a generální úředníci a úřednice Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů**
- 115 **Rejstřík příběhů v konferenčních proslovech**
- 116 **Zprávy z Církve**
- 121 **Pojď, následuj mne – pro kvorum starších a Pomocné sdružení**

188. pololetní generální konference

Sobota dopoledne, 6. října 2018, generální zasedání

Vedl: president Henry B. Eyring
Úvodní modlitba: starší Craig A. Cardon
Závěrečná modlitba: starší Adilson de Paula Parrella
Hudbu zajistil pěvecký sbor Tabernacle Choir at Temple Square; dirigenti Mack Wilberg a Ryan Murphy; varhaníci Mathias a Richard Elliottovi: „Veď nás, všemocný Jehovo“, *Náboženské písně*, č. 34; „Hle, úsvit stíny přemáhá“, *Náboženské písně*, č. 1, ar. Wilberg; „If I Listen with My Heart“, DeFord, ar. Murphy; „Na vrcholku hory“, *Náboženské písně*, č. 5; „Věrně následuji Boží plán“, *Zpěvník pro děti*, 86–87, ar. Hofheins; „Pojďte, Svatí“, *Náboženské písně*, č. 18, ar. Wilberg.

Sobota odpoledne, 6. října 2018, generální zasedání

Vedl: president Dallin H. Oaks
Úvodní modlitba: Sharon Eubanková
Závěrečná modlitba: starší Joni L. Koch
Hudbu zajistil smíšený pěvecký sbor z misio-nářského výcvikového střediska v Provu; dirigenti Ryan Eggett a Elmo Keck; varhanice Linda Margettsová a Bonnie Goodliffeová: „Národy, slyšte hlas nebe znít“, *Náboženské písně*, č. 164, ar. Schank; směs písní: „Budu statečný“, *Zpěvník pro děti*, 85 a „Církev Ježíše Krista“, *Zpěvník pro děti*, 48, ar. Warbyová; „Povolání sloužit“, *Náboženské písně*, č. 155; „Naděje Izraele“, *Náboženské písně*, č. 162, ar. Schank.

Sobota večer, 6. října 2018, generální zasedání žen

Vedla: Jean B. Binghamová
Úvodní modlitba: Memnet Lopezová
Závěrečná modlitba: Jennefer Freeová
Hudbu zajistil pěvecký sbor mladých žen z kůlů v utažském Pleasant Grove; dirigentka Tracy Warbyová; varhanice Bonnie Goodliffeová: „S námi písně zpívejte“, *Náboženské písně*, č. 21, ar. Warbyová; „This Is the Christ“, Faust, Pinborough a Moody; „Nechť plní nás blahem“, *Náboženské písně*, č. 3; „Vydávejme svědectví o pravdě“, *Zpěvník pro děti*, 92–93, ar. Warbyová.

Neděle dopoledne, 7. října 2018, generální zasedání

Vedl: president Henry B. Eyring
Úvodní modlitba: starší Allan F. Packer
Závěrečná modlitba: starší Donald L. Hallstrom
Hudbu zajistil pěvecký sbor Tabernacle Choir; dirigenti Mack Wilberg; varhaníci Richard Elliott a Andrew Unsworth: „Ó, hleďte, Pán je Král“, *Náboženské písně*, č. 25; „Vykupitel Izraele“, *Náboženské písně*, č. 6, ar. Wilberg; „Správně zvol“, *Náboženské písně*, č. 48, ar. Wilberg; „Ó, Bože, my Tobě děkujeme“, *Náboženské písně*, č. 10; „His Voice as the Sound“, americká lidová náboženská píseň, Walker, ar. Wilberg; „It Is Well with My Soul“, Spafford a Bliss, ar. Wilberg.

Neděle odpoledne, 7. října 2018, generální zasedání

Vedl: president Dallin H. Oaks
Úvodní modlitba: starší Gary B. Sabin
Závěrečná modlitba: starší Michael John U. Teh
Hudbu zajistil pěvecký sbor Tabernacle Choir; dirigenti Mack Wilberg a Ryan Murphy; varhaníci Andrew Unsworth a Brian

Mathias: „In Hymns of Praise“, *Hymns*, č. 75, ar. Murphy; „Víru v Krista mám“, *Náboženské písně*, č. 74, ar. Wilberg; „K nebesům chválu přej“, *Náboženské písně*, č. 29; „Our Prayer to Thee“, Nelson a Parry, ar. Wilberg.

Dostupnost proslovů z generální konference

Proslovy z generální konference jsou v mnoha jazycích k dispozici na internetu – přejděte na stránky conference.lds.org a zvolte jazyk. Proslovy jsou také dostupné v aplikaci „Knihovna evangelia“ pro mobilní telefony a tablety. Informace o dostupnosti generální konference ve formátu pro osoby se zvláštními potřebami jsou k dispozici na adrese disability.lds.org.

Na obálce

Vpředu: *Světlo světa* (2015), Walter Rane, nesmí být kopírováno.
Vzadu: Foto Cody Bell.

Fotografie z konference

Fotografie pořídili v Salt Lake City Cody Bell, Janae Binghamová, Mason Coberly, Weston Colton, Brian Nicholson, Leslie Nilsson, Matt Reier a Christina Smithová.

ŘÍJEN 2018, 26. ROČNÍK, ČÍSLO 6
LIAHONA 14754 121

Mezinárodní časopis Církve Ježíše Krista Svätých posledních dnů

První předsednictvo: Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks,
Henry B. Eyring

Kvorum Dvanácti apoštolů:

M. Russell Ballard, Jeffrey R. Holland, Dieter F. Uchtdorf,
David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson,
Neil L. Andersen, Ronald A. Rasband, Gary E. Stevenson,
Dale G. Renlund, Gerrit W. Gong, Ulisses Soares

Šéfredaktor: Randy D. Funk

Poradci: Brian K. Ashton, Randall K. Bennett, Becky Cravenová,
Sharon Eubanková, Cristina B. Francová, Donald L. Hallstrom,
Larry S. Kacher, Erich W. Kopischke, Lynn G. Robbins

Výkonný ředitel: Richard I. Heaton

Ředitel církevních časopisů: Allan R. Loyborg

Manažer obchodu: Garff Cannon

Výkonný redaktor: Adam C. Olson

Asistent výkonného redaktora: Ryan Carr

Asistent publikace: Francisca Olsonová

Autorský a redakční tým: Maryssa Dennisová, David Dickson,
David A. Edwards, Matthew D. Flitton, Lori Fullerová, Garrett
H. Garff, LaRene Porter Gauntová, Jon Ryan Jensen, Charlotte
Larcabalová, Michael R. Morris, Eric B. Murdock, Sally Johnson
Odekirková, Joshua J. Perkey, Jan Pinboroughová, Richard
M. Romney, Mindy Seluová, Chakell Wardleighová, Marissa
Widdisonová

Výkonný ředitel pro grafickou úpravu: J. Scott Knudsen

Ředitel pro grafickou úpravu: Tadd R. Peterson

Designerský tým: Jeanette Andrewsová, Fay P. Andrusová,
C. Kimball Bott, Thomas Child, Joshua Dennis, David Green,
Colleen Hincleyová, Eric P. Johnson, Susan Lofgrenová, Scott
M. Mooy, Emily Chieko Remingtonová, Mark W. Robison, Brad
Teare, K. Nicole Walkenhorstová

Koordinátor pro duševní vlastnictví:

Collette Nebeker Auneová

Vedoucí výroby: Jane Ann Petersová

Produkční tým: Ira Glen Adair, Julie Burdettová,
Thomas G. Cronin, Bryan W. Gygi, Ginny J. Nilsonová,
Marriisa M. Smithová

Příprava tisku: Joshua Dennis, Ammon Harris

Ředitel pro tisk: Steven T. Lewis

Ředitel pro distribuci: Troy R. Barker

Překlad: Martin Prachaf

Distribuce:

Corporation of the Presiding Bishop of The Church of Jesus Christ
of Latter-day Saints
Steinmühlstrasse 16, 61352 Bad Homburg v.d.H., Germany

Informace o předplatném:

Objednávky předplatného a změny adresy vyřizuje oddělení

Customer Service

Bezplatná linka: 00800 2950 2950

Telefon: +49 (0) 6172 4928 33/34

E-mail: orderseu@ldschurch.org

Web: store.lds.org

Cena za roční předplatné: 61,25 CZK (české vydání)

Rukopisy a dotazy zasílejte on-line na stránkách liahona.lds.org;
e-mailem na adresu liahona@ldschurch.org; nebo poštou na
adresu: Liahona, Rm. 2420, 50 E. North Temple St., Salt Lake City,
UT 84150-0024, USA.

Liahona (název pochází z Knihy Mormonovy a znamená „kompas“
neboli „ukazatel“) je vydávána albánsky, anglicky, arménsky,
bislarsky, bulharsky, cebuánsky, česky, čínsky, v zjednodušené
čínštině, dánsky, estonsky, fidižsky, finsky, francouzsky, holandsky,
chorvatsky, indonésky, islandsky, italsky, japonsky, kambodžsky,
kiriatsky, korejsky, litevsky, lotyšsky, maďarsky, malgašsky,
maršalsky, mongolsky, německy, norský, polsky, portugalsky, řecky,
rumunsky, rusky, samojsky, slovinsky, svahilsky, španělsky, švédsky,
tagalšsky, tahitsky, thajsky, tonžsky, ukrajinsky, urdsky a vietnamsky.
(Periodičnost se liší podle jazyka.)

© 2018 Intellectual Reserve, Inc. Všechna práva vyhrazena.

Vytisknuto ve Spojených státech amerických.

Informace o copyrightu: Není-li uvedeno jinak, mohou
jednotlivci kopírovat materiály z Liahony pro osobní,
nekomerční použití (včetně církevních povolání). Toto právo
může být kdykoli odňato. Obrazový materiál nesmí být
kopírován v případě, že je u díla v údaji o autorovi kopírování
zakázáno. S případnými dotazy ohledně copyrightu se obraťte
na Intellectual Property Office, 50 E. North Temple St., FL 13,
Salt Lake City, UT 84150, USA; e-mail: cor-intellectualproperty@
ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

November 2018 Vol. 26 No. 6. LIAHONA (USPS 311-480) Czech
(ISSN 1085-4258) is published six times a year (January, April, May,
July, October, and November) by The Church of Jesus Christ of
Latter-day Saints, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, Utah.
USA subscription price is \$4.00 per year; Canada, \$4.80 plus
applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah.
Sixty days' notice required for change of address. Include address
label from a recent issue; old and new address *must* be included.
Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution
Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-
5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express)
may be taken by phone. (Canada Poste Information: Publication
Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 507.1.5.2).

NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes to
Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368, Salt Lake
City, UT 84126-0368, USA.

Seznam řečníků

Andersen, Neil L., 83
Ashton, Brian K., 93
Ballard, M. Russell, 71
Bangerter, Steven R., 15
Bednar, David A., 21
Bowen, Shayne M., 80
Brough, M. Joseph, 12
Carpenter, Matthew L., 101
Cook, Quentin L., 8
Cordonová, Bonnie H., 74
Craigová, Michelle D., 52
Davies, Dean M., 34
Eyring, Henry B., 28, 58, 90
Francová, Cristina B., 55
Gay, Robert C., 97
Gerard, Jack N., 105
Gong, Gerrit W., 40
Holland, Jeffrey R., 75
Christofferson, D. Todd, 50
Jonesová, Joy D., 50
Nelson, Russell M., 6, 68,
87, 113
Oaks, Dallin H., 25, 61
Pieper, Paul B., 43
Rasband, Ronald A., 18
Renlund, Dale G., 104
Soares, Ulisses, 37
Stevenson, Gary E., 110
Uchtdorf, Dieter F., 46

Rejstřík témat

Aktivizace, 110
Božská podstata, 68
Děti, 15, 25, 61
Dokonalost, 40
Domov, 6, 8, 15, 18, 21,
58, 113
Duchovní svět, 71
Duch Svatý, 18, 43, 80, 93
Dům Izraele, 68
Chrámová práce, 68, 113
Chrám, 18, 34, 113
Ježíš Kristus, 6, 8, 12, 15, 18,
21, 25, 30, 34, 37, 40, 43,
46, 50, 52, 55, 58, 71, 74,
77, 80, 83, 87, 90, 93, 97,
101, 104, 107, 110, 113
Joseph Smith, 34, 52,
80, 107
Kniha Mormonova, 34, 68, 80
Křest, 43
Láska, 18, 37, 40, 46, 50,
55, 58, 61, 74, 77, 90, 93,
97, 110
Laskavost, 61
Mateřství, 58, 61, 68
Média, 68
Milost, 40, 52, 97
Mládež, 74
Modlitba, 58
Nabádání, 52
Naděje, 46, 90
Následování proroka, 34
Navazování přátelských
vztahů, 37
Název Církve, 87, 113
Nebeský Otec, 25, 40,
93, 104
Oběť, 55
Obračení, 8, 21, 30, 37, 80
Odpuštění, 12, 75
Osobní hodnota, 74, 97
Pastýřská služba, 37, 40, 46,
50, 68, 74, 77, 97, 110
Perspektiva, 68, 105
Plán spasení, 25, 61, 71,
93, 104
Pokání, 25, 101, 104

Pokoj, 18, 75, 83
Pomocné sdružení, 68
Pravá láska, 55, 58, 90
Pravda, 25, 107
Priority, 105
Pronásledování, 83
Proroci, 18, 34
Protivenství, 12, 18, 30, 46,
55, 71, 83, 101
Přátelství, 37, 74
Předsmrtná existence, 93
Příklad, 113
Radost, 12, 40, 46
Rodičovství, 15, 61
Rodina, 6, 8, 15, 25, 58,
61, 113
Rodinný domácí večer, 8
Sabat, 8
Shromažďování Izraele, 21,
68, 74, 80
Služba, 37, 40, 50, 52, 55,
74, 97
Smíření, 75
Smlouvy, 30, 43, 80, 107
Souzení, 97
Strach, 18, 101
Studijní osnovy, 6, 8, 113
Studium písem, 8, 37, 58
Svátost, 8, 43, 90
Svědectví, 80
Svoboda jednání, 25, 104
Technologie, 61
Tradice, 15
Tvůrnost, 40
Učednictví, 12, 43, 46, 52
Učení se, 58, 113
Udržení obrácených, 37
Úmrtí, 71
Uzdravení, 46, 83, 97, 101
Víra, 6, 15, 18, 21, 25, 30, 40,
52, 83, 90, 104, 113
Vytrvalost, 30, 83
Výuka, 15, 58, 68
Vzkříšení, 71, 93
Zjevení, 18, 34, 80
Zkoušky, 83, 90
Znovuzřízení, 87

Vybrané okamžiky ze 188. pololetní generální konference

Na generální konferenci byly opět oznámeny velmi důležité změny. Ačkoli oznámení, která na této konferenci zazněla, byla tentokrát odlišná, účely, jež se za nimi skrývají, zůstávají stejné – prorok Boží pocituje naléhavou potřebu připravit nás na Druhý příchod Páně a vyzývá nás, abychom prohlubovali svou víru v Nebeského Otce a v Jeho Syna, Ježíše Krista.

Níže je uvedeno jen několik klíčových výzev a zaslíbení, jež president Russell M. Nelson během konference zdůraznil.

Učíme své domovy svatějšími

President Nelson nás ve svém úvodním proslovu seznámil s tím, že je zapotřebí, abychom ve svém životě učinili určité změny, díky nimž se náš domov stane ústředním místem poznávání evangelia. „Nastal čas pro *Církev zaměřenou na domov*

a podporovanou tím, co se odehrává v našich odbočkách, sborech a budovách kůlů.“

- Přečtěte si o navrhovaných změnách v domově a úpravách týkajících se shromáždění, které mají tyto změny podpořit (viz strana 8).
- Další informace naleznete v článku „Změny pomáhají dosáhnout rovnováhy mezi výukou evangelia doma a v Církvi“ (strana 117).

Nechejte „svět za zády“

Na generálním zasedání žen vyzval president Nelson sestry k tomu, aby se zapojily do té *nejdůležitější záležitosti na zemi v dnešní době*. Slíbil: „Společně můžeme vykonat vše, co Nebeský Otec potřebuje, abychom vykonali – s cílem připravit svět na Druhý příchod [Ježíše Krista].“

- Přečtěte si čtyři výzvy presidenta Nelsona určené sestrám (viz strana 69).

„Znovunastolení správného názvu Pánovy Církve“

President Nelson vyzval členy, aby nazývali Spasitelovu Církev jménem, které jí Spasitel dal. „Slibuji vám, že se pokud budeme ze všech sil snažit o znovunastolení správného názvu Pánovy Církve, pak Ten, jemuž tato Církev patří, vylije na hlavy Svatých posledních dnů svou moc a požehnání tak, jak jsme toho doposud nebyli svědky.“

- Přečtěte si, čemu president Nelson učil ohledně názvu Církve (viz strana 87).

„Být v Jeho svatém domě“

President Nelson v závěru konference oznámil dvanáct nových chrámů a vyzval nás, abychom „pravidelně ... [pobývali] v Jeho svatém domě“. Řekl: „Slibuji vám, že pokud se budete věnovat službě a uctívání Boha v Jeho chrámech, Pán způsobí zázraky, o nichž ví, že je potřebujete.“

- Podívejte se, kde se budou označené chrámy nacházet (viz strany 114 a 116).

President Russell M. Nelson

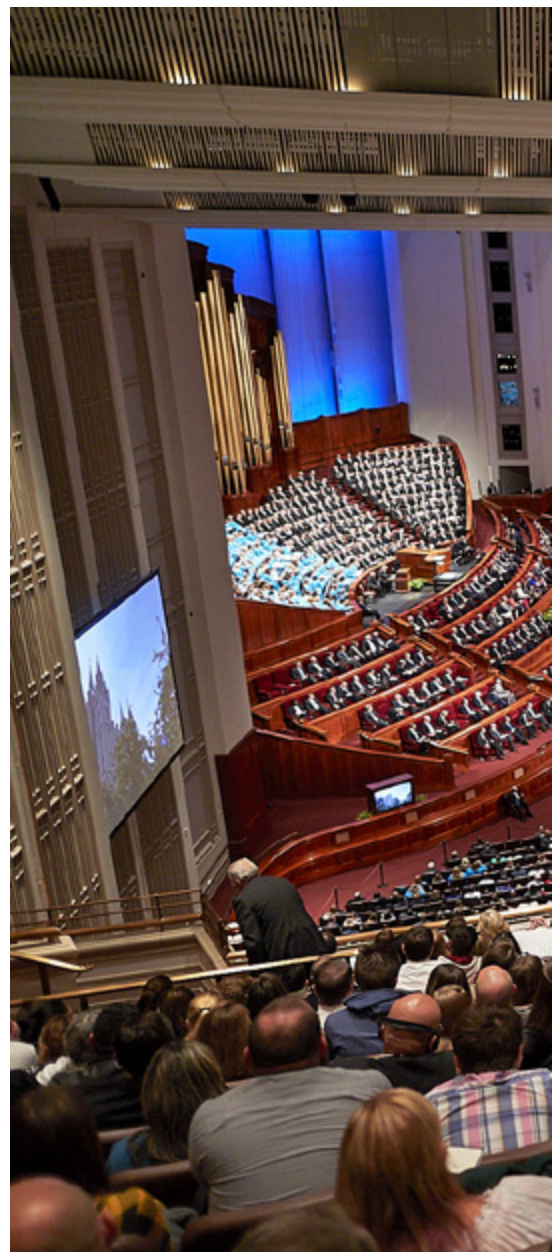
Úvodní proslov

Nastal čas pro Církev zaměřenou na domov a podporovanou tím, co se odehrává v našich odbočkách, sborech a budovách kůlů.

Drazí bratři a sestry, velmi jsme se těšili na opětovné setkání s vámi na této říjnové generální konferenci Církve. Každého z vás zde srdečně vítáme. Jsme hluboce vděční za vaši podporu v podobě modliteb. Pociťujeme jejich vliv. Děkujeme vám!

Jsme vděční za nesmírné úsilí, s nímž se řídíte pokyny, které zazněly na generální konferenci před šesti měsíci. Předsednictva kůlů po celém

světě usilovala o zjevení nutná k reorganizaci kvor starších. Muži z těchto kvor spolu s oddanými sestrami z Pomocného sdružení pilně pracují na tom, aby sloužili svým bratrům a sestrám vyšším, svatějším způsobem. Inspiruje nás vaše dobrotivost a mimořádné úsilí o to, abyste přinášeli Spasitelovu lásku své rodině, sousedům a přátelům a abyste jim sloužili tak, jak by jim sloužil On.

Od dubnové konference jsme se spolu se sestrou Nelsonovou setkali se členy na čtyřech kontinentech a na mořských ostrovech. Od Jeruzaléma po Harare, od Winnipegu po Bangkok jsme byli svědky vaší veliké víry a síly vašeho svědectví.

Máme nesmírnou radost z vysokého počtu mladých lidí, kteří se připojují k Pánovu batalionu mladých, aby pomáhali shromažďovat rozptýlený Izrael.¹ Děkujeme vám! A díky tomu, že se stále řídíte mými výzvami, jež jsem pronesl na celosvětovém zasvěcujícím shromáždění pro mládež,

nastavujete měřítko, jehož se musíme držet i my ostatní. A vy, mladí lidé, skutečně měníte svět k lepšímu!

V uplynulých letech jsme v předsedajících radách Církve zápolili s jednou zásadní otázkou – jak můžeme evangelium v jeho prosté čistotě a obřady s jejich věčnou účinností přinést *všem* Božím dětem?

Jako Svatí posledních dnů jsme si zvykli uvažovat o „církvi“ jako o něčem, co se odehrává v našich sborových domech a je podporováno tím, co se odehrává doma. Tento postoj je třeba poopravit. Nastal čas pro *Církev*

zaměřenou na domov a podporovanou tím, co se odehrává v našich odbočkách, sborech a budovách kůlů.

Vzhledem k tomu, jak se Církev neustále rozšiřuje do všech koutů světa, žije mnoho členů v oblastech, kde nemáme žádné kaple – a v dohledné době nejspíš ani mít nebudeme. Vzpomínám si na jednu rodinu, kterou takovéto okolnosti donutily mít shromáždění u sebe doma. Zeptal jsem se matky této rodiny, jak se jí líbí chodit na shromáždění k sobě domů. Odpověděla: „Líbí se mi to! Manžel teď hovoří doma slušněji, protože ví,

že zde bude každou neděli žehnat svátost.“

Dlouhodobým cílem Církve je pomáhat všem členům, aby prohlubovali svou víru v našeho Pána Ježíše Krista a v Jeho Usmíření, pomáhat jim uzavírat a dodržovat smlouvy s Bohem a posilovat a pečovat jejich rodiny. Ve složitém světě dnešní doby to není jednoduché. Míra útoku protivníka na víru a na nás a naše rodiny exponenciálně narůstá. Abychom duchovně přežili, potřebujeme obranné strategie a proaktivní plány. Z tohoto důvodu chceme nyní provést jisté organizační

úpravy, které ještě více posílí naše členy a jejich rodiny.

Vedoucí Církve po mnoho let pracovali na integrovaných studijních osnovách, jejichž cílem je posilovat rodiny i jednotlivce skrze *na domov zaměřený* a *Církví podporovaný* plán studia nauky, posilování víry a prohlubování osobního uctívání Boha. Naše úsilí z posledních let zaměřené na svěcení sabatu – s cílem učinit z něj radost a osobní znamení Bohu, že Ho máme rádi – se dočká dalšího vylepšení prostřednictvím změn a úprav, které nyní zavedeme.

Dnes dopoledne oznámíme kroky k dosažení nové rovnováhy a nového propojení mezi výukou evangelia doma a v Církvi. Každý z nás nese zodpovědnost za svůj osobní duchovní růst. A písmo jasně stanovují, že rodiče nesou prvořadou zodpovědnost za to, aby své děti vyučovali nauce.² Zodpovědností Církve je pomáhat každému členovi v božsky stanoveném cíli prohlubovat jeho znalost evangelia.

Starší Quentin L. Cook nyní tyto důležité úpravy vysvětlí. Všichni členové Rady Prvního předsednictva a Kvora Dvanácti apoštolů toto poselství jednomyslně podporují. S vděčností si vážíme inspirace od Pána, která měla vliv na utváření plánů a postupů, s nimiž nás nyní starší Cook seznámí.

Drazí bratři a sestry, vím, že Bůh žije! Ježíš je Kristus! Toto je Jeho Církev, kterou řídí skrze proroctví a zjevení, jež udílí svým pokorným služebníkům. O tom svědčím ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

POZNÁMKY

1. Viz Russell M. Nelson a Wendy W. Nelsonová, „Naděje Izraele“ (celosvětové zasvěcující shromáždění pro mládež, 3. června 2018), www.lds.org/broadcasts/face-to-face/nelson?lang=ces.
2. Viz Nauka a smlouvy 93:40; Mojžíš 6:58–62.

Starší Quentin L. Cook

Kvorum Dvanácti apoštolů

Hluboké a trvalé obrácení k Nebeskému Otcí a Pánu Ježíši Kristu

Naším cílem je dosáhnout rovnováhy mezi zážitky v Církvi a v domácím prostředí tak, aby se významně posílila víra a duchovnost a prohloubilo obrácení.

Jak právě president Russell M. Nelson tak krásně a výstižně vysvětlil, vedoucí Církve již dlouho pracovali na „na [domov zaměřeném a Církví podporovaném] plánu] studia nauky, posilování víry a prohlubování osobního uctívání Boha“. Poté president Nelson oznámil úpravy potřebné k dosažení „nové rovnováhy a nového propojení mezi výukou evangelia doma a v Církvi“.¹

Aby bylo dosaženo těchto účelů – které popsal president Russell M. Nelson a které se uskutečňují pod jeho vedením a na základě rozhodnutí Rady Prvního předsednictva a Kvora Dvanácti apoštolů – bude počínaje lednem 2019 upraven rozvrh nedělních shromáždění, a to následovně:

Rozvrh nedělního shromáždění

Nedělní církevní shromáždění bude každou neděli sestávat ze 60minutového shromáždění svátosti zaměřeného na Spasitele, obřad svátosti a duchovní poselství. Po přestávce na přechod do

tříd se členové Církve zúčastní 50minutové lekce, která se bude každou neděli střídát:

- Během prvních a třetích nedělí v měsíci bude probíhat Nedělní škola.
- Během druhých a čtvrtých nedělí budou probíhat shromáždění kněžských kvor, Pomocného sdružení a Mladých žen.
- Shromáždění během pátých nedělí bude probíhat pod vedením biskupa.

Primárky budou během této 50minutové vyučovací hodiny probíhat každý týden a budou zahrnovat čas vyhrazený na zpěv a na jednotlivé třídy.

V souvislosti s rozvrhem nedělních shromáždění jsou si předsedající vedoucí Církve již mnoho let vědomi toho, že pro některé naše drahocenné členy může být tříhodinový nedělní rozvrh náročný. To platí obzvláště pro rodiče s malými dětmi, pro děti v Primárkách, starší členy, nově obrácené i další.²

Tyto úpravy se však týkají něčeho mnohem důležitějšího než jen zkrácení nedělního rozvrhu ve sborových domech. President Nelson ví, kolik toho již bylo dosaženo v důsledku vaší věrnosti ohledně předchozích výzev, a je za to vděčný. On i všichni ostatní vedoucí Církve si skrze vyvážené, na domov zaměřené a Církví podporované úsilí přejí přinést ještě větší radost z evangelia – rodičům, dětem, mládeži, svobodným členům, starším členům, nově obráceným i těm, které právě učí misionáři. K účelům a požehnáním spojeným s touto úpravou i s dalšími nedávnými změnami patří:

- Prohlubování obrácení k Nebeskému Otci a k Pánu Ježíši Kristu a posilování víry v Ně.
- Posilování jednotlivců i rodin prostřednictvím na domov zaměřených a Církví podporovaných studijních osnov, které přispívají k radostnému životu podle evangelia.
- Svěcení sabatního dne se zaměřením na obřad svátosti.
- Pomáhání všem dětem Nebeského Otce na obou stranách závoje skrze misionářskou práci a skrze přijetí obřadů a smluv a požehnání chrámu.

Na domov zaměřené a Církví podporované studium evangelia

Tento nový nedělní rozvrh poskytuje více času na domácí večery a na domácí studium evangelia během neděle nebo i kdykoli jindy, jak se jednotlivci a rodiny rozhodnou. Rodinný večer může probíhat v pondělí nebo kdykoli jindy. Za tímto účelem mají vedoucí i nadále ponechávat pondělní večery bez církevních schůzek, činností a akcí. Nicméně čas věnovaný domácímu večeru, studiu evangelia a činnostem pro jednotlivce a rodiny lze plánovat podle jejich osobních okolností.

Rodinné a osobní studium evangelia v domově bude významně posíleno díky harmonizovaným studijním osnovám a nové příručce *Pojď, následuj mne – pro jednotlivce a rodiny*, která obsahově odpovídá tomu, co se vyučuje na Nedělní škole a v Primárkách.³ V lednu začnou dospělí a mládež v církevní Nedělní škole a děti ve třídách Primárek studovat Nový zákon. Zmíněná nová příručka pro domácí studium, *Pojď, následuj mne – pro jednotlivce a rodiny*, která se rovněž věnuje studiu Nového zákona, je navržena tak, aby členům pomohla učit se evangeliu doma. Vysvětluje se v ní: „Tato příručka je určena pro každého

jednotlivce a rodinu v Církvi. Jejím účelem je pomoci [nám lépe se] učit ... evangelium – ať již sami, nebo s rodinou. ... Osnovy v této [nové] příručce jsou uspořádány podle týdenního rozvrhu.“⁴

Lekce z nové příručky *Pojď, následuj mne* pro Primárky vyučované na shromáždění se budou držet téhož týdenního rozvrhu. Třídy Nedělní školy pro dospělé a pro mládež během prvních a třetích nedělí budou sladěny tak, aby podporovaly novou příručku *Pojď, následuj mne* pro domácí studium. Během druhých a čtvrtých nedělí budou dospělí v kněžském kvoru a v Pomocném sdružení nadále studovat učení vedoucích Církve, s důrazem na aktuální poselství novodobých proroků.⁵ Mladé ženy a mladí muži v Aronově kněžství budou během těchto nedělí studovat různá témata z evangelia.

Zmiňovaná nová příručka pro domácí studium obsahuje „náměty pro rodinné studium písem a rodinný domácí večer“.⁶ V osnovách pro jednotlivé týdny jsou uvedeny užitečné náměty ke studiu a pro činnosti pro jednotlivce i rodiny. Příručka *Pojď, následuj mne – pro jednotlivce a rodiny* obsahuje také mnoho ilustrací, které pomohou obohatit osobní a rodinné studium, zvláště ve vztahu k dětem.⁷

Tuto novou příručku dostane každá domácnost v prosinci letošního roku.

President Nelson nás v lednu ve svém prvním proslovu ke členům Církve nabádal, abychom se připravovali na Druhý příchod Ježíše Krista tím, že budeme kráčet po cestě smlouvy.⁸

Okolnosti ve světě čím dál více vyžadují, abychom prohlubovali osobní obrácení k Nebeskému Otci a Ježíši Kristu a Jeho Usmíření a posilovali víru v Ně. Pán nás připravoval a připravuje, řádku za řádkou, na nebezpečné časy, kterým nyní čelíme. V nedávných letech nás Pán vedl k tomu, abychom se věnovali vzájemně propojeným základním záležitostem, mezi něž patří:

- Svěcení sabatního dne a posvátný obřad svátosti, na což byl kladen opětovný důraz v posledních třech letech.
- Pod vedením biskupa se posílené kvorum starších a Pomocné sdružení zaměřují na účel a božsky určené zodpovědnosti Církve⁹ a na pomáhání členům uzavírat a dodržovat posvátné smlouvy.
- Členové se s radostí zapojují do pastýřské služby vyšším a svatějším způsobem.
- S představou konečného cíle se chrámové smlouvy a služba týkající se rodinné historie stávají smysluplnou součástí cesty smlouvy.

Dnes dopoledne oznámené úpravy jsou jen dalším příkladem toho, jak

jsme vedeni uprostřed výzev dnešní doby.

Tradiční církevní studijní osnovy kladly důraz na zážitky na nedělních církevních shromážděních. Víme, že když máme lepší výuku a duchovně připravenější členy třídy, máme v neděli na shromáždění lepší zážitky. Jsme požehnáni tím, že v církevním prostředí Duch často prohlubuje a posiluje proces obrácení.

Je zapotřebí, aby tyto nové, na domov zaměřené a Církví podporované studijní osnovy měly větší vliv i na rodinný a osobní náboženský život a chování. Jsme si vědomi duchovního dopadu a hlubokého a trvalého obrácení, kterého lze v domácím prostředí dosáhnout. Před několika lety se na základě průzkumu zjistilo, že mladí muži a mladé ženy nejčastěji pocítují vliv Ducha Svatého ve spojitosti s osobním studiem písem a modlitbami v domácím prostředí. Naším cílem je dosáhnout rovnováhy mezi zážitky v Církvi a v domácím prostředí tak, aby se významně posílila víra a duchovnost a prohloubilo obrácení k Nebeskému Otci a Pánu Ježíši Kristu.

Pokud jde o tu část oznámených úprav, která je zaměřená na domov a podporovaná Církví, mají všichni jednotlivci i rodiny volnost v tom, aby s modlitbou zvážili, jak a kdy ji do svého života zavedou. Uvedu příklad – ačkoli toto velmi požehná všem rodinám, bude v závislosti na místních potřebách zcela v pořádku, když se mladí svobodní, svobodní dospělí, osamocení rodiče, částečně členské rodiny, noví členové¹⁰ a další budou setkávat ve skupinách i nad rámec běžných nedělních bohoslužeb, aby se těšili ze společenství s druhými v evangeliu a byli posilováni tím, že budou společně studovat zmiňované na domov zaměřené a Církví podporované

materiály. Ti, kteří si přejí tak činit, se mohou takto neformálně setkávat.

V mnoha částech světa lidé často po skončení standardních nedělních shromáždění zůstávají ve sborovém domě, aby si popovídali a rozvíjeli přátelské vztahy. V těchto dnes oznámených úpravách není nic, co by tento krásný a prospěšný zvyk jakkoli omezovalo.

Některé sbory, aby členům pomohly připravit se na sabat, již nyní rozesílají uprostřed týdne informační e-maily, textové zprávy či příspěvky na sociálních sítích. Ve světle těchto úprav takovýto typ komunikace velmi doporučujeme. Tyto informace, pozvánky a výzvy připomenou členům rozvrh shromáždění na danou neděli, včetně tématu nadcházející lekce, a podpoří častější rozhovory o evangeliu v domácím prostředí. Kromě tohoto budou dospělí na nedělních shromážděních získávat informace o tom, jak v daném týdnu propojit studium na shromáždění se studiem doma.

Shromáždění svátosti a následné třídy bude nutné plánovat s modlitbou, aby byl kladen důraz spíše na duchovní priority než na administrativní záležitosti. Například většinu oznámení lze členům sdělit prostřednictvím informační zprávy uprostřed týdne nebo uvedením na tištěném programu. Zatímco shromáždění svátosti má mít úvodní i závěrečnou modlitbu, u druhé části shromáždění je zapotřebí pouze závěrečná modlitba.¹¹

Jak jsem již zmínil, tento nový nedělní rozvrh začne platit až v lednu 2019. Je k tomu několik důvodů. Dva nejdůležitější jsou tyto: zaprvé – aby byl čas na distribuci příručky *Pojď, následuj mne – pro jednotlivce a rodiny* a zadruhé – aby presidenti kůlů a biskupové měli čas na uspořádání rozvrhů shromáždění tak, aby mělo více sborů shromáždění ráno či dopoledne.

Zatímco vedoucí usilovali o zjevení, obdrželi v průběhu posledních několika let inspiraci týkající se posilování shromáždění svátosti, svěcení sabatního dne a povzbuzování rodičů a jednotlivců, aby ze svého domova vytvořili zdroj duchovní síly a prohloubené víry – místo radosti a šťastných zážitků.

Neobyčejná pozhánání

Co tyto úpravy znamenají pro členy Církve Ježíše Krista Svätých posledních dnů? Jsme přesvědčeni, že členové budou neobyčejně pozhánání. Neděle může být dnem studia a výuky evangelia na církevním shromáždění i doma. Když se jednotlivci a rodiny budou věnovat rodinným radám, práci na rodinné historii, pastýřské službě i dalším skutkům služby, osobnímu uctívání Boha a radostnému trávení času s rodinou, stane se sabatní den vskutku potěšením.

Jedna rodina z Brazílie patří do kůlu, kde byla tato nová příručka pro domácí studium *Pojď, následuj mne* testována. Fernando, otec rodiny a navrátilivší se misionář, který je se svou manželkou Nancy rodičem čtyř malých dětí, řekl: „Když byl v našem kůlu představen program *Pojď, následuj mne*, byl jsem z toho nadšený a říkal jsem si: ‚To, jak studujeme písma doma, se nepochybně změní.‘ Skutečně k tomu u nás doma došlo a jako církevní vedoucí jsem viděl, že k tomu došlo i u dalších rodin. ... Pomohlo nám to doma o písmech opravdu diskutovat. S manželkou jsme hlouběji porozuměli studovanému tématu. ... Pomáhalo nám to ... rozšířit znalost evangelia a obohatilo nám to víru a svědectví. ... Svědčím o tom, ... že vím, že je to inspirováno Pánem, aby tak důsledné a efektivní studium zásad a nauk obsažených v písmech přinášelo více víry a větší svědectví a světlo rodinám ... v čím dál padlejší svět.“¹²

V kůlech po celém světě, které se pilotního testování účastnily, se nová příručka pro domácí studium *Pojď, následuj mne* setkala s velmi příznivými reakcemi. Mnozí uvedli, že postoupili od čtení písem ke skutečnému studiu písem. Všeobecně měli také pocit, že tato zkušenost posílila jejich víru a měla úžasný dopad na členy sboru.¹³

Hluboké a trvalé obrácení

Cílem těchto úprav je dosáhnout hlubokého a trvalého obrácení dospělých i nastupující generace. Na první straně této příručky pro jednotlivce a rodiny se píše: „Cílem veškerého studia a výuky evangelia je prohloubit naše obrácení a pomoci nám stát se více takovými, jako je Ježíš Kristus. ... To znamená spoléhat se na to, že Kristus změní naše srdce.“¹⁴ K tomu pomáhá i to, že takovéto studium „přesahuje studium ve třídě, neboť k němu dochází i v srdci a domově dotyčného člověka. Vyžaduje vytrvalé, každodenní úsilí porozumět evangelium a žít podle něj. K opravdovému obrácení je zapotřebí vlivu Ducha Svätého.“¹⁵

Nejdůležitějším cílem a nejvyšším pozhánáním plynoucím z hlubokého a trvalého obrácení je způsobitelné přijetí smluv a obřadů na cestě smlouvy.¹⁶

Věříme, že se při zavádění těchto úprav budete společně radit a usilovat o zjevení – a že přitom nebudete hledět za cíl, ani se nebudete snažit jednotlivcům či rodinám cokoli diktovat. Další informace budou uvedeny v připravovaných oznámeních, včetně dopisu s přílohou od Prvního předsednictva.

Svědčím o tom, že během diskusí Rady Prvního předsednictva a Kvora Dvanácti apoštolů v chrámu a poté, co náš milovaný prorok prosil Pána o zjevení, zda se mají tyto úpravy zavést, jsme všichni obdrželi mocné potvrzení. Russell M. Nelson je náš žijící prezident a prorok. Výsledkem dnešních oznámení budou veliká pozhánání pro ty, kteří zmíněné úpravy s nadšením přijmou a budou usilovat o vedení Ducha Svätého. Přiblížíme se Nebeskému Otci a našemu Pánu a Spasiteli Ježíši Kristu, jehož jsem pravdivým svědkem. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

POZNÁMKY

1. Russell M. Nelson, „Úvodní proslov“, *Liahona*, listopad 2018, 8.
2. Jsme si také vědomi toho, že všeobecně ve společnosti se různé informativní, vzdělávací, a dokonce i zábavní události či akce do značné míry zkracují.
3. Tyto osnovy budou k dispozici v elektronické i tištěné podobě.

4. *Pojď, následuj mne – pro jednotlivce a rodiny* (2019), vi.
5. Viz „Pojď, následuj mne – pro kvorum starších a Pomocné sdružení“, *Liahona*, květen 2018, 140. Poselství z generální konference se budou místo druhých a třetích nedělí probírat během druhých a čtvrtých nedělí.
6. Viz *Pojď, následuj mne – pro jednotlivce a rodiny*, 4. Jednotlivci a rodiny si sami rozhodnou, která část domácího studia evangelia, domácího večera nebo rodinných činností bude představovat rodinný domácí večer (který již nyní mnozí nazývají *domácím večerem*). Vzhledem k tomu, že toto si rozhodnou sami jednotlivci a rodiny, jsou v oznámených úpravách označení *domácí večer* a *rodinný domácí večer* vzájemně zaměnitelná.
7. Viz *Pojď, následuj mne – pro jednotlivce a rodiny*, 29.
8. Viz Russell M. Nelson, „Zatímco společně kráčíme kupředu“, *Liahona*, duben 2018, 7.
9. Viz *Příručka 2: Správa Církve* (překlad vybraných kapitol, 2010), 2.2. Mezi božsky přidělené zodpovědnosti „patří pomáhat členům žít podle evangelia Ježíše Krista, shromažďovat Izrael skrze misionářskou práci, pečovat o chudé a potřebné a umožnit spasení mrtvých budováním chrámů a vykonáváním zástupných obřadů“. Viz také *Nauka a smlouvy* 110, kde se popisuje znovuzřízení nezbytných klíčů.
10. Zvláštní pozornost věnujte dětem, jejichž rodiče nejsou členy Církve nebo kteří nechodí pravidelně na shromáždění. Svobodní a další členové se rovněž mohou setkávat s některou rodinou, bude-li to pro všechny zúčastněné strany prospěšné.
11. Společné zahájení obvykle nebude součástí druhé části shromáždění.
12. Rodina Fernanda a Nancy de Carvalhových, Brazílie.
13. Jednotlivci a rodiny, kteří se zúčastnili pilotního testování, v průměru studovali evangelium častěji a zjistili, že jejich studium písem a diskuse na témata z evangelia v domácím prostředí jsou smysluplnější. Uváděli, že vedli více neformálních rozhovorů o evangeliu se členy rodiny a sboru, a oceňovali, že mohou ve své rodině studovat tentýž blok písem. To platilo obzvláště u mládeže.
14. *Pojď, následuj mne – pro jednotlivce a rodiny*, v; viz také 2. Korintským 5:17.
15. *Pojď, následuj mne – pro jednotlivce a rodiny*, v.
16. Viz Russell M. Nelson, „Zatímco společně kráčíme kupředu“, 7.

M. Joseph Brough

Druhý rádce v Generálním předsednictvu Mladých mužů

Pozdvihněte hlavu svou a radujte se

Kéž v době, kdy čelíme těžkostem podle způsobu Páně, pozvedáme hlavu a radujeme se.

V roce 1981 jsme se s otcem a dvěma blízkými přáteli vydali na dobrodružnou cestu na Aljašku. Měli jsme přistát na odlehlem jezeře a vylézt na jedno nádherné vysoko položené místo. Abychom snížili náklad, který jsme každý museli nést, zabalili jsme zásoby do krabic, obalili je molitanem, připevnili jsme k nim velké barevné stuhy a vyhodili je u zamýšleného cíle z okna našeho letadla.

Po přistání jsme hledali a hledali, ale ke svému zděšení jsme žádnou z krabic

nenašli. Nakonec jsme našli jednu. Obsahovala plynový vaříč, plachtu, několik bonbónů a pár balíčků koření na mletá masa – ale žádné mleté maso. Neměli jsme možnost komunikovat s okolním světem a podle plánu pro nás měli přiletět až za týden.

Díky tomuto zážitku jsem získal dvě ponaučení: zaprvé – nevyhazujte jídlo z okna. Zadruhé – někdy se musíme potýkat s těžkostmi.

Často jsou naši první reakcí na nějakou těžkost slova: „Proč já?“ Otázky typu proč nás ale nikdy dané těžkosti

nezbaví. Pán požaduje, abychom překonávali obtíže, a naznačil, že „všechny tyto věci [nám] dají zkušenosti a budou pro [naše] dobro“.¹

Někdy nás Pán žádá, abychom udělali něco těžkého, a někdy jsou naše obtíže způsobeny používáním svobody jednání, ať již naší vlastní, či druhých lidí. Nefi zažil oba tyto případy. Když Lehi vyzval své syny, aby se vrátili a získali desky od Labana, řekl: „Viz, bratři tvoji reptají a říkají, že to, co od nich požaduji, je těžké; ale viz, nepožaduji to od nich já, nýbrž je to přikázání Páně.“² Při jiné příležitosti použili Nefiovi bratři svobodu jednání, aby omezili svobodu Nefiovu: „Vztáhli na mne ruce, neboť vizte, byli nesmírně rozhněváni a svázali mne provazy, neboť mi usilovali o život.“³

Joseph Smith se potýkal s těžkostmi v žaláři v Liberty. Bez jakékoli pomoci v dosahu a v zoufalství zvolal: „Ó Bože, kde jsi?“⁴ Někteří z nás se bez pochyby někdy cítili tak jako Joseph.

Každý se potýká s těžkostmi: s úmrtím blízkého člověka, s rozvodem, se svěhlavým dítětem, s nemocí, zkouškami víry, ztrátou zaměstnání či jinými obtížemi.

Můj život navždy změnilo, když jsem slyšel tato slova staršího Neala A. Maxwella z Kvora Dvanácti, která pronesl uprostřed svého boje s leukémií. Řekl: „Hluboce jsem přemítal a přišlo mi na mysl těchto deset poučných a ujišťujících slov: ‚Dal jsem ti leukémii, abys mohl učit můj lid hodnověrně.‘“ Poté řekl, jak mu tato zkušenost pozhledně získáním „perspektivy týkající se velikých skutečností věčnosti. ... Takovéto letmé náhledy na věčnost nám mohou pomoci urazit dalších 100 metrů, které mohou být velmi obtížné.“⁵

Dovolte mi navrhnout dvě věci, které nám s takovými náhledy na

věčnost pomohou jít dál a zvítězit nad těžkostmi. Těžkostem musíme čelit zaprvé tím, že budeme odpouštět druhým, a zadruhé tím, že se odevzdáme Nebeskému Otci.

Odpustit těm, kteří naše těžkosti způsobili, a smířit se „s vůlí Boží“⁶ může být velmi těžké. Nejvíce to může bolet tehdy, když naši těžkost způsobili členové rodiny, blízcí přátelé nebo my sami.

Jako mladý biskup jsem se naučil něčemu o odpuštění, když mi můj prezident kůlu, Bruce M. Cook, vyprávěl následující příběh. Řekl:

„V druhé polovině 70. let jsme se společníky založili firmu. Ačkoli jsme nedělali nic nelegálního, kvůli určitým špatným rozhodnutím a ekonomickým těžkostem jsme zkrachovali.

Někteří investoři nás dali k soudu, aby získali náhradu za své ztráty. Náhodou se stalo, že jejich právníkem byl rádce v biskupstvu našeho sboru. Bylo velmi těžké podporovat muže, který, jak se zdálo, se mě snažil zničit. Vypěstoval jsem si vůči němu opravdovou zášť a považoval ho za nepřítele. Po pěti letech soudních bitev jsme přišli o vše, co jsme vlastnili, včetně našeho domu.

V roce 2002 jsme se s manželkou dozvěděli, že předsednictvo kůlu, v němž jsem sloužil jako rádce, se bude

reorganizovat. Před touto událostí jsme odjeli na krátkou dovolenou a manželka se mě zeptala, koho bych si vybral za své rádce, kdybych byl novým prezidentem kůlu povolán já. Nechtěl jsem o tom mluvit, ale ona naléhala. Nakonec mi na mysli vytanulo jedno jméno. Ona pak zmínila jméno onoho právníka, kterého jsme považovali za zdroj našich obtíží před 20 lety. Jakmile toto jméno vyslovila, Duch mi potvrdil, že on má skutečně být tím druhým rádcem. Dokázal bych mu odpustit?

Když mě starší David E. Sorensen povolal prezidentem kůlu, poskytl mi hodinu na výběr rádců. Se slzami v očích jsem mu řekl, že Pán mi již toto zjevení poskytl. Když jsem vyslovil jméno onoho muže, kterého jsem považoval za nepřítele, hněv, zášť a nenávisť, jež jsem pociťoval, zmizely. V tom okamžiku jsem poznal pokoj, který přichází díky odpuštění skrze Usmíření Ježíše Krista.“

Jinak řečeno, můj prezident kůlu mu „upřímně odpustil“, podobně jako Nefi za stará.⁷ Znal jsem presidenta Cooka a jeho rádce jako dva spravedlivé vedoucí kněžství, kteří se měli rádi. Rozhodl jsem se, že budu jako oni.

Již dávno, během našeho nešťastného dobrodružství na Aljašce, jsem

poznal, že vinit z naší situace někoho jiného – pilota, který vyhazoval potraviny, když se stmívalo – není řešení. Když jsme však zažívali fyzické vyčerpání, trpěli nedostatkem jídla a nevolnostmi a spali na zemi během veliké bouře, přikrytí pouze plachtou, poznal jsem, že s Bohem není nic nemožné.⁸

Mladí lidé, Bůh po vás požaduje těžké věci. Jedna 14letá mladá žena hrála soutěžně basketbal. Snila o tom, že bude hrát za střední školu, jako její starší sestra. Později se dozvěděla, že její rodiče byli povoláni předsedat misii v Guatemale.

Po příjezdu do Guatemaly zjistila, že několik předmětů bude mít ve španělštině, kterou dosud neovládala. Ve škole nebylo ani jedno dívčí sportovní družstvo. Bydlela ve 14. patře budovy s přísnou ostrahou. A navíc kvůli bezpečnosti ani nemohla chodit ven sama.

Její rodiče museli několik měsíců poslouchat, jak každou noc pláče. A bolelo je z toho u srdce! Nakonec se rozhodli, že ji pošlou na střední školu domů, k její babičce.

Když má žena vstoupila do pokoje naší dcery, aby jí řekla o našem rozhodnutí, uviděla ji vkleče se modlit a na posteli ležela otevřená Kniha Mormonova. Duch mé ženě zašeptal: „Bude v pořádku,“ a tak z místnosti potichu odešla.

Již nikdy jsme ji před spaním plakat neslyšeli. S odhodláním a s Pánovou pomocí statečně vytrvala celé tři roky.

Na konci naší misie jsem se dcery zeptal, zda by sama chtěla sloužit na misii na plný úvazek. Její odpověď zněla: „Ne, tati, já už jsem sloužila.“

Vůbec nic jsem proti tomu nenamítal! Ale asi o šest měsíců později mě v noci probudil Duch s touto myšlenkou: „Povolal jsem tvou dceru ke službě na misii.“

Má reakce byla: „Nebeský Otče, vždyť toho již tolik obětovala.“ Duch mě obratem napomenul a já jsem pochopil, že misionářskou službu od ní vyžaduje Pán.

Krátce poté jsem vzal dceru na oběd. Přes stůl jsem se jí zeptal: „Ganzie, víš, proč jsme tady?“

Odvětila: „Ano, tati. Už víš, že musím sloužit na misii. Nechci jít, ale půjdu.“

Protože odevzdala svou vůli Nebeskému Otci, sloužila Mu celým svým srdcem, mocí, myslí a silou. A naučila svého otce, jak zvládnout něco těžkého.

Na celosvětovém zasvěcujícím shromáždění pro mládež požádal president Russell M. Nelson mladé o několik těžkých věcí. Řekl: „Má pátá výzva se týká toho, abyste vyčnívali; abyste se lišili od světa. ... Pán potřebuje, abyste vypadali, mluvili, jednali a oblékali se jako praví učedníci Ježíše Krista.“⁹ To může být těžké, přesto vím, že to dokážete zvládnout – s radostí.

Pamatujte, že „lidé jsou, aby mohli mít radost“.¹⁰ Lehi, navzdory všemu, s čím se potýkal, nacházel radost. Vzpomínáte si, jak byl Alma kvůli lidu v Ammonii „ztížen zármutkem“?¹¹

Anděl mu řekl: „Požehnaný jsi, Almo; tudíž pozdvihni hlavu svou a raduj se, ... neboť jsi byl věrný v zachovávání přikázání Božích.“¹² Alma se dozvěděl velkou pravdu: když dodržujeme přikázání, můžeme se radovat vždy. Vzpomeňte si, že během válek a obtíží, kterým lidé čelili v době velitele Moroniho, „nebylo nikdy mezi lidem Nefiovým šťastnější doba“.¹³ Radost můžeme a máme nacházet i v dobách, kdy čelíme těžkostem.

I Spasitel čelil těžkostem: „Svět ... ho bude souditi, jako by byl nic; pročez oni ho bičují, a on to snáší; a oni ho bijí, a on to snáší. Ano, oni na něj plivají, a on to snáší pro svou milující laskavost a shovívavost vůči dětem lidským.“¹⁴

Díky oné milující laskavosti vytrpěl Ježíš Kristus Usmíření. V důsledku toho říká každému z nás: „Na světě ssouzení míti budete, ale doufejtež, jáť jsem přemohl svět.“¹⁵ Díky Kristu dokážeme překonat svět i my.

Kéž v době, kdy čelíme těžkostem podle způsobu Páně, pozvedáme hlavu a radujeme se. Při této posvátné příležitosti svědčit světu prohlašuji, že Spasitel žije a vede svou Církev. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

POZNÁMKY

1. Nauka a smlouvy 122:7.
2. 1. Nefi 3:5.
3. 1. Nefi 7:16.
4. Nauka a smlouvy 121:1.
5. Neal A. Maxwell, „Zjevení“, *První celosvětové školení vedoucích*, 11. ledna 2003, 6.
6. 2. Nefi 10:24.
7. 1. Nefi 7:21.
8. Viz Lukáš 1:37.
9. Russell M. Nelson, „Naděje Izraele“ (celosvětové zasvěcující shromáždění pro mládež, 3. června 2018), www.lds.org/broadcasts/face-to-face/nelson?lang=ces.
10. 2. Nefi 2:25.
11. Alma 8:14.
12. Alma 8:15.
13. Alma 50:23.
14. 1. Nefi 19:9.
15. Jan 16:33.

Starší Steven R. Bangerter
Sedmdesátník

Klademe základ velikého díla

Ponaučení získaná skrze tradice, které zavádíme ve svém domově, ačkoli jsou malé a prosté, jsou v dnešním světě čím dál tím důležitější.

Jako rodiče v Sionu máme posvátnou povinnost probouzet ve svých dětech nadšení a oddanost vůči radosti, světlu a pravdám evangelia Ježíše Krista. Během výchovy dětí zavádíme ve svém domově určité tradice a v rámci rodinných vztahů vytváříme určité vzorce komunikace a chování. Tradice, které zavádíme, by přitom měly být u našich dětí základem silných a neochvějných rysů laskavosti, jež je naplní silou čelit obtížím, které život přináší.

Naše rodina se mnoho let raduje z každoroční tradice kempování vysoko v pohoří Uintah v severovýchodním Utahu. Jedeme 32 kilometrů po kamenité, prašné cestě až ke krásnému, zelenému údolí, nad nímž se tyčí stěny kaňonu a jímž protéká řeka plná studené čisté vody. Spolu se Susan každý rok – s úmyslem opětovně upevnit hodnotu nauky a praktik evangelia v srdci našich dětí a vnoučat – žádáme každého z našich šesti synů s rodinou, aby si připravili krátké poselství na téma, které je podle nich důležitým prvkem v základu domova zaměřeného na Krista. Pak se v ústraní setkáme na rodinném zasvěcujícím

shromáždění a každý své poselství přednese.

Letos naše vnoučata napsala téma svého poselství na kameny, které pak jeden po druhém zahrabala vedle sebe do země, aby představovaly spolehlivý základ, na němž je založen šťastný život. Všemi šesti poselstvími se prolínala neměnná, věčná pravda, že úhelným kamenem tohoto základu je Ježíš Kristus.

Slovy Izaiáše: „Z té příčiny takto praví Panovník Hospodin: Aj, já zakládám na Sionu kámen, kámen zkušný, úhelný drahý, základ pevný.“¹ Tímto drahocenným úhelným kamenem v základu Sionu je Ježíš Kristus. Byl to On, kdo Proroku Josephu Smithovi zjevil: „Pročež, nebudte znaveni konáním dobra, neboť kladete základ velikého díla. A z malých věcí pochází to, co je veliké.“²

Ponaučení získaná skrze tradice, které zavádíme ve svém domově, ačkoli jsou malé a prosté, jsou v dnešním světě čím dál tím důležitější. Jaké malé a prosté věci – poté, co je zavedeme – tedy vykonají v životě našich dětí veliké dílo?

President Russell M. Nelson v nedávném prosluvu k velké kongregaci poblíž kanadského Toronta cituplně připomněl rodičům posvátnou zodpovědnost učit děti. Mezi základními zodpovědnostmi, jež jmenoval, zdůraznil povinnosti, které máme jako rodiče, což je učit své děti rozumět tomu, proč přijímáme svátost, jaký význam má to, když se člověk narodí

Poselství představující základ šťastného života, přičemž jeho úhelným kamenem je Ježíš Kristus.

ve smlouvě, a důležitosti přípravy na obdržení patriarchálního požehnání a jeho následného získání. Vyzval také rodiče, aby dbali na společné rodinné čtení písem.³ Náš milovaný prorok nás vyzývá, abychom tímto způsobem učinili ze svého domova „svatyni víry“.⁴

Enos zaznamenal v Knize Mormonově hlubokou vděčnost za příklad svého otce, který ho „poučoval ohledně svého jazyka, a také podle výchovy a nabádání Páně“. Enos s velkým pohnutím zvolal: „A velebeno za to buď jméno Boha mého.“⁵

Vážím si těchto malých a prostých tradic, které jsme se v rámci svého 35letého manželství naučili doma zachovávat. Mnohé naše tradice lze sotva postřehnout, a přesto mají velký význam. Například:

- O večerech, kdy jsem nebyl doma, jsem vždy věděl, že ten nejstarší z našich synů, který byl doma, na sebe pod vedením Susan převzme vedení rodiny při studiu písem a rodinné modlitbě.⁶
- Další tradice – nikdy neodejdeme z domu ani neukončíme telefonní hovor, aniž bychom řekli: „Mám tě rád.“

• Náš život byl a je požehnan tím, že si pravidelně dělám čas na osobní pohovor s každým z našich synů. Během jednoho pohovoru jsem se syna zeptal na jeho touhu sloužit na misii a na to, jak se připravuje. Po krátkém povídání nastala chvíle zamyšleného ticha a pak se ke mně naklonil a zhloubaně řekl: „Tati, pamatuješ, jak jsem byl malý a jak jsme začali s těmi pohovory otce se synem?“ „Ano,“ řekl jsem. „No,“ řekl, „slíbil jsem ti tehdy, že budu sloužit na misii, a vy jste mi s maminkou slíbili, že budete sloužit na misii, až zestárnete.“ Pak se znovu odmlčel. „Máte nějaké potíže, které vám neumožňují sloužit? Třeba bych vám mohl nějak pomoci...“

Pevné a blahodárné rodinné tradice, k nimž patří modlitba, četba písem, rodinný domácí večer nebo účast na církevních shromážděních, ačkoli jsou zdánlivě malé a prosté, pěstují lásku, úctu, jednotu a jistotu. V duchu, který toto úsilí provází, jsou naše děti chráněny před ohnivými šípy protivníka, jež jsou do značné míry pevnou součástí dnešní světské kultury.

Připomínáme si moudrou radu Helamana určenou jeho synům: „Pamatujte, že na skále Vykupitele našeho, jenž jest Kristus, Syn Boží, musíte postavit základ svůj; aby, až ďábel vyšle mocné větry své, ano, šípy své ve vichřici, ano, až vás bude tlouci všechno krupobití jeho a mocná bouře jeho, to nemělo nad vámi žádné moci k tomu, aby vás to stáhlo do propasti bídy a nekonečné bědy pro onu skálu, na níž jste postaveni, která je jistým základem, základem, stavějí-li lidé na něm, nemohou padnouti.“⁷

Před lety, když jsem sloužil jako mladý biskup, mě jeden muž požádal o schůzku. Popsal svůj odchod z Církve a spravedlivé tradice svých rodičů, když byl malý. Dopodrobna popsal zármutek, který prožíval během života, kdy se marně snažil nalézt trvalou radost uprostřed chvilkového štěstí, jež nabízí svět. Nyní, v pozdějších letech života, mívá nenápadné, někdy však neodbytné pocity, že mu Duch Boží našeptává, aby se vrátil k ponaučením, zvykům, postojům a duchovní jistotě svého mládí. Vyjádřil vděčnost za tradice svých rodičů a dnešním jazykem zopakoval slova Enose: „Velebeno za to buď jméno Boha mého.“

Dle mých zkušeností má návrat tohoto muže k evangeliu podobné rysy jako u mnoha jiných a často mívá obdobu mezi dalšími Božími dětmi, které na čas opustí učení a zvyky svého mládí, aby se k nim později vrátily. V těchto okamžicích býváme svědky moudrosti autora přísloví, který nabádá rodiče: „Vyučuj mladého podle způsobu cesty jeho; nebo když se i zstará, neuchýlí se od ní.“⁸

Každý rodič zažívá při výchově dětí chvíle plné frustrace a různé úrovně odhodlání a síly. Když však rodiče uplatňují víru tím, že děti upřímně a s láskou učí a dělají vše pro to, aby jim pomáhali kráčet kupředu, získávají větší naději, že seménka zasazená do srdce a myslí jejich dětí zapustí kořeny.

Zásadní potřebě neustálé výuky rozuměl velmi dobře Mojžíš. Jeho rada zní: „A budeš [tato slova] často opětovat synům svým, a mluvit o nich, když sedneš v domě svém, když půjdeš cestou, a léhaje i vstávaje.“⁹

Poklekáme vedle svých dětí během rodinné modlitby, pečujeme o ně prostřednictvím své snahy zajistit smysluplné rodinné studium písem, trpělivě a láskyplně se o ně staráme, když se společně účastníme rodinného domácího večera, a úzkostně za ně pozvedáme hlas k nebi na kolenou při svých osobních modlitbách. Jak moc jen toužíme po tom, aby seménka, která zaséváme do srdce a myslí našich dětí, zapustila kořeny!

Podle mě není ani tak důležité, zda naše děti plně chápou, čemu se je snažíme naučit, například když se snažíme číst písma nebo mít rodinný domácí večer nebo když se účastníme Vzájemného sdružení či jiných církevních shromáždění a schůzek. Není ani tak důležité, zda v oněch chvílích rozumějí důležitosti zmíněných činností; důležitější však je, zda jakožto rodiče

uplatňujeme dostatek víry k tomu, abychom se řídili Pánovou radou, že máme svědomitě žít, učit, nabádat a stanovovat očekávání v souladu s inspirací pramenící z evangelia Ježíše Krista. Hnací silou tohoto úsilí je naše víra – přesvědčení, že jednoho dne seménka zasetá v jejich mládí zapustí kořeny a začnou klíčit a růst.

To, o čem hovoříme, kážeme a učíme, určí to, co se mezi námi stane. Když zavádíme blahodárné tradice, jež učí nauce Kristově, vydává Svatý Duch svědectví o pravdivosti našeho poselství a vyživuje seménka evangelia, která jsou zasazena hluboko do srdce

našich dětí prostřednictvím toho, o co celou dobu usilujeme. O tom svědčím ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

POZNÁMKY

1. Izaiáš 28:16.
2. Nauka a smlouvy 64:33.
3. Viz facebooková stránka Neila L. Andersena, příspěvek z 19. srpna 2018, [facebook.com/lds.neil.l.andersen](https://www.facebook.com/lds.neil.l.andersen).
4. Sarah Jane Weaverová, „President Nelson Urges ‚Teach the Children‘“, *Church News*, Sept. 23, 2018, 11.
5. Enos 1:1.
6. Viz Dallin H. Oaks, „Kněžská pravomoc v rodině a Církvi“, *Liahona*, listopad 2005, 24–27.
7. Helaman 5:12.
8. Příklad 22:6.
9. Deuteronomium 6:7.

Starší Ronald A. Rasband
Kvorum Dvanácti apoštolů

Nebud'te znepokojeni

Mějte odvahu, bratři a sestry. Ano, žijeme v časech nebezpečných, ale dokud zůstáváme na cestě smlouvy, nemusíme se bát.

Připojuji své svědectví k poselstvím presidenta Russella M. Nelsona a staršího Quentina L. Cooka, jež zazněla před chvílí, o souladu a jednotě Rady Prvního předsednictva a Kvora Dvanácti apoštolů. Víím, že tato oznámení, jež pramení ze zjevení, jsou myslí a vůlí Páně a že budou požehnáním a posilou jednotlivcům, rodinám a Církvi Ježíše Krista Svatých posledních dnů po mnoho budoucích generací.

Před několika lety položila jedna naše čerstvě provdaná dcera s manželem mně a sestře Rasbandové jednu velmi důležitou a život ovlivňující otázku: „Je stále ještě bezpečné a moudré do tohoto zjevně zlovolného a děsivého světa přivádět děti?“

Pro otce a matku a jejich drahé děti, které již samy uzavřely manželství, to byla důležitá otázka k zamyšlení. Vnímali jsme strach, který jim zazníval v hlase a který měli v srdci. Odpověděli jsme rozhodným: „Ano, je to naprosto v pořádku“ a podělili jsme se s nimi o základní nauky evangelia a vlastní upřímné dojmy a životní zkušenosti.

Strach není nic nového. Učedníci Ježíše Krista se na Galilejském moři v temnotě noci obávali větru a vln.¹ I my, jakožto Jeho současní učedníci, míváme strach. Naši svobodní dospělí se obávají závazků, jako je například

uzavření manželství. Čerstvě sezdané páry, jako byly naše děti, se mohou bát přivést děti do čím dál zlovolnějšího světa. Misionáři se obávají mnoha věcí, zvláště oslovit neznámé lidi. Vdovy mají obavy, jak to dál zvládnou samy. Dospívající se obávají nepřijetí ze strany vrstevníků; žáci základních škol prvního dne ve škole; studenti univerzit výsledku testu. Míváme obavy ze selhání, odmítnutí, zklamání a z neznáma. Bojíme se hurikánů, zemětřesení a požárů, které pustoší zemi a náš život. Obáváme se, že nebudeme k něčemu vybráni, a jindy naopak, že vybráni budeme. Bojíme se, že nejsme dost dobří a že Pán pro nás nemá žádná požehnání. Bojíme se změn a naše obavy mohou přerůst v hrůzu. Je někdo, kdo se v tom nepoznává?

Strach omezuje perspektivu Božích dětí již odedávna. Vždy se mi moc líbil příběh Elizea ve 2. Královské. Král Sýrie vyslal nespočet vojáků, kteří, „přítáhše v noci, oblehli město“.² Jejich záměrem bylo zajmout a zabít proroka Elizea. Čteme:

„Vstáv pak ráno služebník muže Božího, vyšel, a aj, vojsko obklíčilo město, koni i vozové. I řekl služebník ten jeho k němu: Ach, pane můj, což budeme dělati?“³

Mluvil z něj strach.

A Elizeus „odpověděl: Neboj se, nebo mnohem více jich s námi jest, než s nimi.“⁴

Ale nezůstal jen u toho.

„I modlil se Elizeus a řekl: Ó Hospodine, otevři, prosím, oči jeho, aby viděl. A tak otevřel Hospodin oči služebníka toho, a viděl, a aj, hora ta plná koňů, a vozové ohnivé okolo Elizea.“⁵

Možná nám budou seslány ohnivé vozy, aby rozptýlily naše obavy a porazily naše demony, a možná také ne, ale poučení je jasné. Pán je s námi, myslí na nás a žehná nám tak, jak to dokáže jen On. Modlitba dokáže přivolat sílu a zjevení, jež potřebujeme k tomu, abychom své myšlenky soustředili na Ježíše Krista a Jeho smírnou obět. Pán věděl, že budeme občas pociťovat strach. Stává se to mně i vám – a to je důvod, proč jsou písma plná Pánových rad:

„Buďte dobré myslí a nebojte se.“⁶

„Hleďte ke mně v každé myšlence; nepochybujte, nebojte se.“⁷

„Neboj se, malé stádo.“⁸ Líbí se mi láskyplnost slov „malé stádo“. V této Církvi je nás možná málo, co do počtu, podle nějž svět posuzuje vlivnost, ale když otevřeme své duchovní oči, „mnohem více jich s námi jest, než s nimi“.⁹ Náš milující Pastýř, Ježíš Kristus, pak dodává: „Nechť se země a peklo spolčí proti vám, neboť jestliže jste postaveni na skále mé, nemohou zvítěziti.“¹⁰

Jak lze strach rozptýlit? Onen mladý služebník stál vedle Elizea, proroka Božího. My máme stejné zaslíbení. Když nasloucháme presidentu Russellu M. Nelsonovi, když jsme poslušní jeho rad, stojíme po boku proroka Božího. Vzpomeňte si na slova Josepha Smitha: „A nyní, po mnohých svědectvích, jež o něm byla dána, toto je svědectví poslední ze všech, jež my o něm dáváme: že on žije!“¹¹ Ježíš Kristus žije. Naše láska k Němu a k Jeho evangeliu rozptyluje strach.

Touha „vždy mít [s sebou] jeho Ducha“¹² odsune strach stranou, abychom mohli smrtelný život vnímat z perspektivy věčnosti. President Nelson varoval: „V nadcházejících dnech nebude možné duchovně přežít bez stálého vlivu Ducha Svatého, který nás bude vést, řídit a utěšovat.“¹³

O pohromách, které zachvátí zemi a zatvrdí srdce mnohých, Pán řekl: „Učedníci moji budou státi na svatých místech a nepohnou se.“¹⁴

A poté přidal tuto božskou radu: „Nebudte znepokojeni, neboť až se všechny tyto věci budou dít, můžete vědět, že zaslíbení, která vám byla učiněna, budou splněna.“¹⁵

Stůjte na svatých místech – nebudte znepokojeni – a zaslíbení se naplní. Podívejme se na tyto jednotlivé prvky ve vztahu k našim obavám.

Zaprvé – stůjte na svatých místech. Když stojíme na svatých místech – ve spravedlivých domovech,

v zasvěcených kaplích či chrámech – pocítujeme, že s sebou máme Ducha Páně. Nacházíme odpovědi na otázky, které nás znepokojují, nebo pokoj, abychom je mohli prostě odložit. Tak Duch působí v praxi. Tato posvátná místa v království Božím na zemi volají po naší zbožnosti, po účtě k druhým, po tom, abychom žili co nejlépe podle evangelia, a po naší naději, že odložíme strach a budeme usilovat o uzdravující moc Ježíše Krista skrze Jeho Usmíření.

Na těchto svatých místech Božích ani v srdci Jeho dětí není pro strach místo. Proč? Díky lásce. Bůh nás miluje – neustále – a my milujeme Jeho. Naše láska k Bohu potlačuje veškeré obavy a svatá místa překypují Jeho láskou. Přemýšlejte o tom. Váháme-li s dodržováním svých závazků vůči Pánu, sejďeme-li z Jeho cesty vedoucí k životu věčnému, zpochybňujeme-li svůj význam v Jeho božském plánu nebo nemáme-li v tento význam důvěru, dovolíme-li strachu, aby otevíral dveře všem svým společníkům – odrazování, hněvu, frustraci a zklamání – Duch nás

opouští a ocitáme se bez Pána. Pokud víte, jaké to je, víte, že to není dobré. Pokud však naproti tomu stojíme na svatých místech, pocítujeme Boží lásku, a „dokonalá láska vyhání všechnu bázeň“.¹⁶

Další zaslíbení zní: „Nebudte znepokojeni.“¹⁷ Bez ohledu na to, nakolik zemi naplňují zlovolnost a chaos, máme zaslíbení, že skrze každodenní věrnost Ježíši Kristu získáme „pokoj Boží, kterýž převyšuje všeliký rozum“.¹⁸ A když Kristus přijde s veškerou mocí a slávou, nastane konec zla, vzpoury a nespravedlnosti.

Apoštol Pavel před dávnou dobou prorokoval o naší době a řekl mladému Timoteovi:

„Toto pak věz, že v posledních dnech nastanou časové nebezpečí.

Nebo nastanou lidé sami sebe milující, peníze milující, chlubní, pyšní, [rouhaví], rodičů neposlušní, nevděční, bezbožní,

... rozkoší milovníci více nežli milovníci Boha.“¹⁹

Pamatujte na to, že na obou stranách závoje „mnohem více“ těch, kteří milují

konferenci roku 1943. Byl přemožen svým povoláním; a já vím, jaké to je. Starší Kimball řekl: „Hodně jsem přemýšlel a modlil se, postil se a modlil. Hlavou mi vířily protichůdné myšlenky – zdánlivé hlasy, jež říkaly: ‚Tu práci nezvládneš. Nejsi způsobilý. Nejsi toho schopen.‘ Ale nakonec vždy zvítězila myšlenka: ‚Musíš vykonat svěřené dílo – musíš získat způsobilost, musíš toho být hoden a získat k tomu schopnosti.‘ A bitva zuřila dál.“²³

Ze zmíněného ryzího svědectví tohoto apoštola, jenž se stal dvanáctým presidentem této úžasné Církve, čerpám odvahu. Rozpoznal, že se musí zbavit obav z konání svěřené díla a že se musí spoléhat na to, že mu Pán dá sílu získat způsobilost, být toho hoden a získat k tomu schopnosti. A to můžeme i my. Bitvy budou zuřit dál, ale my jim budeme čelit s Duchem Páně. Nebudeme znepokojeni, protože budeme-li stát po boku Páně a postavíme-li se za Jeho zásady a věčný plán, budeme stát na posvátné půdě.

Pána celým srdcem, mocí, myslí a silou, „s námi jest, než s nimi“.²⁰ Budeme-li aktivně důvěřovat Pánu a tomu, jak jedná, budeme-li se zapojovat do Jeho díla, nebudeme se obávat toho, kam se ubírá svět, ani se tím trápit. Naléhavě vás žádám, abyste odložili světské vlivy, nepodléhali nátlaku a usilovali v každodenním životě o duchovnost. Mějte rádi to, co má rád Pán, včetně Jeho přikázání, Jeho svatých domů, posvátných smluv, které jste s Ním uzavřeli, svátosti o každém dni sabatu a rozhovorů s Ním skrze modlitbu – a nebudete se znepokojovat.

A nakonec – důvěřujte Pánu a Jeho zaslíbením. Víím, že všechna Jeho zaslíbení se naplní. Víím to tak jistě, jako nyní stojím před vámi na tomto posvátném shromáždění.

Pán zjevil: „Neboť ti, kteří jsou moudří a přijali pravdu a vzali si Svatého Ducha za průvodce svého a nebyli oklamáni – vpravdě pravím vám, ti nebudou poraženi a uvrženi do ohně, ale toho dne obstojí.“²¹

Proto se nemáme znepokojovat zmatky dnešní doby a lidmi z oné veliké a prostorné stavby – těmi, kteří se vysmívají upřímnému úsilí a oddané službě Pánu Ježíši Kristu. Optimismus, odvaha, a dokonce i pravá láska vyvěrají ze srdce neobtěžovaného starostmi ani zmatky. President Nelson, který je, „pokud jde o budoucnost, ...

optimista“, připomíná, že „máme-li mít alespoň naději v to, že dokážeme prosít všechny ty nesčetné hlasy a lidské filosofie útočící na pravdu, musíme se naučit získávat zjevení“.²²

Abychom mohli získávat osobní zjevení, musíme klást důraz na život v souladu s evangeliem a podporovat věrnost a duchovnost u druhých i sami u sebe.

Spencer W. Kimball byl jedním z proroků mého mládí. Posledních pár let, poté co jsem byl povolán apoštolem, nacházím pokoj v jeho prvním poselství na říjnové generální

Vraťme se k mé dceři a mému zeťovi, kteří nám před lety položili onu zkoumavou otázku, jež vycházela z hloubi srdce a pramenila z jejich obav. Vážně o našem rozhovoru z onoho večera přemýšleli, modlili se a postili a došli ke svým vlastním závěrům. Ke štěstí a radosti jich samotných i nás, prarodičů, jsou nyní požehnání sedmi krásnými dětmi a kráčeji kupředu ve víře a lásce.

Mějte odvalu, bratři a sestry. Ano, žijeme v časech nebezpečných, ale dokud zůstáváme na cestě smlouvy, nemusíme se bát. Žehnám vám, abyste se, když tak budete činit, neznepokojovali dobou, v níž žijeme, ani problémy, které vás potkají. Žehnám vám, abyste se rozhodovali stát na svatých místech a nepohnout se. Žehnám vám, abyste věřili v zaslíbení Ježíše Krista, tomu, že žije a že nad námi bdí, pečuje o nás a stojí při nás. Ve jménu našeho Pána a Spasitele, Ježíše Krista, amen. ■

POZNÁMKY

1. Viz Marek 4:37.
2. 2. Královská 6:14.
3. 2. Královská 6:15.
4. 2. Královská 6:16.
5. 2. Královská 6:17.
6. Nauka a smlouvy 68:6.
7. Nauka a smlouvy 6:36.
8. Nauka a smlouvy 6:34.
9. 2. Královská 6:16.
10. Nauka a smlouvy 6:34.
11. Nauka a smlouvy 76:22.
12. Nauka a smlouvy 20:77.
13. Russell M. Nelson, „Zjevení pro církev, zjevení pro náš život“, *Liahona*, květen 2018, 96.
14. Nauka a smlouvy 45:32.
15. Nauka a smlouvy 45:35.
16. Moroni 8:16.
17. Nauka a smlouvy 45:35.
18. Filipenským 4:7.
19. 2. Timoteovi 3:1–2, 4.
20. 2. Královská 6:16.
21. Nauka a smlouvy 45:57.
22. Russell M. Nelson, „Zjevení pro církev, zjevení pro náš život“, 96.
23. Spencer W. Kimball, Conference Report, Oct. 1943, 16–17.

Starší David A. Bednar

Kvorum Dvanácti apoštolů

Shromážděte vše v jedno v Kristu

Moc Spasitelova evangelia nás proměňovat a žehnat nám vyplývá z toho, že rozpoznáme vzájemný vztah mezi naukou evangelia a jeho zásadami a praktikami a že je budeme uplatňovat.

Lano je nepostradatelný nástroj, který všichni dobře známe. Lana se vyrábějí z vláken textilu či rostlin, z drátů či jiných materiálů, přičemž jednotlivá vlákna jsou mezi sebou zkroucena nebo jsou vzájemně spletena. Je zajímavé, že materiály, které mohou být zcela obyčejné, lze proplest, a díky tomu se stanou neobyčejně silnými. Z dovedně spojených a propojených obyčejných materiálů lze vytvořit neobyčejný nástroj.

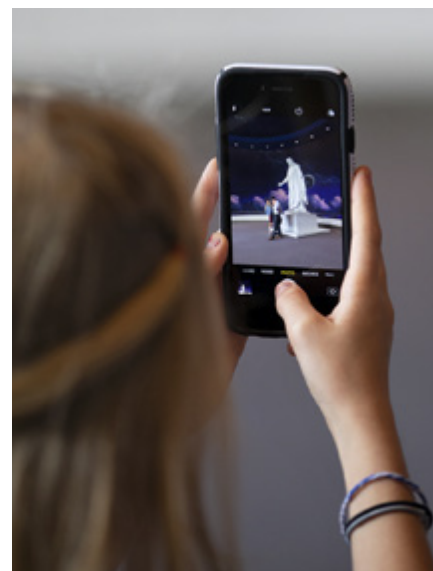
Tak jako lano čerpá svou sílu z mnoha vzájemně propletených jednotlivých vláken, tak také evangelium Ježíše Krista nabízí ten nejširší náhled na pravdu a nabízí ta nejhojnější požehnání tehdy, když dbáme Pavlova nabádání, abychom „v jedno shromáždil[i] všecko v Kristu, buď nebeské věci, [nebo] zemské“.¹ Je důležité, aby se toto nezbytné shromažďování pravdy soustřeďovalo a zaměřovalo na Pána Ježíše Krista, protože On je „ta cesta, i pravda, i život“.²

Modlím se o to, aby každého z nás osvětil Duch Svatý, zatímco se budeme zamýšlet nad tím, jak se zásada *shromažďování všeho v jedno v Kristu* týká praktického způsobu učení se Jeho

znovuzřízenému evangeliu a žití podle něj v každodenním životě.

Období naplněné zjeveními

Žijeme v pozoruhodném období znovuzřízené Církve Ježíše Krista, které je naplněné zjeveními. Dnes oznámené historické úpravy mají jen jeden všezahrnující účel: posílit víru v Nebeského Otce a Jeho plán a v Jeho Syna Ježíše

Krista a Jeho Usmíření. Rozvrh nedělního shromáždění nebyl prostě jen zkrácen. Spíše máme nyní jako jednotlivci i jako rodiny větší příležitosti a zodpovědnosti využívat čas k tomu, abychom obohatili sabat tak, aby se stal radostí doma i na shromáždění.

Letos v dubnu nedošlo jen k pouhé změně organizační struktury kněžských kvor. Spíše bylo zdůrazněno a posíleno vnímání vyššího a svatějšího způsobu služby našim bratrům a sestrám.

Podobně jako je lano díky spleteným vláknům silným a odolným nástrojem, jsou i všechny tyto vzájemně propojené kroky součástí sjednoceného úsilí lépe sladit zaměření, zdroje a práci Spasitelovy znovuzřízené Církve s jejím základním posláním – pomáhat Bohu v Jeho díle přinést spasení a oslavení Jeho dětem. Nezaměřujte se prosím primárně na logistickou stránku toho, co bylo oznámeno. Nesmíme dopustit, aby procedurální podrobnosti zakryly všezahrnující duchovní důvody úprav, k nimž nyní dochází.

Přejeme si, aby na zemi vzrostla víra v Otcův plán a ve Spasitelovo vykupující poslání a aby mohla být utvrzena

Boží věčná smlouva.³ Naším jediným cílem je pomáhat druhým trvale se obrátit k Pánu a mít větší lásku k našim bratrům a sestrám a účinněji jim sloužit.

Rozčleňování a oddělování

Někdy jakožto členové Církve rozčleňujeme, oddělujeme a uplatňujeme evangelium v osobním životě tak, že vytváříme dlouhé seznamy, na nichž si odškrtáváme jednotlivá témata, která máme studovat, a úkoly, které máme splnit. Tento přístup ale může potenciálně omezovat naše porozumění a vizi. Musíme si dávat pozor, protože farizejské zaměření se na seznamy položek nás může odvádět od přibližování se Pánu.

Onoho účelu a očistění, štěstí a radosti, trvalého obrácení a ochrany plynoucích z toho, když vzdáme „své srdce Bohu“⁴ a přijmeme „obraz jeho do své tváře“,⁵ nelze dosáhnout tím, že pouze vykonáme a odškrtáme si všechny ty duchovní věci, které máme dělat. Moc Spasitelova evangelia nás proměňovat a žehnat nám vyplývá spíše z toho, že rozpoznáme vzájemný vztah mezi naukou evangelia a jeho zásadami a praktikami a že je

budeme uplatňovat. Pouze tehdy, když *shromáždíme vše v jedno v Kristu* a zaměřujeme se pevně na Něho, nám mohou pravdy evangelia synergicky umožnit stát se takovými, jakými si Bůh přeje, abychom se stali,⁶ a vytrvat odvážně až do konce.⁷

Poznávání a propojování pravd evangelia

Evangelium Ježíše Krista je velkolepou tapisérií pravdy, která je náležitě uspořádána⁸ a utkána. Když budeme poznávat a propojovat zjevené pravdy evangelia, budeme požehnáni tím, že získáme drahocenný náhled a hlubší duchovní schopnost skrze oči, které budou schopny vidět Pánovo působení v našem životě, a uši, které budou schopny slyšet Jeho hlas.⁹ A tato zásada *shromáždění se v jedno – a to v Něm* – nám pomůže změnit tradiční seznamy položek pro odškrtávání ve sjednocený, spojený a úplný celek. Dovolte mi uvést naukový i církevní příklad toho, co mám na mysli.

1. příklad: Čtvrtý článek víry je jedním z nejlepších názorných příkladů shromáždění všeho v jedno v Kristu: „Věříme, že prvními zásadami a obřady evangelia jsou: za prvé víra v Pána Ježíše Krista; za druhé pokání; za třetí křest ponořením na odpuštění hříchů; za čtvrté vkládání rukou pro dar Ducha Svatého.“¹⁰

Opravdová víra se soustřeďuje v Pánu Ježíši Kristu a na Něho – v Něho jakožto v božského a Jednorozeného Syna Otcova a na Něho a na vykupující poslání, které naplnil. „Neboť on naplnil smysl zákona a požaduje všechny ty, kteří v něho mají víru; a ti, kteří v něho mají víru, přilnou ke každé dobré věci; pročež on obhajuje věc dětí lidských.“¹¹ Používát víru v Krista znamená *důvěřovat* Mu a spoléhat se na Něho jakožto na našeho Spasitele a důvěřovat Jeho jménu a Jeho zaslíbením.

Prvním a přirozeným důsledkem důvěry ve Spasitele je snaha činit pokání a odvrátit se od zla. Když budeme používat víru v Pána, přirozeně se k Němu budeme obracet, budeme k Němu přicházet a budeme se na Něj spoléhat. Pokání tudíž znamená, že *důvěřujeme* Vykupiteli a *spoléháme se* na Něho, aby za nás udělal to, co nedokážeme udělat my sami. Každý z nás se musí zcela *spoléhat* „na zásluhy toho, který má moc ke spasení“, ¹² protože jedině „skrze zásluhy a milosrdenství a milost Svatého Mesiáše“ ¹³ se můžeme stát novým stvořením v Kristu ¹⁴ a nakonec se vrátit k Bohu a přebývat v Jeho přítomnosti.

Obřad křtu ponořením na odpuštění hříchů vyžaduje, abychom Mu *důvěřovali*, abychom se na Něho *spoléhali* a abychom Ho *následovali*. Nefi řekl: „Vím, že budete-li *následovat Syna* s celým úmyslem srdce, jednajíce před Bohem bez pokrytectví a bez podvodu, ale s opravdovým záměrem, činíce pokání z hříchů svých, dosvědčující Otci, že jste ochotni vzít na sebe jméno Kristovo křtem – ano, *následováním Pána svého a Spasitele svého* dolů do vody podle slova jeho, vizte, pak obdržíte Ducha Svatého; ano, pak přichází křest ohněm a Duchem Svatým.“ ¹⁵

Obřad vkládání rukou pro dar Ducha Svatého vyžaduje, abychom

Mu *důvěřovali*, abychom se na Něho *spoléhali*, abychom Ho *následovali* a abychom se *tlačili kupředu* v Něm s pomocí Jeho Svatého Ducha. Jak Nefi prohlásil: „A nyní ... proto vím, že nevytrvá-li člověk do konce v následování příkladu Syna živého Boha, nemůže být spasen.“ ¹⁶

Čtvrtý článek víry nepopisuje jen základní zásady a obřady znovuzřízení evangelia. Spíše toto inspirované prohlášení víry shromažďuje vše v jedno v Kristu: *důvěru* v Něho, *spoléhání se* na Něho, Jeho *následování* a *tlačení se kupředu* s Ním – a dokonce v Něm.

2. příklad: Nyní bych rád mluvil o tom, jak jsou shromážděny v jedno v Kristu všechny církevní programy a iniciativy. Bylo by možné uvést mnoho dalších příkladů, já však použiji jen několik vybraných.

V roce 1978 řekl prezident Spencer W. Kimball členům Církve, aby budovali sílu Sionu po celém světě. Vyzval Svaté, aby zůstávali ve své rodné zemi a zakládali silné kůly tím, že budou shromažďovat rodinu Boží a vyučovat ji cestám Páně. Dále uvedl, že se díky tomu postaví více chrámů a že Svatým budou k dispozici slíbená požehnání, ať žijí na světě kdekoli. ¹⁷

Tak jak vzrostl počet kůlů, bylo zapotřebí klást důraz na to, aby se domovy členů „staly [místem], kde členové rodiny [rádi] přebývají, kde [mohou] obohacovat svůj život a nacházet vzájemnou lásku, podporu, uznání a povzbuzení“. ¹⁸ V důsledku toho byla v roce 1980 nedělní shromáždění konsolidována do tříhodinového bloku, aby se „znovu zdůraznila osobní a rodinná zodpovědnost studovat evangelium, žít podle něj a vyučovat mu“. ¹⁹ Tento důraz kladený na rodinu a domov byl znovu potvrzen v dokumentu „Rodina – prohlášení světu“, který v roce 1995 představil prezident Gordon B. Hinckley. ²⁰

V dubnu 1998 president Hinckley oznámil výstavbu mnohem většího počtu malých chrámů, díky čemuž se posvátné obřady domu Páně dostaly blíže k jednotlivcům a rodinám Svatých posledních dnů po celém světě.²¹ A tyto rozšířené příležitosti k duchovnímu růstu a rozvoji byly doplněny s tím spojeným prohloubením časné soběstačnosti prostřednictvím zavedení Stálého vzdělávacího fondu v roce 2001.²²

President Thomas S. Monson během svého předsednictví opakovaně nabádal Svaté, aby se vydávali „zachraňovat“, a kladl důraz na péči o chudé a potřebné jakožto jednu z božsky daných zodpovědností Církve. Na základě pokračujícího důrazu kladeného na časnou připravenost byl v roce 2012 zaveden program Služeb pro podporu soběstačnosti.

V průběhu několika uplynulých let se zdůrazňují a neustále opakují základní zásady týkající se toho, jak učinit sabatní den radostí doma i v církvi, čímž jsme byli připravováni na nový harmonogram nedělního shromáždění oznámený na tomto zasedání generální konference.²³

A před šesti měsíci byla posílena a uvedena efektivněji do souladu s pomocnými organizacemi kvora Melchisedechova kněžství, aby se dosáhlo vyššího a svatějšího přístupu k pastýřské službě.

Jsem přesvědčen, že poslušnost a načasování těchto kroků v průběhu

mnoha desetiletí nám může pomoci vidět jedno sjednocené a souhrnné dílo, a nikoli jen řadu nezávislých a nespojitých iniciativ a programů. „Bůh zjevil vzor duchovního pokroku pro jednotlivce a rodiny spočívající v obřadech, učení, programech, činnostech a akcích, které se **zaměřují na domov a které jsou podporovány Církví**. Církevní organizace a programy existují proto, aby žehnaly jednotlivcům i rodinám, nikoli proto, aby fungovaly samostatně.“²⁴

Modlím se o to, abychom na dílo Páně nahlíželi jako na jedno velké celosvětové dílo, které se čím dál více zaměřuje na domov a které je čím dál více podporováno Církví. Vím a svědčím o tom, že Pán zjevuje a „ještě zjeví mnohé veliké a důležité věci týkající se království Božího“.²⁵

Zaslíbení a svědectví

Své poselství jsem začal poukáním na sílu, která vzniká, když se jednotlivá vlákna materiálu mezi sebou zkroutí nebo spletou, aby tak vzniklo lano. Podobně vám nyní slibuji, že pokud se budeme snažit shromažďovat vše v jedno v Kristu, projeví se v našem studiu znovuzrozeného evangelia Ježíše Krista a ve snaze žít podle něj prohloubený náhled, smysl a moc.

Veškeré příležitosti a požehnání věčného významu mají svůj původ v Pánu Ježíši Kristu, jsou díky Němu možné,

mají díky Němu svůj smysl a skrze Něj vytrvají. Jak svědčil Alma: „Není žádné jiné cesty nebo prostředku, jímž by mohl člověk být spasen, jediné v Kristu a skrze něj. Viz, on je život a světlo světa.“²⁶

Radostně vydávám svědectví o božskosti Věčného Otce a Jeho Milovaného Syna Ježíše Krista a o tom, že skutečně žijí. Právě v našem Spasiteli nacházíme radost. A v Něm nacházíme i ujištění o „pokojli“ v tomto světě a [o věčném životě] ve světě, který přijde“.²⁷ O tom svědčím v posvátném jménu Pána Ježíše Krista, amen. ■

POZNÁMKY

1. Efezským 1:10.
2. Jan 14:6.
3. Viz Nauka a smlouvy 1:21–22.
4. Helaman 3:35.
5. Alma 5:14.
6. Viz Matouš 5:48; 3. Nefi 12:48.
7. Viz Nauka a smlouvy 121:29.
8. Efezským 2:21.
9. Viz Nauka a smlouvy 136:32.
10. Články víry 1:4.
11. Moroni 7:28.
12. 2. Nefi 31:19.
13. 2. Nefi 2:8.
14. Viz 2. Korintským 5:17.
15. 2. Nefi 31:13; zvýraznění přidáno.
16. 2. Nefi 31:16.
17. Viz Spencer W. Kimball, „The Fruit of Our Welfare Services Labors“, *Ensign*, Nov. 1978, 76.
18. Pokyny pro předsednictva kůlů a biskupstva, v dokumentu „Church Consolidates Meeting Schedules“, *Ensign*, Mar. 1980, 73.
19. Pokyny v dokumentu „Church Consolidates Meeting Schedules“, 73.
20. Viz „Rodina – prohlášení světu“, *Liahona*, květen 2017, 145.
21. Viz Gordon B. Hinckley, „Nové chrámy poskytnou ‚vrcholná požehnání‘ evangelia“, *Liahona*, červenec 1998, 90.
22. Viz Gordon B. Hinckley, „Stálý vzdělávací fond“, *Liahona*, červenec 2001, 60–62, 67.
23. Viz Russell M. Nelson, „Sabat je radostí“, *Liahona*, květen 2015, 129–132.
24. *Příručka 2: Správa Církve* (překlad vybraných kapitol, 2010), 1.4.; zvýraznění přidáno.
25. Články víry 1:9.
26. Alma 38:9.
27. Nauka a smlouvy 59:23.

President Dallin H. Oaks

První rádce v Prvním předsednictvu

Pravda a plán

Když hledáme pravdu ohledně náboženství, máme používat duchovní metody vhodné pro toto bádání.

Novodobé zjevení definuje pravdu jako „poznání věcí, jak jsou a jak byly a jak přijdou“. (Nauka a smlouvy 93:24.) Toto dokonale popisuje plán spasení a dokument „Rodina – prohlášení světa“.

Žijeme v době velkého růstu množství informací a jejich šíření. Ale ne všechny tyto informace jsou pravdivé. Při hledání pravdy a volení si zdrojů, které při tomto hledání využijeme, musíme být opatrní. Světské postavení nebo pravomoc nemáme považovat za spolehlivý zdroj pravdy. Máme být obezřetní ohledně spoléhání se na informace nebo rady poskytované celebrity, významnými sportovci nebo anonymními zdroji z internetu. Odborník v jednom oboru nemá být považován za odborníka znalého pravdy ohledně jiných záležitostí.

Také bychom si měli dávat pozor na motivaci toho, kdo nám informace poskytuje. Právě proto nás písmo varuje před kněžskou lstivostí. (Viz 2. Nefi 26:29.) Je-li zdroj informací anonymní nebo neznámý, je možné, že jsou pochybné také samotné informace.

Naše osobní rozhodnutí se mají zakládat na informacích ze zdrojů, které jsou v dané záležitosti kompetentní a jsou osvobozeny od sobeckých motivů.

I.

Když hledáme pravdu ohledně náboženství, máme používat duchovní metody vhodné pro toto bádání – modlitbu, svědectví Ducha Svatého a studium písem a slov novodobých proroků. Vždy mě zarmoutí, když slyším o někom, kdo říká, že ztratil náboženskou víru kvůli světským učeníům. Ti, kteří jednou měli duchovní vizi, si mohou sami přivodit duchovní slepotu. Jak řekl president Henry B. Eyring: „Jejich problém nespočívá v tom, co

podle svého názoru vidí; spočívá v tom, co zatím vidět nemohou.“¹

Vědecké metody nás přivádějí k tomu, co nazýváme vědeckou pravdou. „Vědecká pravda“ však nezahrnuje celý život. Ti, kteří se neučí „studiem a také vírou“ (Nauka a smlouvy 88:118), omezují své chápání pravdy na to, co si mohou ověřit vědeckými prostředky. To klade jejich hledání pravdy umělé meze.

President James E. Faust řekl: „Ti, kteří byli [pokřtěni], vystavují svou věčnou duši riziku tím, že se nedbale věnují pouze světským zdrojům poznání. Věříme, že Církev Ježíše Krista Svatých posledních dnů obsahuje plnost Kristova evangelia, kteréžto evangelium je podstatou pravdy a věčného osvětlení.“²

Opravdovou a trvalou radost získáváme tím, že poznáváme pravdu ohledně toho, kdo jsme, ohledně účelu smrtelného života a ohledně toho, kam půjdeme, až zemřeme, a také podle toho jednáme. Tyto pravdy se nemůžeme dozvědět pomocí vědeckých či světských metod.

II.

Nyní budu hovořit o znovuzřízených pravdách evangelia, které jsou základem nauky Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů. Prosím pozorně se nad těmito pravdami zamyslete. Vysvětlují mnohé ohledně naší nauky a zvyklostí, včetně několika věcí, kterým možná ještě nerozumíme.

Existuje Bůh, který je milujícím Otcem duchů všech lidí, kteří kdy žili nebo budou žít.

Pohlaví je věčné. Než jsme se narodili na tuto zemi, všichni jsme žili v Boží přítomnosti jako duchové mužů nebo žen.

Sbor Tabernáklů na Chrámovém náměstí nám právě zazpíval píseň „Věrně následuji Boží plán“. ³ To je plán, který připravil Bůh, aby všechny Jeho duchovní děti mohly činit věčný pokrok. Tento plán je pro každého z nás životně důležitý.

Podle tohoto plánu stvořil Bůh tuto Zemi jako místo, kde se Jeho milované duchovní děti mohou narodit do smrtelnosti, aby získaly fyzické tělo a měly příležitost činit věčný pokrok tím, že se budou spravedlivě rozhodovat.

Aby rozhodování ve smrtelnosti bylo smysluplné, je třeba se rozhodovat mezi dvěma soupeřícími silami dobra a zla. Muselo začít existovat protivenství, a tudíž i protivník, který byl za vzpouru vyvržen a kterému bylo

umožněno, aby pokoušel Boží děti, aby jednaly v rozporu s Božím plánem.

Účelem Božího plánu je dát Jeho dětem příležitost zvolit si věčný život. Toho lze dosáhnout pouze prostřednictvím zkušenosti ve smrtelnosti a poté po smrti prostřednictvím posmrtného růstu v duchovním světě.

V průběhu smrtelného života budeme všichni pošpiněni hříchem tím, že se poddáme zlovolným pokušením protivníka, a nakonec zemřeme. Se všemi těmito překážkami jsme souhlasili díky tomu, že jsme se spoléhali na ujištění v onom plánu, že Bůh, náš Otec, nám poskytne Spasitele, svého Jednorozeného Syna, který nás zachrání prostřednictvím všeobecného vzkříšení, kdy budeme po smrti opět žít v těle. Spasitel nám také poskytne usmíření, skrze které za všechny zaplatí cenu požadovanou za to, aby byli očištěni od hříchu za podmínek, které stanovil. K těmto podmínkám patří víra v Krista, pokání, křest, dar Ducha Svatého a další obřady vykonávané kněžskou pravomocí.

Boží veliký plán štěstí zajišťuje dokonalou rovnováhu mezi věčnou spravedlností a milosrdenstvím, které můžeme obdržet skrze Usmíření Ježíše Krista. Také nám umožňuje, abychom se v Kristu stali novým stvořením.

Milující Bůh každému z nás nabízí pomocnou ruku. Víme, že skrze Jeho

lásku a díky Usmíření Jeho Jednorozeného Syna „může býti spaseno *veškeré* lidstvo, skrze poslušnost zákonů a obřadů [Jeho] evangelia“. (Články víry 1:3; zvýraznění přidáno.)

Církev Ježíše Krista Svatých posledních dnů je oprávněně známá jako církev, která se zaměřuje na rodinu. Ale méně je chápáno to, že naše zaměření na rodinu se netýká pouze vztahů ve smrtelnosti. Základem našeho náboženství jsou také věčné vztahy. „Rodina je ustanovena Bohem.“ ⁴ V rámci velkého plánu našeho milujícího Stvořitele je posláním Jeho znovuzřízené Církve pomáhat dětem Božím dosáhnout nadpozemského požehnání oslavení v celestiálním království, čehož lze dosáhnout jedině prostřednictvím věčného manželství mezi mužem a ženou. (Viz Nauka a smlouvy 131:1–3.)

Potvrzujeme Pánovo učení, že „pohlaví je základní charakteristikou předpozemské, smrtelné a věčné totožnosti a účelu jednotlivce“ a že „manželství mezi mužem a ženou je základem Jeho věčného plánu“. ⁵

A nakonec, Boží láska je tak veliká, že s výjimkou několika těch, kteří se vědomě stávají syny zatracení, zajišťuje Bůh všem svým dětem budoucnost vyznačující se slávou. Výraz „všechny Jeho děti“ zahrnuje všechny, kteří jsou mrtví. V chrámech za ně vykonáváme obřady v zastoupení. Účelem Církve Ježíše Krista je pomáhat Jeho dětem, aby byly způsobilé dosáhnout toho nejvyššího stupně slávy, kterým je oslavení neboli věčný život. Pro ty, kteří po něm netouží nebo pro něho nejsou způsobilí, poskytl další, byť nižší stupně království slávy.

Každý, kdo chápe tyto věčné pravdy, dokáže pochopit, proč jako členové Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů přemýšlíme a jednáme tak, jak to děláme.

III.

Nyní budu hovořit o tom, jak můžeme uplatňovat některé z těchto věčných pravd, kterým lze porozumět pouze ve světle Božího plánu.

Zaprvé – ctíme individuální svobodu jednání. Většina lidí ví o značném úsilí znovuzřízené Církve prosazovat náboženskou svobodu ve Spojených státech a na celém světě. Tímto úsilím se však neprosazují jen naše vlastní zájmy, ale podle Jeho plánu se snažíme napomáhat tomu, aby se všechny Boží děti mohly těšit svobodě rozhodování.

Zadruhé – jsme misionářský lid. Někdy se nás lidé ptají, proč posíláme misionáře do tolika zemí, a to i mezi křesťanské obyvatelstvo. Také se ptají na to, proč věnujeme mnoho milionů dolarů na humanitární pomoc lidem, kteří nejsou členy naší Církve, a proč tuto pomoc nepropojujeme se svým misionářským úsilím. Děláme to proto, že na všechny smrtelníky nahlížíme jako na děti Boží – naše bratry a sestry – a přejeme si podělit se o své duchovní i časné bohatství se všemi.

Zatřetí – život je pro nás posvátný. Naše oddanost Božímu plánu vyžaduje, abychom se stavěli proti potratu a eutanazii.

Začtvrté – někteří lidé jsou znepokojeni určitými postoji naší Církve ohledně manželství a dětí. Naše poznání Božího zjeveného plánu spasení vyžaduje, abychom se stavěli proti současným společenským a legislativním tlakům na ustoupení od tradičního manželství a na provedení změn, které zaměňují nebo pozměňují role pohlaví či homogenizují rozdíly mezi muži a ženami. Víme, že vztahy mezi muži a ženami, jejich totožnost a jejich role jsou pro naplnění Božího velikého plánu zcela zásadní.

Zapáté – také na děti nahlížíme osobitým způsobem. Na přivádění dětí na svět a na jejich výchovu pohlížíme

jako na součást Božího plánu a jako radostnou a posvátnou povinnost danou těm, kteří mají moc se na ní podílet. Z našeho pohledu jsou tím největším pokladem na zemi i v nebi naše děti a potomstvo. Musíme proto učit zásadám a praktikám, které poskytnou pro vývoj a štěstí dětí – všech dětí – ty nejlepší podmínky, a zasazovat se o ně.

A nakonec – jsme milované děti Nebeského Otce, který nás učí, že mužskost a ženskost, manželství mezi mužem a ženou a plození a výchova dětí jsou v Jeho velikém plánu štěstí zcela zásadní. Naše stanovisko v těchto zásadních otázkách často vyvolává opozici vůči Církvi. My to považujeme za nevyhnutelné. Protivenství je součástí plánu a Satanův nejhouževnatější odpor se zaměřuje na to, co je v Božím plánu nejdůležitější. Snaží se zničit Boží dílo. Jeho hlavními metodami je zdiskreditovat Spasitele a Jeho božskou pravomoc, zmařit účinky Usmíření Ježíše Krista, odrazovat od pokání, falšovat zjevení a popírat osobní odpovědnost. Také se snaží mást role pohlaví, narušovat manželství a odrazovat od

plození dětí – zejména u rodičů, kteří chtějí děti vychovávat v pravdě.

IV.

Dílo Páně postupuje kupředu i navzdory organizované a neustálé opozici, které čelíme, zatímco se snažíme praktikovat učení Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů. Těm, kteří pod tlakem opozice ochabují, nabízím následující rady:

Pamatujte na zásadu pokání, které je dostupné díky moci Usmíření Ježíše Krista. Jak nás nabádal starší Neal A. Maxwell, nepatřete k těm, „kteří by se raději snažili změnit církev, než by změnili sami sebe“.⁶

Jak nás nabádal starší Jeffrey R. Holland:

„Držte se pevně toho, co již víte, a zůstaňte silní, dokud nepřijde dodatečné poznání. ...

V této Církvi je to, co víme, vždy důležitější než to, co nevíme.“⁷

Uplatňujte víru v Pána Ježíše Krista, což je první zásadou evangelia.

A nakonec – vyhledejte pomoc. Naši církevní vedoucí vás mají rádi a usilují

Přednesl president Henry B. Eyring
Druhý rádce v Prvním předsednictvu

o duchovní vedení, aby vám pomohli. Poskytujeme vám mnoho materiálů, které naleznete na stránkách LDS.org a na dalších místech poskytujících podporu pro studium evangelia v domově. Také máme bratry a sestry pověřené pastýřskou službou, kteří jsou povoláni poskytovat láskyplnou pomoc.

Náš milující Nebeský Otec si přeje, aby Jeho děti pociťovaly radost, která je účelem našeho stvoření. Onou radostnou budoucností je věčný život, který budeme moci získat tím, že se budeme tlačit kupředu po cestě, kterou náš prorok, president Russell M. Nelson, často nazývá „cestou smlouvy“. Následující slova pronesl ve svém prvním poselství jako president Církve: „Kráčejte dál cestou smlouvy. Váš závazek následovat Spasitele prostřednictvím toho, že s Ním budete uzavírat smlouvy a pak je dodržovat, vám otevře dveře ke každému duchovnímu požehnání a výsadě, které jsou dostupné mužům, ženám i dětem, ať jsou kdekoli.“⁸

Se vši vážností svědčím o tom, že to, co jsem říkal, je pravdivé a je to umožněno díky učení a Usmíření Ježíše Krista, který toto vše umožňuje na základě velikého plánu Boha, našeho Věčného Otce. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

POZNÁMKY

1. Henry B. Eyring, *To Draw Closer to God: A Collection of Discourses* (1997), 143.
2. James E. Faust, „The Abundant Life“, *Ensign*, Nov. 1985, 9.
3. „Věrně následuji Boží plán“, *Zpěvník pro děti*, 86–87.
4. „Rodina – prohlášení světu“, *Liahona*, květen 2017, 145.
5. „Rodina – prohlášení světu“, 145.
6. Neal A. Maxwell, *If Thou Endure It Well* (1996), 101.
7. Jeffrey R. Holland, „Věřím, Pane“, *Liahona*, květen 2013, 94; zvýraznění obsaženo již v originále.
8. Russell M. Nelson, „Zatímco společně kráčíme kupředu“, *Liahona*, duben 2018, 7.

Vyjádření podpory úředníkům Církve

Bratři a sestry, nyní vám přednesu jména generálních autorit, územních sedmdesátníků a generálních předsednictev pomocných organizací Církve k hlasování pro vyjádření podpory.

Navrhujeme vyjádřit podporu Russellu Marionu Nelsonovi jako prorokovi, budoucímu a zjevovateli a presidentovi

Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů; Dallinu Harrisu Oaksovi jako prvnímu rádci v Prvním předsednictvu; a Henrymu Bennionu Eyringovi jako druhému rádci v Prvním předsednictvu.

Kdo je pro, zvedněte prosím ruku.

Je-li někdo proti, zvedněte prosím ruku.

Navrhujeme vyjádřit podporu Dallinu H. Oaksovi jako presidentovi Kvora Dvanácti apoštolů a M. Russellu Ballardovi jako zastupujícímu presidentovi Kvora Dvanácti apoštolů.

Kdo je pro, zvedněte prosím ruku.

Je-li někdo proti, zvedněte ruku.

Navrhujeme vyjádřit podporu následujícím bratrům jako členům Kvora Dvanácti apoštolů. Jsou to: M. Russell Ballard, Jeffrey R. Holland, Dieter F. Uchtdorf, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen, Ronald A. Rasband, Gary E. Stevenson, Dale G. Renlund, Gerrit W. Gong a Ulisses Soares.

Ti, kteří jsou pro, zvedněte prosím ruku.

Je-li někdo proti, může to projevit stejným způsobem.

Navrhujeme vyjádřit podporu rádčům v Prvním předsednictvu a členům Kvora Dvanácti apoštolů jako prorokům, vidoucím a zjevovatelům.

Kdo je pro, zvedněte prosím ruku.

Je-li někdo proti, projevte to stejným způsobem.

Navrhujeme vyjádřit podporu Brooku P. Halesovi, který byl povolán sloužit jako sedmdesátník – generální autorita.

Ti, kteří jsou pro, zvedněte prosím ruku.

Je-li někdo proti, zvedněte prosím ruku.

Navrhujeme s poděkováním za oddanou službu uvolnit jako sedmdesátníky – generální autority starší Mervyna B. Arnolda, Craiga A. Cardona, Larryho J. Echo Hawka, C. Scotta Growa, Allana F. Packera,

Gregoryho A. Schwitzera a Claudia D. Zivica a udělit jim statut emeritní generální autority.

Ti, kteří si přejí připojit se k nám ve vyjádření vděčnosti těmto bratrům za jejich vynikající službu, zvedněte prosím ruku.

Navrhujeme uvolnit následující bratry jako územní sedmdesátníky. Jsou to: B. Sergio Antunes, Alan C. Batt, R. Randall Bluth, Hans T. Boom, Fernando E. Calderón, H. Marcelo Cardus, Paul R. Coward, Marion B. De Antuñano, Robert A. Dryden, Daniel F. Dunnigan, Jeffrey D. Erikson, Mervyn C. Giddey, João Roberto Grahl, Richard K. Hansen, Todd B. Hansen, Michael R. Jensen, Daniel W. Jones, Steven O. Laing, Axel H. Leimer, Tasara Makasi, Alvin F. Meredith III., Adonay S. Obando, Katsuyuki Otahara, Fred A. Parker, José C. Pineda, Gary S. Price, Miguel A. Reyes, Alfredo L. Salas, Netzahualcoyotl Salinas, Michael L. Southward, G. Lawrence Spackman, William H. Stoddard, Stephen E. Thompson, David J. Thomson, George J. Tobias, Jacques A. Van Reenen, Raul Edgardo A. Vicencio, Keith P. Walker a Daniel Yirenya-Tawiah.

Ti, kteří si přejí připojit se k nám ve vyjádření díky za jejich výtečnou službu, zvedněte prosím ruku.

Navrhujeme vyjádřit podporu ostatním generálním autoritám, územním sedmdesátníkům a generálním předsednictvům pomocných organizací, tak jak jsou v současné době povoláni.

Kdo je pro, zvedněte prosím ruku.

Je-li někdo proti, projevte to stejným způsobem.

Ty, kteří u kteréhokoli návrhu hlasovali proti, vyzýváme, aby se obrátili na svého presidenta kůlu.

Bratři a sestry, děkujeme vám za stálou víru a modlitby ve prospěch vedoucích Církve. ■

Starší D. Todd Christofferson
Kvorum Dvanácti apoštolů

Pevní a stálí ve víře v Krista

*Abychom ve víře v Krista zůstali pevní a stálí, je nezbytné,
aby evangelium Ježíše Krista prostoupilo naše srdce i duši.*

V historii Starého zákona čteme o řadě období, kdy děti Izraele ctily svou smlouvu s Jehovou a uctívaly Ho, i o obdobích, kdy této smlouvy nedbaly a uctívaly idoly nebo Bála.¹

Vláda Achaba byla pro severní království Izraele jedním z období odpadlictví. Prorok Eliáš při jedné příležitosti vyzval krále Achaba, aby shromáždil lid Izraele spolu s proroky neboli kněžími Bála na hoře Karmel. Když se lidé shromáždili, Eliáš jim řekl: „I dokudž kulhati budete na obě straně? [Neboli jinými slovy, Kdy se rozhodnete jednou provždy?] Jestližeť jest Hospodin Bohem, následujte ho; pakli jest [jím] Bál, jdětež za ním. A neodpověděl jemu lid žádného slova.“² Eliáš tedy nařídil, aby on i Bálovi proroci každý rozsekali volka a položili ho na vrstvu dřeva umístěnou na svém vlastním oltáři, ale „ohně ať nepodkládají“.³ Poté řekl: „Tedy vzývejte jméno bohů vašich, já pak vzývati budu jméno Hospodinovo, a budeť to, že Bůh, kterýž se ohlásí skrze oheň, ten jest Bůh. A odpověděl všecken lid, řka: Dobráť jest řeč tato.“⁴

Jistě si vzpomenete, že Bálovi kněží volali ke svému neexistujícímu bohu

celé hodiny, aby jim seslal oheň, ale „nebylo žádného se ohlášení, ani kdo by odpověděl, ani kdo by vyslyšel“.⁵ Když byla řada na Eliášovi, spravil rozbitý oltář Páně, položil na něj dřevo a oběť a poté nařídil, aby to vše bylo polito vodou ne jen jednou, ale třikrát. Nebylo pochyb o tom, že rozdělat oheň nebylo v jeho ani jiné lidské moci.

„Stalo se pak, když se obětuje oběť suchá, přistoupil Eliáš prorok a řekl: Hospodine Bože Abrahamův, Izákův a Izraelův, nechť dnes poznají, že jsi ty

Bůh v Izraeli, a já služebník tvůj, a že jsem vedlé slova tvého činil všechny věci tyto. ...

V tom spadl oheň Hospodinův, a spálil oběť zápalnou, dříví i kamení i prst; též vodu, kteráž byla v struze, vypil.

Což když uzel všecken ten lid, padli na tváři své a řekli: Hospodin jest Bohem, Hospodin jest Bohem.“⁶

Dnes by Eliáš mohl říci:

- Bůh, náš Nebeský Otec, buď existuje, nebo neexistuje, ale pokud existuje, uctívejte Ho.
- Ježíš Kristus buď je Synem Božím, vzkříšeným Vykupitelem lidstva, nebo není, ale pokud je, následujte Ho.
- Kniha Mormonova buď je slovem Božím, nebo není, ale pokud je, pak se „dodržováním [a studováním] jejích předpisů přiblížíte] Bohu“.⁷
- Joseph Smith buď onoho jarního dne v roce 1820 spatřil Otce a Syna a hovořil s Nimi, nebo to tak nebylo, ale pokud to tak bylo, pak následujte ono prorocké povolání včetně klíčů pečetení, které jsem já, Eliáš, na něho vložil.

President Russell M. Nelson na poslední generální konferenci řekl: „Nemusíte si lámat hlavu s tím, co je pravda. [Viz Moroni 10:5.] Nemusíte si lámat hlavu s tím, komu můžete bez obav důvěřovat. Skrze osobní zjevení můžete obdržet své vlastní svědectví o tom, že Kniha Mormonova je slovo Boží, že Joseph Smith je prorok a že toto je Pánova Církev. Bez ohledu na to, co mohou říkat nebo dělat druzí, nikdo vám nikdy nemůže vzít svědectví ohledně nějaké pravdy, které jste pocítili v srdci a v mysli.“⁸

Když Jakub slíbil, že Bůh všem, kteří hledají Jeho moudrost, „dává ochotně“,⁹ přidal také toto varování:

„Žádejž pak důvěrně, nic nepochybuj. Nebo kdož pochybuje, podoben jest vlnám mořským, kteréž vítr sem i tam žene, a jimi zmítá.

Nedomnívej se zajisté člověk ten, by co vzítí měl ode Pána.

Muž dvojí mysli, jest neustavičný ve všech cestách svých.“¹⁰

Spasitel byl naproti tomu dokonalým příkladem stálosti. Řekl: „Neopustil mne samého Otec; nebo což jest jemu libého, to já činím *vždycky*.“¹¹ Zamyslete se nad následujícími verši z písem, v nichž se píše o mužích a ženách, kteří byli pevní a stáli jako Spasitel:

„Byli obráceni na pravou víru; a neodvrátili se od ní, neboť byli pevní a stáli a neochvějní, ochotni se vši pílí zachovávatí přikázání Páně.“¹²

„Jejich mysl je pevná a neustále vkládají svou důvěru v Boha.“¹³

„A vizte, vy sami víte, neboť jste to dosvědčili, že všichni ti, kteří jsou přivedeni k poznání pravdy ..., jsou pevní a stáli ve víře a v těch věcech, jimiž byli osvobozeni.“¹⁴

„I zůstávali v učení apoštolském, a v společnosti, a v lámání chleba, a na modlitbách.“¹⁵

Abychom ve víře v Krista zůstali pevní a stáli, je nezbytné, aby evangelium Ježíše Krista prostoupilo naše srdce i duši, což znamená, že evangelium se nestává jen jedním z mnoha vlivů v životě člověka, ale ústředním bodem jeho života a charakteru. Pán říká:

„A dám vám srdce nové, a ducha nového dám do vnitřností vašich, a odejma srdce kamenné z těla vašeho, dám vám srdce masité.

Ducha svého, pravím, dám do vnitřností vašich, a učiním, abyste v ustanoveních mých chodili, a soudů mých ostříhali a činili je.

... A budete mým lidem, a já budu vašim Bohem.“¹⁶

Toto je smlouva, kterou uzavíráme při křtu a při chrámových obřadech. Někteří však evangelium Ježíše Krista stále ještě nepřijali do svého života v jeho plnosti. Ačkoli byli, jak říká

Pavel, „pohřbeni ... s [Kristem] skrze křest“, stále jim chybí ta část, kdy „jakož z mrtvých vstal Kristus ..., tak i my v novotě života chodili“. ¹⁷ Evangelium ještě zcela nevymezuje to, kým jsou. Kristus ještě není středobodem jejich života. Vybírají si, které nauky a která přikázání budou následovat a kde a kdy budou sloužit v Církvi. Naopak dodržování smluv s přesností je tím, prostřednictvím čehož se ti, kteří „jsou vyvolení podle smlouvy“, ¹⁸ vyvarovávají klamu a zůstávají pevnými ve víře v Krista.

V procesu mezi společensky motivovanou účastí na obřadech a ceremoniích evangelia na straně jedné a dokonalou křesťanskou oddaností vůli Boží na straně druhé se většina z nás v tomto okamžiku nachází někde uprostřed. Kdesi během tohoto procesu nám dobrá zpráva evangelia Ježíše

Krista pronikne do srdce a zmocní se naší duše. Možná se to nestane okamžitě, ale všichni bychom měli směřovat k tomuto požehnanému stavu.

Zůstat pevnými a stálými je těžké, ale nezbytné, když zjistíme, že jsme zušlechťováni „v peci strasti“,¹⁹ což dříve či později potká ve smrtelnosti každého z nás. Bez Boha tyto ponuré zkušenosti vedou ke sklíčenosti, zoufalství, a dokonce až k zahořklosti. S Bohem je bolest nahrazena útěchou, zmatek pokojem a zármutek nadějí. Když zůstaneme pevnými ve víře v Krista, získáme Jeho posilující milost a podporu.²⁰ On naše zkoušky změní v požehnání a slovy Izaiáše „[dál] ... okrasu místo popela“.²¹

Rád bych uvedl tři příklady, se kterými jsem osobně dobře obeznámen:

Jistou ženu trápí vysilující chronické onemocnění, které přetrvává i navzdory lékařské péči, kněžským požehnáním, půstu a modlitbám. Její víra v moc modlitby a v to, že Bůh ji skutečně miluje, však není oslabená.

Den za dnem (a někdy i hodinu za hodinou) pokračuje ve službě, ke které je v Církvi povolána, a spolu s manželem pečuje o jejich malé děti a snaží se přitom co nejvíce usmívat. Pociťuje hluboký soucit s druhými, vytříbený jejím vlastním utrpením, a často ztrácí sama sebe ve službě druhým. Neochvějně pokračuje dál a lidi kolem sebe činí šťastnými.

Jistý muž, který vyrostl v Církvi, sloužil jako misionář na plný úvazek a oženil se s úžasnou ženou, byl překvapen, když se někteří z jeho sourozenců začali kriticky vyjadřovat o Církvi a o Proroku Josephu Smithovi. Po nějaké době z Církve odešli a snažili se ho přesvědčit, aby je následoval. Jak se to v těchto případech často stává, bombardovali ho texty, podcasty a videi, jež vydali kritici, z nichž většinu tvoří nespokojení bývalí členové Církve. Jeho sourozenci se jeho víře vysmívali a říkali mu, že je naivní a oklamávaný. Na všechna jejich tvrzení neměl odpovědi a jeho víra začala pod

tlakem vytrvalého protivenství kolísat. Zvažoval, zda by neměl přestat chodit na shromáždění. Hovořil o tom s manželkou. Hovořil o tom s lidmi, kterým důvěřoval. Modlil se. Když s takto ztrápenou myslí rozjímal, vybavily se mu události, kdy pociťoval Ducha Svátého a obdržel od Ducha svědectví o pravdě. Na závěr dodal: „Mám-li být k sobě upřímný, musím připustit, že se mě Duch dotkl více než jedenkrát a že svědectví Ducha je skutečné.“ Dnes znovu pociťuje štěstí a pokoj, které s ním sdílejí i jeho manželka a děti.

Jistí manželé, kteří se v životě důsledně a s radostí řídí radami Bratří, byli zarmoucení tím, že pro ně bylo obtížné přivádět na svět děti. Vynaložili nemalé prostředky na spolupráci s kvalifikovanými profesionálními zdravotníky a po čase byli požehnáni synem. Děťátko se však naneštěstí po pouhém roce stalo obětí nehody, kterou nikdo nezavinil, ale která ho zanechala ve stavu s těžkou poruchou vědomí, se značným poškozením

mozku. Je mu poskytována ta nejlepší péče, ale lékaři nedokáží předpovědět, jak se věci budou v budoucnosti vyvíjet. Dítě, jehož přivedení na svět stálo tento manželský pár tolik úsilí a modliteb, jim v jistém smyslu bylo vzato, a oni nevědí, jestli jim bude navraceno. S obtížemi zajišťují ty nejdůležitější potřeby svého dítěte, zatímco plní své další zodpovědnosti. V této nanejvýš obtížné chvíli se obracejí k Pánu. Spoléhají se na „chléb vezdejší“, který od Něho přijímají. Pomáhají jim soucitní přátelé a rodina a posilují je kněžská požehnání. Ještě více se navzájem sblížili a jejich svazek je nyní snad ještě hlubší a celistvější, než by za jiných okolností bylo možné.

23. července 1837 dal Pán zjevení tehdejšímu prezidentovi Kvora Dvanácti apoštolů Thomasi B. Marshovi. Obsahovalo tato slova:

„A modli se za bratři své z Dvanácti. Napomínaje je ostře pro jméno mé a nechť jsou napomínáni pro všechny hříchy své a buď přede mnou věrný jménu mému.

A po jejich pokušeních a mnohém soužení, viz, já, Pán, je vyhledám, a nebudou-li zatvrzovati srdce své a nebudou-li zatvrzovati šíji svou proti mně, budou obráćeni a já je uzdravím.“²²

Věřím, že zásady vyjádřené v těchto verších se týkají každého z nás. Pokušení a soužení, která prožíváme, včetně jakýchkoli zkoušek, které Pán uzná za vhodné nám uložit, mohou vést k našemu plnému obráćení a uzdravení. To se však stane pouze v případě, že proti Pánu nezatvrdíme své srdce nebo svou šíji. Zůstaneme-li pevnými a stálými, ať se bude dít cokoli, dosáhneme obráćení, které měl Spasitel na mysli, když řekl Petrovi: „A ty někdy obráće se, [posiluj] bratři svých.“²³ Obráćení tak úplné, že ho nebude možné vrátit zpět.

Slíbené uzdravení představuje očištění a posvěcení naší hříchem raněné duše a činí nás svatými.

Připomíná mi to radu našich matek: „Jez zeleninu, je pro tebe dobrá.“ Naše matky mají pravdu a v souvislosti se stálostí ve víře představuje „jedení zeleniny“ neustálou modlitbu, každodenní hodování na písmech, službu a uctívání v Církvi, každotýdenní způsobilé přijímání svátosti, milování svých bližních a to, že na sebe každý den bereme svůj kříž v poslušnosti Boha.²⁴

Vždy pamatujte na zaslíbení, že k těm, kteří jsou pevní a stálí ve víře v Krista, přijdou dobré věci zde i ve světě, který přijde. Pamatujte na slova „o věčném životě a o radosti svatých“.²⁵ „Ó vy všichni, kteří jste čistí v srdci, pozdvihněte hlavu a přijměte příjemné slovo Boží a hodujte na jeho lásce; neboť to vy můžete, je-li mysl vaše pevná, na věky.“²⁶ Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

POZNÁMKY

1. Viz Průvodce k písmům, „Bál“.
2. 1. Královská 18:21.
3. 1. Královská 18:23.
4. 1. Královská 18:24.
5. 1. Královská 18:29.
6. 1. Královská 18:36, 38–39.
7. Úvod ke Knize Mormonově.
8. Russell M. Nelson, „Zjevení pro Církve, zjevení pro náš život“, *Liahona*, květen 2018, 95.

9. Viz Jakub 1:5.
10. Jakub 1:6–8.
11. Jan 8:29; zvýraznění přidáno.
12. 3. Nefi 6:14; viz také Alma 27:27.
13. Alma 57:27.
14. Helaman 15:7–8.
15. Skutkové 2:42.
16. Ezechiel 36:26–28; viz také 2. Korintským 3:3.
17. Římanům 6:4.
18. Viz Joseph Smith–Matouš 1:22–23; viz také Matouš 24:24–25.
19. 1. Nefi 20:10; viz také Izaiáš 48:10.
20. Jak Pán řekl 22letému Josephu Smithovi po ztrátě části překladu Knihy Mormonovy: „Neměl ses báti člověka více nežli Boha. ... On by vztlhl rámě své a posiloval tě proti všem ohnivým šípům protivníka; a byl by s tebou v každé době trápení.“ (Nauka a smlouvy 3:7–8.) Alma po svém obráćení vydal toto svědectví: „Měl jsem oporu ve zkouškách a v trápení všeho druhu, ano, a ve všelikých strastech; ano, Bůh mne vysvobodil z vězení a z pout a ze smrti; ano, a já vkládám důvěru svou v něho a on mne vždy vysvobodí. A já vím, že mne pozvedne posledního dne, abych s ním přebýval ve slávě.“ (Alma 36:27–28.)
21. Izaiáš 61:3.
22. Nauka a smlouvy 112:12–13.
23. Lukáš 22:32.
24. Viz Lukáš 9:23. President Russell M. Nelson nám připomíná toto: „Nic nedokáže otevřít nebesa tak jako kombinace rostoucí čistoty, naprosté poslušnosti, horlivého hledání, každodenního hodování na slovech Kristových v Knize Mormonově [viz 2. Nefi 32:3] a čas pravidelně vyhrazený chrámové práci a práci na rodinné historii.“ („Zjevení pro Církve, zjevení pro náš život“, 95.)
25. Enos 1:3.
26. Jákob 3:2.

Biskup Dean M. Davies

První rádce v Předsedajícím biskupstvu

Pojďte, naslouchajte hlasu proroka

Když v životě upevníme zvyk naslouchat hlasu žijících proroků a následovat je, budeme sklízet věčná požehnání.

Když Pán mluvil o presidentovi Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů, prohlásil:

„A opět, povinností presidenta úřadu vysokého kněžství je předsedati celé církvi a býti jako Mojžíš –

... ano, býti vidoucím, zjevovatelem, překladatelem a prorokem, *maje všechny dary Boží, které Bůh uděluje hlavě církve.*“ (Nauka a smlouvy 107:91–92; zvýraznění přidáno.)

Mám to požehnání vidět mnohé z darů Božích spočívajících na Jeho prorocích. Dovolte mi jeden takový posvátný zážitek vyprávět. Před svým současným povoláním jsem pomáhal nacházet a doporučovat budoucí chrámové pozemky. Po 11. září 2001 se začaly důkladněji kontrolovat americké hraniční přechody. Kvůli tomu mnoha členům Církve trvalo dvě až tři hodiny dostat se z kanadského Vancouveru do chrámu Seattle ve Washingtonu. President Gordon B. Hinckley, tehdejší president Církve, navrhl, že by pro členy Církve bylo požehnáním, kdyby měli chrám přímo ve Vancouveru. Schválilo se hledání pozemku a po prozkoumání několika Církví vlastněných

nemovitostí se zvažovala i další místa, která Církev nevlastnila.

Byl nalezen nádherný pozemek schválený pro náboženské stavby vedle transkanadské dálnice. K pozemku byl skvělý přístup lemovaný nádhernými kanadskými borovicemi a nacházel se

na dobře viditelném místě otevřeném zrakům tisíců projíždějících motoristů.

Pozemek i s fotografiemi a mapami jsme předložili na měsíční schůzce Výboru pro chrámové pozemky. President Hinckley odsouhlasil, že máme učinit nabídku na odkoupení pozemku a připravit nezbytné studie. V prosinci onoho roku jsme podali zprávu výboru o provedených studiích a požádali jsme o souhlas s provedením nákupu. President Hinckley po vyslechnutí naší zprávy řekl: „Mám pocit, že bych ten pozemek měl vidět.“

Později onoho měsíce, dva dny po Vánocích, jsme s presidentem Hinckleym, presidentem Thomasem S. Monsonem a chrámovým architektem Billem Williamsem vyrazili do Vancouveru. Tam se s námi setkal Paul Christensen, místní president kůlu, který nás zavezl na daný pozemek. Toho dne trochu pršelo a bylo mlhavo, ale president Hinckley vyskočil z auta a začal se po pozemku procházet.

Poté, co tam strávil nějaký čas, jsem se ho zeptal, zda by chtěl vidět i některé další zvažované pozemky. Řekl, že by se rád podíval. Po zhlédnutí dalších pozemků jsme mohli porovnat jejich hodnotu.

Projeli jsme velké kolečko kolem Vancouveru, podívali se na další pozemky a nakonec jsme se vrátili na ten původní. President Hinckley řekl: „Toto je krásné místo.“ A pak se zeptal: „Mohli bychom zajet k církevnímu sborovému domu, který je odsud asi půl kilometru?“

„Samozřejmě,“ odvětili jsme.

Nasedli jsme do auta a odjeli jsme k nedalekému sborovému domu. Když jsme přijížděli ke kapli, president Hinckley řekl: „Odbočte tady doleva.“ Odbočili jsme a jeli jsme po silnici podle jeho pokynů. Cesta začala mírně stoupat.

Jakmile jsme dojeli až na vrchol kopce, president Hinckley řekl: „Zastavte, zastavte.“ Pak ukázal na parcelu vpravo a zeptal se: „Co tento pozemek? Tady má být postaven chrám. Tady si Pán přeje mít chrám. Můžete ho získat? Můžete ho získat?“

Na tento pozemek jsme se nedívali. Byl odlehlejší a dál od hlavní silnice a nebyl nabízen k prodeji. Když jsme odpověděli, že nevíme, president Hinckley ukázal na pozemek a znovu řekl: „Tady má být postaven chrám.“ Ještě pár minut jsme tam pobyli a pak jsme odjeli na letiště a vrátili se domů.

Druhý den zavolali mě a bratra Williamse do kanceláře presidenta Hinckleyho. Vše nakreslil na kus papíru: silnice, kaple, tady odbočka doleva a křížek X označující místo pro chrám. Zeptal se nás, co jsme zjistili. Řekli jsme mu, že si nemohl vybrat složitější pozemek. Vlastnili ho tři lidé: jeden z Kanady, druhý z Indie a třetí z Číny! A v územním plánu nebyl schválen pro náboženskou stavbu.

„Nuže, udělejte, co se dá,“ řekl.

Pak se staly zázraky. Během několika měsíců jsme pozemek vlastnili a později město Langley v Britské Kolumbii udělilo souhlas s výstavbou chrámu.

Když o tomto zážitku přemýšlím, zaplavuje mě pocit pokory, když si uvědomím, že i když jsme s bratrem Williamsem měli formální vzdělání a mnoho let praxe s realitním trhem a s navrhováním chrámů, president Hinckley žádnou formální kvalifikaci neměl; měl však něco mnohem důležitějšího – dar prorocké vize. Byl schopen si představit, kde má stát Boží chrám.

Když Pán přikázal prvním Svatým v této dispensaci, aby postavili chrám, prohlásil:

„Ale nechť je dům stavěn jménu mému podle vzoru, který jim ukáži.“

A nepostaví-li jej lid můj podle vzoru, který ukáži ..., nepřijmu jej z rukou jejich.“ (Nauka a smlouvy 115:14–15.)

Tak jako tomu bylo s prvními Svatými, je tomu i s námi dnes – Pán presidentovi Církve zjevil a dál zjevuje vzory, podle nichž má být království Boží v dnešní době řízeno. A na osobní úrovni nám poskytuje vedení, jak má každý z nás řídit vlastní život, aby i naše jednání bylo pro Pána přijatelné.

V dubnu roku 2013 jsem mluvil o práci zahrnující přípravu základů každého chrámu, aby se zajistilo, že chrám odolá bouřím a pohromám, kterým bude vystaven. Ale základy jsou pouhým začátkem. Chrám se skládá z mnoha stavebních bloků sestavených podle předem daných vzorů. Má-li se náš život stát chrámem, který se má každý z nás snažit postavit, jak tomu učil Pán (viz 1. Korintským 3:16–17), mohli bychom si docela dobře položit otázku: „Jaké stavební bloky bychom měli dát na příslušné místo, aby náš život byl krásnější, vznešenější a odolnější vůči bouřím světa?“

Odpověď na tuto otázku můžeme najít v Knize Mormonově. Prorok Joseph Smith o této knize řekl: „Řekl jsem bratřím, že Kniha Mormonova je nejsprávnější ze všech knih na zemi a že je závěrným kamenem našeho náboženství a že se člověk dodržováním jejích předpisů přiblíží Bohu více nežli prostřednictvím kterékoli jiné knihy.“ (Úvod ke Knize Mormonově.) V úvodu ke Knize Mormonově se dozvídáme, že „ti, kteří získají ... božské svědectví od Svatého Ducha, [že Kniha Mormonova je slovo Boží,] dojdou touž mocí také poznání, že Ježíš Kristus je Spasitel světa, že Joseph Smith je Jeho zjevovatel a prorok [Znovuzřízení] ... a že Církev Ježíše Krista Svatých posledních dnů je Pánovo království ještě jednou ustanovené na zemi“.

Toto je tedy několik základních stavebních bloků naší osobní víry a svědectví:

1. Ježíš Kristus je Spasitel světa.
2. Kniha Mormonova je slovo Boží.
3. Církev Ježíše Krista Svatých posledních dnů je království Boží na zemi.

4. Joseph Smith je prorok a i v dnešní době máme na zemi žijícího proroka.

V posledních měsících jsem si poslechl všechny konferenční proslovy, které kdy president Nelson pronesl od doby svého povolání apoštolem. Tato činnost mi změnila život. Když jsem studoval moudrost presidenta Nelsona nashromážděnou v průběhu 34 let a přemítal o ní, vyvstávala z jeho slov jasná a konzistentní témata. Každé toto téma se vztahuje na právě zmíněné stavební bloky nebo se týká jiného klíčového stavebního bloku pro náš osobní chrám. Patří mezi ně víra v Pána Ježíše Krista, pokání, křest na odpuštění hříchů, dar Ducha Svatého, vykoupění mrtvých a chrámová práce, svěcení sabatního dne, začínat s představou konečného výsledku a zůstat na cestě smlouvy. President Nelson o tom všem mluvil s láskou a nadšením.

Hlavním úhelným kamenem a stavebním blokem Církve a našeho života je Ježíš Kristus. Toto je Jeho Církev. President Nelson je Jeho prorokem. Učení presidenta Nelsona svědčí k našemu

prospěchu o životě a charakteru Ježíše Krista a zjevuje je. S láskou a znalostí mluví o Spasitelově povaze a Jeho poslání. Také často vydává horlivé svědectví o božském povolání žijících proroků – presidentů Církve, pod jejichž vedením sloužil.

Nyní máme tu výsadu podporovat právě *jeho* jako Pánova žijícího proroka na zemi. Jsme zvyklí vyjadřovat podporu církevním vedoucím podle božského vzoru, při němž zvedáme ruku do pravého úhlu a dáváme najevo, že vedoucí přijímáme a podporujeme. Udělali jsme to znovu před pouhými několika minutami. Avšak právě vyjádření podpory překračuje rámec tohoto fyzického znamení. Jak je uvedeno v Nauce a smlouvách 107:22, členové Prvního předsednictva mají být „podpořeni důvěrou, vírou a modlitbou církve“. Plně a opravdově podporujeme žijícího proroka tehdy, když si osvojíme zvyk důvěřovat jeho slovům, máme víru podle nich jednat a pak se modlíme o to, aby mu Pán neustále žehnal.

Když myslím na presidenta Russella M. Nelsona, nacházím útěchu ve

slovech Spasitele, který řekl: „A bude-li lid můj poslouchati hlas můj a hlas služebníků mých, jež jsem určil, aby vedli lid můj, vizte, vpravdě pravím vám, nepohne se z místa svého.“ (Nauka a smlouvy 124:45.)

Naslouchání žijícím prorokům a jejich následování bude mít na náš život hluboký, ba dokonce proměňující účinek. Budeme posíleni. Pocítíme větší jistotu a důvěru v Pánu. Uslyšíme slovo Páně. Pocítíme Boží lásku. Poznáme, jak vést svůj život smysluplně.

Mám rád a podporuji presidenta Russella M. Nelsona i další, kteří jsou povoláni jako proroci, vidoucí a zjevovatelé. Svědčím o tom, že má dary, které Pán vložil na jeho hlavu, a svědčím o tom, že když v životě upevníme zvyk naslouchat hlasu žijících proroků a následovat je, bude náš život postaven podle Pánova božského vzoru určeného nám a my budeme sklízet věčná požehnání. Tato výzva se týká všech. Pojďte, naslouchejte hlasu proroka; ano, pojďte ke Kristu a žijte. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

Starší Ulisses Soares

Kvorum Dvanácti apoštolů

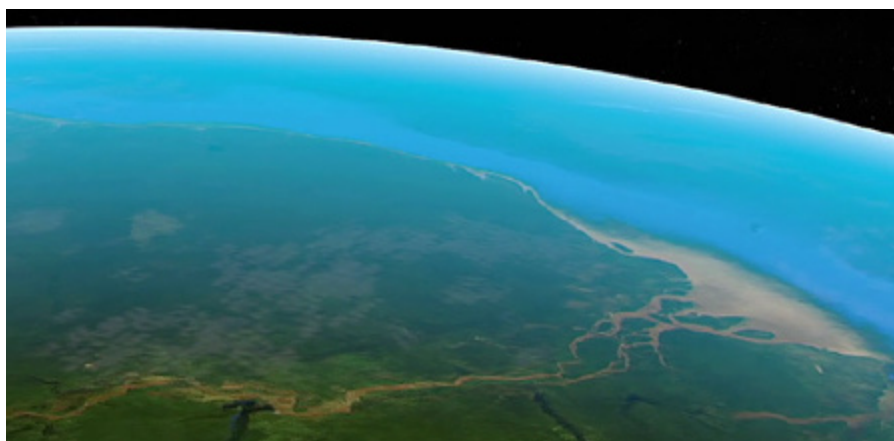
Jedno v Kristu

Moji drazí společníci v díle Páně, jsem přesvědčen, že v přijímání nových přátel do Církve toho můžeme a máme dělat mnohem více.

Dobré odpoledne, drazí bratři a drahé sestry. Jak říkáme v mé rodné brazilské portugalštině: „Boa tarde!“ Cítím se požehnan, že mohu být s vámi na této nádherné generální konferenci Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů pod vedením našeho milovaného proroka, presidenta Russella M. Nelsona. Je úžasné, že každý z nás má v těchto posledních dnech, ve kterých žijeme, jedinečnou příležitost naslouchat hlasu Páně skrze Jeho služebníky na zemi.

Má rodná země, Brazílie, oplývá mnoha přírodními zdroji. Jedním z nich je i slavná řeka Amazonka, jedna z nejvodnatějších a nejdelších řek na světě. Tvoří ji dvě samostatné řeky, Solimões a Negro. Je zajímavé, že voda těchto řek se začne prolínat až po několika kilometrech, kdy spolu plynou, a to kvůli tomu, že obě řeky mají velmi odlišný původ, rychlost, teplotu a chemické složení. Po několika kilometrech, kdy se vody nakonec prolnou, vzniká řeka, která se od svých jednotlivých částí liší. Teprve poté, co tyto části splynou, se Amazonka stává natolik silnou, že když dospěje k Atlantskému oceánu, odtlačí slanou vodu tak daleko, že v okruhu mnoha kilometrů nalezneme v oceánu vodu sladkou.

Podobně jako řeky Solimões a Negro splývají, aby vytvořily velkou řeku Amazonku, se i děti Boží shromažďují ve znovuzřízené Církvi Ježíše Krista z různých společenských zázemí, tradic a kultur, aby vytvořily toto úžasné společenství Svatých v Kristu. Postupně, zatímco se navzájem povzbuzujeme a vyjadřujeme si podporu a lásku, se spojujeme v mocnou sílu ve věci dobra ve světě. Jako následovníci Ježíše Krista, kteří v této řece dobra splývají v jedno, budeme schopni poskytnout vyprahlému světu „sladkou vodu“ evangelia.

Následovníci Ježíše Krista jsou – podobně jako mocná řeka Amazonka, jejíž proud, jakmile dosáhne Atlantského oceánu, odtlačuje mořskou vodu od pobřeží – zdrojem „sladké vody“ evangelia pro žiznivý svět.

Pán inspiruje své proroky, aby nás učili tomu, jak si můžeme navzájem vyjadřovat podporu a lásku, abychom se mohli stát sjednocenými ve víře a záměrech v následování Ježíše Krista. Novozákonní apoštol Pavel učil, že „kteřížkoli v Krista pokřtěni jste, Krista jste oblékli, ... nebo všickni vy *jedno* jste v Kristu Ježíši“.¹

Když při křtu slibujeme, že budeme následovat Spasitele, dosvědčujeme před Otcem, že jsme ochotni vzít na sebe jméno Kristovo.² Zatímco se v životě snažíme osvojit si Jeho božské vlastnosti, stáváme se prostřednictvím Usmíření Krista Pána jinými, než jakými jsme byli, a láska, kterou chováme ke všem lidem, přirozeně sílí.³ Pociťujeme upřímný zájem o blaho a štěstí každého člověka. Nahlížíme na sebe vzájemně jako na bratry a sestry, jako na děti Boží s božským původem, vlastnostmi a potenciálem. Toužíme vzájemně o sebe pečovat a nést si navzájem svá břemena.⁴

Toto je tím, co Pavel nazval pravou láskou.⁵ Mormon, prorok Knihy Mormonovy, to nazval čistou láskou Kristovou,⁶ což je ta nejdokonalejší,

nejušlechtilější a nejsilnější forma lásky. Náš současný prorok, president Russell M. Nelson, nedávno popsal projev této čisté lásky Kristovy jako pastýřskou službu, což je účelnější a svatější přístup k projevování lásky a poskytování péče druhým lidem po vzoru Spasitele.⁷

Zamysleme se nad touto zásadou projevování lásky a poskytování péče po vzoru Spasitele v kontextu pomáhání, povzbuzování a podporování těch, kteří se nedávno obrátili, a těch, kteří začínají projevovat zájem o návštěvu našich bohoslužeb.

Když tito noví přátelé přijdou ze světa, přijmou evangelium Ježíše Krista a připojí se k Jeho Církvi, stávají se Jeho učedníky a jsou skrze Něho znovuzrozeni.⁸ Zanechávají za sebou svět, který dobře znali, a rozhodují se následovat Ježíše Krista s celým úmyslem srdce, čímž se připojují k nové „řece“, jakou je i mocná Amazonka – k řece představující udatnou sílu ve věci dobra a spravedlivosti a plynoucí do přítomnosti Boží. Apoštol Petr je popisuje jako „rod vyvolený, královské kněžstvo, národ svatý, lid [zvláštní]“.⁹ Když tito noví přátelé vplynou do této nové a neznámé řeky, mohou se zpočátku cítit poněkud ztraceni. Ocitají se v řece s jedinečným původem, teplotou a chemickým složením a prolínají se s ní – s řekou, která má vlastní tradice, kulturu i slovník. Tento nový život v Kristu se jim může zdát příliš těžký. Zamyslete se na okamžik nad tím, jak se asi cítí, když poprvé uslyší výrazy jako „RDV“, „MSD“, „postní neděle“, „křty za mrtvé“, „trojkombinace“ a tak dále.

Je snadné pochopit, proč mohou mít pocit, že mezi nás nezapadají. V takových situacích se mohou sami sebe ptát: „Je to opravdu pro mě? Zapadám do Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů? Potřebuje mě Cíkev? Najdu

zde nové přátele ochotné pomáhat mi a podporovat mě?“

Drazí přátelé, v takových chvílích musí ti z nás, kteří jsou v různých bodech své dlouhé cesty učednictví, nabídnout našim novým přátelům vřelé přátelství, přijmout je se vším všudy a pomáhat jim, milovat je a začlenit je do svého života. Všichni tito noví přátelé jsou drahocenní synové a dcery Boží.¹⁰ Nemůžeme si dovolit ztratit ani jediného z nich, neboť tak jako je Amazonka závislá na přítocích, které ji napájejí, potřebujeme i my tyto nové přátele právě tak, jako oni potřebují nás, abychom se stali mocnou silou ve věci dobra na světě.

Naši noví přátelé s sebou přinášejí své Bohem dané talenty, nadšení a dobrotivost. Jejich nadšení pro evangelium může být nakažlivé, což pomáhá oživovat naše vlastní svědectví. Také přinášejí svěží pohled na to, jak chápeme život a evangelium.

Již dlouho se učíme tomu, jak můžeme svým novým přátelům pomáhat, aby se ve znovuzřízené Církvi Ježíše Krista cítili vítání a milování. K tomu, aby po celý život zůstali silní a věrní, potřebují tři věci:

Zprv – potřebují bratry a sestry v Církvi, kteří se o ně upřímně zajímají, oddané a věrné přátele, na které se mohou kdykoli obrátit, kteří budou kráčet vedle nich a kteří zodpoví jejich otázky. Jako členové máme být

při návštěvě církevních činností, akcí a shromáždění vždy pozorní a máme vyhledávat nové tváře bez ohledu na zodpovědnosti, pověření nebo obavy, které máme. Abychom svým novým přátelům pomohli cítit se v Církvi přijímání a vítání, můžeme dělat jednoduché věci, jako například vřele je přivítat, upřímně se na ně usmát, sedět s nimi během zpěvu a bohoslužby, představit je dalším členům a tak dále. Když svým novým přátelům otevřeme své srdce některými z těchto způsobů, jednáme v duchu pastýřské služby. Když jim sloužíme tak, jak to dělal Spasitel, nebudou se cítit jako „cizinci v našich branách“. Pocítí, že mezi nás dokáží zapadnout a navázat nová přátelství, a co je nejdůležitější, skrze naši nelíčnou péči pocítí Spasitelovu lásku.

Zadruhé – noví přátelé potřebují nějaký úkol, příležitost sloužit druhým. Služba je jedním z nejúžasnejších rysů Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů. Je to proces, díky kterému může naše víra sílit. Každý nový přítel si zasluhuje takovou příležitost dostat. Ačkoli za předávání zodpovědností či povolání krátce po jejich křtu jsou přímo zodpovědní biskup a rada sboru, nám, členům, nic nebrání v tom, abychom své nové přátele požádali, aby nám pomohli posloužit druhým neformálně nebo prostřednictvím projektů služby.

Zatřetí – noví přátelé musí být „vyživováni dobrým slovem Božím“.¹¹ Můžeme jim pomáhat zamilovat si písmo a seznamovat se s nimi tím, že s nimi budeme číst a diskutovat o naukách, zasazovat příběhy do kontextu a vysvětlovat obtížná slova. Můžeme je také naučit tomu, jak mohou skrze pravidelné studium písem obdržet osobní vedení. Kromě toho jim můžeme podávat pomocnou ruku přímo u nich doma a zvát je do našeho domova v době mimo pravidelné konání

církevní shromáždění a akce, což jim pomůže splynout s mocnou řekou společenství Svatých.

Když si uvědomíme, s jakými změnami a výzvami se naši noví přátelé musí vypořádat, když se stávají členy Boží rodiny jakožto naši bratři a sestry, můžeme se s nimi podělit o to, jak se s podobnými výzvami vypořádáváme v životě my. To jim pomůže poznat, že nejsou sami a že Bůh jim pozhledá, když budou vkládat víru v Jeho zaslíbení.¹²

Když se řeky Solimões a Negro prolnou, stává se z Amazonky mocná a silná řeka. Podobně, když upřímně splyneme se svými novými přáteli, stává se znovuzřízená Církev Ježíše Krista ještě silnější a stabilnější. S mou drahou ženou Rosanou jsme velmi vděční za všechny ty, kteří nám před mnoha lety, když jsme ve své rodné zemi Brazílii přijali evangelium Ježíše Krista, pomohli splynout s touto novou řekou. V průběhu let nám tito úžasní lidé upřímně sloužili a stále slouží a pomáhají nám dále plynout ve spravedlivosti. Jsme za ně velmi vděční.

Proroci na západní polokouli velmi dobře věděli, jak pomoci novým přátelům věrně splývat v tuto novou řeku dobra a společně plynout vstříc věčnému životu. Například Moroni, díky tomu, že spatřil naši dobu a věděl, jakým budeme čelit výzvám,¹³ zahrnul některé z oněch důležitých kroků do svých zápisů v Knize Mormonově:

„A poté, co byli přijati ke křtu a zapůsobila na ně moc Ducha Svatého a očistila je, byli počítáni mezi lid církve Kristovy; a jejich jména byla zaznamenána, aby na ně mohlo být pamatováno a aby mohli být vyživováni dobrým slovem Božím, aby je udržovalo na správné cestě a aby je neustále udržovalo bdělé v modlitbě, spoléhající se jedině na zásluhy

Kristovy, který je původcem i dokonavatelem víry jejich.

A církev se často scházela, aby se postili a modlili a aby jeden s druhým mluvili o blahu svých duší.¹⁴

Moji drazí společníci v díle Páně, jsem přesvědčen, že v přijímání nových přátel do Církve toho můžeme a máme dělat mnohem více. Vyzývám vás, abyste se zamysleli nad tím, co můžeme udělat již příští neděli, abychom je více začleňovali, přijímali a pomáhali jim. Nedopusťte, aby vám vaše církevní pověření a úkoly bránily ve vítání nových přátel na církevních shromážděních a akcích. Koneckonců, tyto duše jsou drahocenné v očích Božích a jsou mnohem důležitější než programy, činnosti a akce. Budeme-li svým novým přátelům sloužit se srdcem naplněným čistou láskou, jako to dělal Spasitel, slibuji vám v Jeho jménu, že nám bude v našem úsilí pomáhat. Když budeme jednat jako věrní služebníci, jako to dělal Spasitel, naši noví přátelé obdrží pomoc, kterou potřebují k tomu, aby zůstali silní, oddaní a věrní až do konce. Připojí se k nám, staneme se mocným lidem Božím a pomohou nám přivést sladkou vodu světu, který zoufale potřebuje pozhledání evangelia Ježíše Krista. Tyto děti Boží pocítí, že již nejsou „hosté a příchozí, ale spoluměšťané svatých“.¹⁵ Slibuji vám, že rozpoznají přítomnost našeho Spasitele Ježíše Krista v Jeho vlastní Církvi.

Budou s námi nadále plynout jako řeka ke zdroji vši dobrotivosti, dokud je Pán Ježíš Kristus nepřijme s otevřenou náručí a neuslyší Otce pronést tato slova: „*Budete mít život věčný.*“¹⁶

Vyzývám vás, abyste usilovali o Pánovu pomoc v tom, abyste měli druhé rádi tak, jak má rád On vás. Následujme všichni radu, kterou nám dal Moroni: „Pročež, milovaní bratři moji [a sestry moje], modlete se k Otci z celé síly srdce, abyste mohli být naplněni touto láskou, kterou uděluje všem, kteří jsou pravými následovníky Syna jeho, Ježíše Krista.“¹⁷ O těchto pravdách vydávám svědectví a činím tak ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

POZNÁMKY

1. Galatským 3:27–28; zvýraznění přidáno.
2. Viz Nauka a smlouvy 20:37.
3. Viz Mosiáš 3:19.
4. Viz Mosiáš 18:8.
5. Viz 1. Korintským 13.
6. Viz Moroni 7:47.
7. Viz Russell M. Nelson, „Pastýřská služba s mocí a pravomocí Boží“, *Liahona*, květen 2018, 68–75.
8. Viz Mosiáš 27:25.
9. 1. Petrova 2:9.
10. Viz Nauka a smlouvy 18:10.
11. Moroni 6:4; viz také „Jak mám spolupracovat s vedoucími kůlu a sboru?“ *Každé evangelium mé – příručka k misionářské službě*, rev. ed. (2018), lds.org/manual/missionary.
12. Viz 1. Nefi 7:12.
13. Viz Mormon 8:35.
14. Moroni 6:4–5.
15. Efezským 2:19.
16. 2. Nefi 31:20; zvýraznění přidáno.
17. Moroni 7:48.

Starší Gerrit W. Gong
Kvorum Dvanácti apoštolů

Náš táborák víry

Pro ty, kteří o to usilují, umožňují, aby se tak stalo, a žijí pro to, úsvit víry – někdy postupně – nadejde nebo se bude moci vrátit.

Drazí bratři a sestry, není to úžasné, získávat pokračující zjevení z nebe skrze presidenta Russella M. Nelsona a naše církevní vedoucí, kteří nás vybízejí, abychom žili novým a svatějším způsobem,¹ doma i v Církvi, celým svým srdcem, myslí a silou?

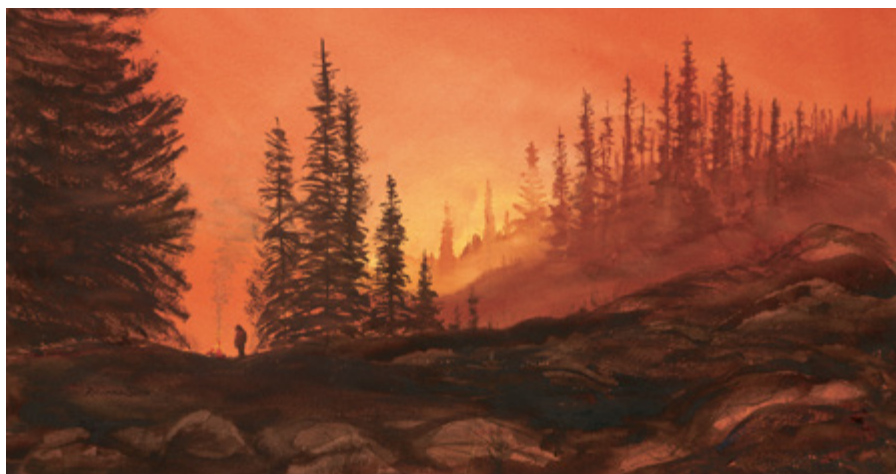
Měli jste někdy možnost udělat něco, u čeho jste měli pocit, že na to nejste připraveni nebo na to nemáte schopnosti, ale byli jste za svou snahu požehnáni?

Já ano. Uvedu jeden příklad.

Před několika lety mě starší Richard G. Scott, člen Kvora Dvanácti apoštolů, laskavě vybídl: „Gerrite, chtěl byste si se mnou namalovat akvarel?“

Starší Scott řekl, že malování mu pomáhá všimnout si okolí a tvořit. Napsal: „Snažte se být tvořiví, i když budou výsledky skromné. ... Z tvořivosti se může zrodit duch vděčnosti za život a za to, co Pán vetkal do vaší osobnosti. ... Rozhodnete-li se moudře, nemusí to pohltit spoustu vašeho času.“²

President Henry B. Eyring popisuje, že jeho umělecké meditování je motivováno „vnímáním lásky“ včetně „lásky Stvořitele, který očekává, že Jeho děti se stanou takovými, jako je On – že budou tvořit a budovat“.³ Umělecká díla presidenta Eyringa nabízejí „jedinečný, duchovní náhled na svědectví a víru“.⁴

Táborák při západu slunce, starší Richard G. Scott

Výtvarná díla presidenta Boyda K. Packera znázorňují základní poselství evangelia: „Bůh je Stvořitelem nebes a země a všeho, co je v nich, ... celá příroda vydává svědectví o tomto božsky řízeném stvoření a ... mezi přírodou, vědou a evangeliem Ježíše Krista je naprostý soulad.“⁵

Alma dosvědčuje: „Všechny věci ukazují, že Bůh jest.“⁶ Naše děti v Primárních zpívají: „Když slyším, jak ptáci zpívají, a vzhůru se k nebi dívám, ... jsem rád, že mohu na tomto světě žít, že ho pro mne stvořil Otec můj.“⁷ Spisovatel Victor Hugo oslavuje onen „zázračný vztah mezi bytostmi a věcmi ve své nevyčerpatelné celistvosti, od slunce až po mšici. ... Všichni ptáci, kteří létají, drží ve svých spárech vlákno věčnosti. ... Mlhovina je mraveništem hvězd.“⁸

A to nás vrací k oné pozvánce od staršího Scotta.

„Starší Scotte,“ odvětil jsem, „rád bych se stal všímavějším a tvořivějším. Rád si představuji, jak Nebeský Otec maluje se vznášejícími se obláčky a všemi barvami oblohy a vody. Ale,“ – zde nastala dlouhá pomlka – „já malovat vodovými barvami vůbec neumím. Obávám se, že když se budete pokoušet mě to naučit, budete z toho frustrovaný.“

Starší Scott se usmál a domluvil setkání. Ve stanovený den měl připravený papír, barvy a štětec. Načrtl pár obrysů a pomohl mi navlhčit papír.

Jako předlohu jsme použili jeho krásný akvarel nazvaný *Táborák při západu slunce*. Při malování jsme si povídali o víře – o tom, jak když stojíme čelem ke světlu a teplu táboráku, zůstávají temnota a nejistota za námi – o tom, jak nám někdy během dlouhých osamělých nocí může náš táborák víry přinášet naději a ujištění. A svítání opravdu nastává. Náš táborák víry – naše vzpomínky, zážitky a dědictví víry v Boží dobrotivost a láskyplná

milosrdenství v našem životě – nás během této noci posiluje.

Těm, kteří o to usilují, umožňují, aby se tak stalo, a žijí pro to, svědčím o tom, že úsvit víry – někdy postupně – nadejde nebo se bude moci vrátit. Světlo přijde, když si to budeme přát a usilovat o to, když budeme trpěliví a poslušní Božích přikázání, když budeme otevření vůči Boží milosti, Jeho uzdravení a smlouvám.

Když jsme se pustili do malování, starší Scott mě povzbuzoval: „Gerrite, i po jedné lekci namalujete něco, co si budete chtít nechat na památku.“ Starší Scott měl pravdu. Akvarelu našeho táboráku víry, který mi starší Scott pomohl namalovat, si velmi vážím. Mé umělecké schopnosti byly a zůstávají omezené, ale vzpomínka na náš táborák víry nás může povzbuzovat v pěti ohledech.

Zprv – náš táborák víry nás může povzbuzovat k tomu, abychom nacházeli radost v hodnotné tvořivé činnosti.

V představování si, učení se a konání hodnotných nových věcí se skrývá radost. A to platí zejména tehdy, když prohlubujeme víru a důvěru v Nebeského Otce a Jeho Syna Ježíše Krista. Nemůžeme sami sebe milovat natolik, abychom se sami spasili. Nebeský Otec nás má rád více a zná nás lépe, než jak se máme rádi a známe se my sami. Můžeme důvěřovat Pánu a nespolehat se na vlastní porozumění.⁹

Byli jste někdy tím, kdo jako jediný nebyl pozván na něčí narozeninovou oslavu?

Byli jste někdy vybráni jako poslední, nebo jste nebyli vybráni vůbec, když se sestavoval sportovní tým?

Připravovali jste se na zkoušku ve škole, na přijímací pohovor, na něco, kam jste se opravdu chtěli dostat – a měli jste pocit, že jste neuspěli?

Modlili jste se za vztah s někým, a přitom to z nějakého důvodu nevyšlo?

Potýkali jste se s chronickou nemocí, opustil vás manželský partner, trápili jste se kvůli rodině?

Spasitel zná naši situaci. Když budeme používat Bohem danou svobodu jednání a zapojovat s pokorou a vírou všechny své schopnosti, náš Spasitel Ježíš Kristus nám bude moci pomáhat přijímat životní těžkosti i radosti. Víra zahrnuje přání i rozhodnutí věřit. Víra také přichází díky poslušnosti Božích přikázání, která jsou nám dána, aby nám žehnala, zatímco budeme kráčet po Jeho cestě smlouvy.

Když jsme měli nebo máme pocity nejistoty, opuštěnosti, zmaru, zloby, podvedenosti, zklamání nebo odcizení od Boha a Jeho znovuzřízené Církve, může snaha opět vykročit na Jeho cestu vyžadovat větší míru úsilí a víry. Ale stojí to za to! Prosím přijďte nebo se vraťte k Pánu Ježíši Kristu! Boží láska je silnější než pouta smrti – té časné i duchovní.¹⁰ Usmíření našeho Spasitele je nekonečné a věčné. Každý z nás schází na scestí a klopýtá. Na čas můžeme i ztratit cestu. Bůh nás však láskyplně ujišťuje, že bez ohledu na to, kde se nacházíme nebo co jsme udělali, neexistuje bod bez možnosti návratu. Bůh na nás čeká a je připraven nás obejmout.¹¹

Zadruhé – náš táborák víry nás může povzbuzovat k tomu, abychom sloužili novými, vyššími a svatějšími způsoby naplněnými Duchem.

Takováto služba pak přináší zázraky a požehnání plynoucí ze sounáležitosti se smlouvou – kdy pocítujeme Boží lásku a snažíme se v tomto duchu sloužit druhým.

Se sestrou Gongovou jsme se nedávno seznámili s jedním otcem a jeho rodinou, kteří měli to požehnání, že jistý věrný nositel kněžství zašel za jejich biskupem a zeptal se ho, zda by mohl spolu s tímto otcem sloužit jako domácí

učitel. Dotyčný otec nebyl aktivní a neměl o domácí učení zájem. Když se ale jeho srdce změnilo, začal s oním láskyplným nositelem kněžství navštěvovat „své“ rodiny. Po jedné takové návštěvě se ho manželka – která sama na shromáždění nechodila – zeptala, jaké to bylo. Otec připustil: „Asi jsem něco pocítil“ – a pak si šel do kuchyně pro pivo.¹²

Jedna událost však střídala druhou – láskyplná milosrdenství, pastýřská služba, změna srdce, třída přípravy pro chrám, návštěvy shromáždění a zpečetění rodiny ve svatém chrámu. Představte si, jak vděčné jsou děti a vnoučata svému otci a matce a onomu bratrovi pověřenému pastýřskou službou, který přišel jako přítel a společně s jejich otcem sloužil druhým a projevoval jim lásku.

Třetí povzbuzení plynoucí z táboráku víry – když se snažíme milovat Pána a druhé celým svým srdcem a duší, přicházejí tvořivé radosti a požehnání plynoucí z evangelia.

Písma nás vyzývají, abychom položili vše, co jsme a kým se stáváme, na oltář lásky a služby. Ve Starém zákoně jsme v Deuteronomiu vyzýváni, abychom milovali „Hospodina Boha svého“ celým svým srdcem, duší a mocí.¹³

Jozue nás nabádá: „Hleďte ... milovati Hospodina Boha svého a choditi po všech cestách jeho, a zachovávající příkázání jeho, přidržeti se ho, a sloužiti jemu celým srdcem svým a celou duší svou.“¹⁴

V Novém zákoně Spasitel uvádí dvě veliká příkázání: „Milovati budeš Pána Boha svého ze všeho srdce svého, a ze vší duše své, a ze vší síly své, ... a bližního svého jako sebe samého.“¹⁵

V Knize Mormonově – v dalším svědectví o Ježíši Kristu – král Beniamin pracoval s „veškerou mocí svého těla a schopností celé své duše“ a zjednal v zemi mír.¹⁶ V Nauce a smlouvách, jak ví každý misionář, nás Pán žádá, abychom Mu sloužili „celým svým srdcem, mocí, myslí a silou“.¹⁷ Když Svátí vstoupili do kraje Jackson, Pán jim přikázal, aby světili sabatní den tím, že budou „milovati ... Pána Boha svého celým svým srdcem, celou svou mocí, myslí a silou; a ve jménu Ježíše Krista mu [budou] sloužiti“.¹⁸

Radujeme se z výzvy zasvětit celou svou duši tomu, abychom usilovali o vyšší a svatější způsoby, jak milovat

Boha a lidi kolem sebe a jak v srdci, ve svém domově a v Církvi posilovat víru v Nebeského Otce a Ježíše Krista.

Začtvrté – náš táborák víry nás povzbuzuje, abychom si osvojili pravidelné návyky spravedlivého života, které prohlubují víru a duchovnost.

Mezi tyto svaté návyky, spravedlivé rutinní činnosti či zbožné vzory může patřit modlitba; studium písem; půst; připomínka Spasitele a našich smluv při obřadu svátosti; sdílení požehnání evangelia skrze misionářskou práci, chrámovou práci a rodinnou historii a další službu; vedení si osobního deníku atd.

Když se spravedlivé vzory spojují s duchovními tužbami, setkává se čas s věčností. Když nás pravidelné náboženské zvyklosti přibližují k Nebeskému Otci a Spasiteli Ježíši Kristu, přichází duchovní světlo a život. Když milujeme ducha i literu zákona, mohou záležitosti věčnosti skrápět naši duši jako rosa z nebe.¹⁹ Díky každodenní poslušnosti a obcerstvující živé vodě nacházíme odpovědi, víru a sílu vypořádávat se s každodenními výzvami a příležitostmi

s trpělivostí, stanoviský a radostí plynoucími z evangelia.

Zapáté – když se budeme držet těch nejlepších rodinných vzorů, zatímco budeme usilovat o nové a svatější způsoby, jak milovat Boha a pomáhat sobě i druhým připravit se na setkání s Ním, může nás náš táborák víry povzbuzovat k tomu, abychom pamatovali na to, že dokonalost spočívá v Kristu, nikoli v nás či v perfekcionismu světa.

Výzvy od Boha jsou naplněny láskou a možnostmi, protože Ježíš Kristus je „ta cesta, i pravda, i život“.²⁰ Ty, kteří se cítí obtíženi, vybízí: „Podtež ke mně“, a těm, kteří k Němu přicházejí, slibuje: „Já vám odpočinutí dám.“²¹ „Pojďte ke Kristu a buďte v něm zdokonalováni ..., a budete-li milovati Boha celou svou mocí, myslí a silou, pak je milost jeho postačující pro vás, abyste milostí jeho mohli býti dokonalí v Kristu.“²²

V tomto ujištění, že „milostí jeho [můžeme] býti dokonalí v Kristu“, spočívá také útěcha, pokoj a zaslíbení, že můžeme dál kráčet s vírou a důvěrou v Pána, i když se nám nedaří tak, jak doufáme, očekáváme, či si dokonce zasluhujeme, aniž by to bylo naší vinou, dokonce ani poté, co jsme udělali, co bylo v našich silách.

V různých dobách a různými způsoby se my všichni cítíme neschopně, nejistě, a možná i nezpůsobile. Přesto můžeme ve věrném úsilí milovat Boha a sloužit bližním pocítovat Boží lásku a potřebnou inspiraci k tomu, abychom my i oni mohli žít novými a svatějšími způsoby.

Náš Spasitel nás se soucitem povzbuzuje a slibuje, že se můžeme „tlačiti kupředu se stálostí v Kristu, majíce dokonalý jas naděje a lásku k Bohu a ke všem lidem“.²³ Nauka Kristova, Usmíření našeho Spasitele a naše snaha celou svou duší kráčet po Jeho cestě

smlouvy nám mohou pomáhat poznávat Jeho pravdy a osvobozovat nás.²⁴

Svědčím o tom, že plnost Jeho evangelia a Jeho plán štěstí jsou znovuzřízeny a vyučovány v Církvi Ježíše Krista Svatých posledních dnů, ve svatých písmech a proroky od Proroka Josepha Smitha až po presidenta Russella M. Nelsona v dnešní době. Svědčím o tom, že Jeho cesta smlouvy vede k tomu největšímu daru, který nám milující Nebeský Otec slibuje: „Budete mít život věčný.“²⁵

Kéž získáváme Jeho požehnání a trvalou radost, zatímco si budeme hrát své srdce, naděje a oddanost u svého táboráku víry, o to se modlím v posvátném a svatém jménu Ježíše Krista, amen. ■

POZNÁMKY

1. Viz Russell M. Nelson, „Pastýřská služba“, *Liahona*, květen 2018, 100.
2. Richard G. Scott, *Finding Peace, Happiness, and Joy* (2007), 162–163; citováno v: *Elder Richard G. Scott Art Exhibit: A Self-Guided Tour* (leták, 2010).
3. *A Visual Journal: Artwork of Henry B. Eyring* (brožurka, 2017), 2.
4. *A Visual Journal*, 28.
5. Boyd K. Packer, *The Earth Shall Teach Thee: The Lifework of an Amateur Artist* (2012), ix.
6. Alma 30:44.
7. „Vím, že mne Bůh miluje“, *Zpěvník pro děti*, 16.
8. Victor Hugo, *Les Misérables*, do angličtiny přeložila Julie Roseová (New York: Random House, 2008), 728.
9. Viz Přísloví 3:5–6.
10. Viz Nauka a smlouvy 121:44.
11. Viz Lukáš 15:20.
12. Příběh použit se svolením.
13. Deuteronomium 6:5.
14. Jozue 22:5.
15. Lukáš 10:27.
16. Slova Mormonova 1:18.
17. Nauka a smlouvy 4:2.
18. Nauka a smlouvy 59:5.
19. Viz Nauka a smlouvy 121:45–46.
20. Jan 14:6.
21. Matouš 11:28.
22. Moroni 10:32.
23. Viz 2. Nefi 31:20.
24. Viz Jan 8:32.
25. 2. Nefi 31:20.

Starší Paul B. Pieper

Sedmdesátník

Všichni na sebe musí vzít jméno dané Otcem

Spasitelovo jméno má jedinečnou a podstatnou moc. Je to jediné jméno, skrze něž je možné dosáhnout spasení.

Před několika týdny jsem se zúčastnil křtu několika osmiletých dětí.

Evangelium Ježíše Krista se začaly učit od rodičů a učitelů. Seménko víry v Boha začalo růst. A nyní si přály následovat Ho do vod křtu, aby se staly členy Jeho znovuzřízené Církve. Když jsem sledoval, jak jsou natěšené, říkal jsem si, jak moc asi rozumějí jednomu důležitému hledisku své smlouvy křtu – závazku vzít na sebe jméno Ježíše Krista.

Již od počátku Bůh hlásá, jak význačné je jméno Ježíše Krista v Jeho plánu, který pro nás má. Anděl učil našeho prvního otce Adama: „Pročež, budeš činiti všechno, co činíš, ve jménu

Syna a budeš činiti pokání a vzývati Boha ve jménu Syna na věky.“¹

Král Beniamin, prorok z Knihy Mormonovy, učil svůj lid: „Nebude dáno žádného jiného jména ani žádné jiné cesty ani prostředku, jímž ... může přijíti spasení.“²

Pán zopakoval tuto pravdu Proroku Josephu Smithovi: „Vizte, Ježíš Kristus je to jméno, jež je dáno Otcem, a není dáno žádného jiného jména, jímž by člověk mohl býti spasen.“³

V dnešní době president Dallin H. Oaks učil, že „ti, kteří používají víru v posvátné jméno Ježíše Krista ... a uzavírají s Ním smlouvu ..., si mohou

činit nárok na smírnou oběť Ježíše Krista“.⁴

Nebeský Otec si přeje, aby bylo naprosto jasné, že jméno Jeho Syna Ježíše Krista není zkratka jen jedno z mnoha. Spasitelovo jméno má jedinečnou a podstatnou moc. Je to jediné jméno, skrze něž je možné dosáhnout spasení. Zdůrazňováním této pravdy v každé dispensaci náš milující Otec ujišťuje všechny své děti, že existuje cesta zpátky k Němu. Ale dostupnost spolehlivé cesty neznámá, že náš návrat je automaticky zajištěn. Bůh nám říká, že z naší strany je zapotřebí jistého úsilí: „Pročež, všichni lidé musejí na sebe *vzít* jméno, jež je dáno Otcem.“⁵

Abychom získali přístup k oné spásné moci, jež přichází jedinečně skrze jméno Kristovo, musíme se „[pokořiti] před Bohem ... a [přijíti] se srdcem zlomeným a s duchem zkroušeným ... a [býti] *ochotni vzít na sebe jméno Ježíše Krista*“, čímž se staneme, jako moji osmiletí přátelé, způsobilými k tomu, abychom byli „přijati křtem do jeho církve“.⁶

Všichni ti, kteří si upřímně přejí vzít na sebe Spasitelovo jméno, se musí stát způsobilými k přijetí obřadu křtu a přijmout ho jako fyzické svědectví Bohu, že se takto rozhodli.⁷ Křest je ale jen začátek.

Slovo *vzít* není slovo pasivní. Je to slovo vyžadující činnost a má mnoho významů.⁸ Podobně i náš závazek vzít na sebe jméno Ježíše Krista vyžaduje činnost a má mnoho úrovní.

Například jedním významem slova *vzít* je slovo *přijmout* neboli přijmout něco do svého těla, například když si *vezmeme* lék. Tím, že na sebe *vezmeme* jméno Kristovo, se zavazujeme *přijmout* Jeho učení, Jeho vlastnosti, a nakonec i Jeho lásku hluboko do svého nitra, aby se staly součástí toho, kým jsme. Proto je tak důležitá výzva

presidenta Russella M. Nelsona daná mladým dospělým, aby se „s modlitbou a s elánem [snažili] porozumět tomu, co každé [ze Spasitelových] rozmanitých označení a jmen pro [ně] *osobně* znamená“,⁹ a aby hodovali na slovech Kristových v písmech, zejména v Knize Mormonově.¹⁰

Dalším významem slova *vzít* je přijmout určitou osobu v konkrétní roli nebo přijmout pravdivost určité myšlenky či zásady. Když na sebe bereme jméno Kristovo, přijímáme Krista jako svého Spasitele a nepřetržitě přijímáme Jeho učení jako vodítko pro svůj život. Při každém smysluplném rozhodování můžeme *vzít* Jeho evangelium jako něco pravdivého a poslušně podle něj žít celým svým srdcem, mocí, myslí a silou.

A slovo *vzít* může také znamenat, že vezmeme za své určité jméno nebo určitou věc. Většina z nás má zkušenost s tím, že jsme *převzali* určitou zodpovědnost v práci nebo *vzali* za svou určitou ideu nebo aktivitu. Když na sebe vezmeme jméno Kristovo, vezmeme na sebe zodpovědnosti být opravdovým učedníkem, hájit Jeho věc a „stát jako [Jeho] svědkové ... za všech dob a ve všech věcech a na

všech místech, kde [můžeme] býti“.¹¹ President Nelson vyzval „*každou* mladou ženu a *každého* mladého muže ..., aby se přidali k Pánovu batalionu mladých a pomohli shromažďovat Izrael“.¹² A všichni s vděčností přijímáme jeho prorockou výzvu používat jméno Kristovy znovuzřízené Církve tak, jak je zjevil sám Spasitel – Církev Ježíše Krista Svatých posledních dnů.¹³

Když na sebe bereme Spasitelovo jméno, musíme chápat, že věc Kristova a Jeho Církev jsou jedno a totéž. Nelze je oddělit. Podobně nelze oddělit ani naši osobní snahu být učedníkem Spasitele a aktivní členství v Jeho Církvi. Pokud zakolísáme ve své oddanosti v jedné z těchto oblastí, oslabí se naše oddanost v té druhé tak jistě, jako po dnu přichází noc.

Někteří se zdráhají přijmout jméno Ježíše Krista a Jeho věc, protože to považují za přehnaně úzkoprsé, ohraničující a omezující. Když na sebe vezmeme jméno Kristovo, tak nás to ve skutečnosti osvobozuje a zároveň nám to rozšiřuje obzory. Probouzí to touhu, kterou jsme pocítovali tehdy, když jsme skrze víru ve Spasitele přijali Boží plán. Díky této oživené touze v srdci můžeme objevit opravdový účel svých

božsky daných darů a talentů, zažít Jeho posilující lásku a více se zajímat o blaho druhých. Tím, že na sebe vezmeme Spasitelovo jméno, se vskutku chápeme každé dobré věci a stáváme se takovými, jako je On.¹⁴

Je důležité pamatovat na to, že vzít na sebe Spasitelovo jméno je závazkem, který je obsažen ve smlouvě – počínaje smlouvou, kterou uzavíráme při křtu. President Nelson učil: „[Náš] závazek následovat Spasitele prostřednictvím toho, že s Ním [budeme] uzavírat smlouvy a pak je dodržovat, [nám] otevře dveře ke každému dostupnému duchovnímu požehnání a výsadě.“¹⁵ Jednou z nadpozemských výsad plynoucích z toho, když na sebe vezmeme Spasitelovo jméno prostřednictvím křtu, je přístup k dalšímu obřadu na cestě smlouvy – přístup ke confirmaci. Když jsem se zeptal jedné dívky mezi mými osmiletými přáteli, co pro ni znamená brát na sebe jméno Kristovo, prostě odvětila: „Znamená to mít Ducha Svatého.“ A měla pravdu.

Dar Ducha Svatého obdržíme skrze confirmaci poté, co přijmeme obřad křtu. Tento dar znamená právo a možnost mít Ducha Svatého jako stálého společníka. Budeme-li naslouchat Jeho tichému a jemnému hlasu a budeme-li se jím řídit, udrží nás na cestě smlouvy, na niž jsme vstoupili křtem; bude nás varovat, když budeme pokoušeni se od ní odchýlovat; a bude nás povzbuzovat, abychom podle potřeby činili pokání a prováděli určité změny. Naším cílem po křtu je uchovat si vždy Ducha Svatého, abychom mohli dál kráčet po cestě smlouvy. Duch Svatý s námi může být jedině do té míry, do jaké udržujeme svůj život v čistotě a bez hříchu.

Z tohoto důvodu nám Pán umožňuje, abychom si očistující účinek křtu neustále osvěžovali prostřednictvím dalšího obřadu – svátosti. Každý týden můžeme

„dovědět, ... že [jsme znovu] ochotni vzít na sebe jméno ... Syna“,¹⁶ tím, že do ruky vezmeme symboly Pánova těla a Jeho krve – chléb a vodu – a přijmeme je do nitra své duše. Spasitel nám na oplátku znovu žehná zázrakem očistění a uschopňuje nás, abychom pocítovali trvalý vliv Ducha Svatého. Není to snad důkaz nekonečného milosrdenství, jež se nachází pouze ve jménu Ježíše Krista? Když na sebe vezmeme Jeho jméno, On na sebe vezme naše hříchy a zármutky, a přesto je Jeho „rámě milosrdenství ... vztaženo“,¹⁷ aby nás obklopilo náručí Jeho lásky.¹⁸

Svátost je každotýdenní připomínkou toho, že brát na sebe jméno Ježíše Krista je živoucím a pokračujícím závazkem, nikoli jedinečnou událostí, která se stane jen jednou v den našeho křtu.¹⁹ Můžeme se nepřetržitě a opakovaně radovat z toho, že „tu obětí nekonečnou lze těžko pochopit, již Kristus nám umožnil z hříchu se vyprostit“.²⁰ Nelze se divit tomu, že kdykoli děti Boží pochopí ona mocná duchovní požehnání, která mohou vyplývat z toho, že na sebe vezmou jméno Kristovo, vždy z toho pocítují radost a vždy touží uzavřít smlouvu se svým Bohem.²¹

Když budeme kráčet po této božsky navržené cestě smlouvy, náš závazek a naše úsilí vzít na sebe jméno Ježíše Krista nám dodají sílu udržovat si Jeho „jméno vždy [napsané] v srdci svém“.²²

Budeme milovat Boha i své bližní a budeme si přát jim sloužit. Budeme dodržovat Jeho přikázání a toužit po tom, abychom k Němu těsněji přilnuli tím, že s Ním uzavřeme další smlouvy. A když zjistíme, že jsme slabí a nedokážeme jednat podle svých spravedlivých přání, budeme prosit o sílu, která přichází jedině skrze Jeho jméno, a On nám přispěchá na pomoc. Když vytrváme ve věrnosti, přijde den, kdy Ho uvidíme a budeme s Ním a zjistíme, že jsme se stali takovými, jako je On, a tudíž budeme hodni návratu do Otcovy přítomnosti.

Neboť ve Spasitelově zaslíbení máme jistotu – ti, kteří budou „věřit ve jméno Ježíše Krista a uctívati Otce v jeho jménu a [vytrvají] ve víře v jeho jméno do konce“,²³ budou spaseni v království Božím. Spolu s vámi se raduji z toho, že tato nedostižitelná požehnání mohou být naše, pokud na sebe vezmeme jméno Ježíše Krista, o Němž a v Jeho jménu svědčí, amen. ■

POZNÁMKY

1. Mojžíš 5:8.
2. Mosiáš 3:17.
3. Nauka a smlouvy 18:23.
4. Dallin H. Oaks, „Taking upon Us the Name of Jesus Christ“, *Ensign*, May 1985, 82.
5. Nauka a smlouvy 18:24; zvýraznění přidáno.
6. Nauka a smlouvy 20:37; zvýraznění přidáno.
7. President Dallin H. Oaks učil: „Když se staneme členy Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů, bereme na sebe Spasitelovo jméno. ... Jakožto opravdoví

Starší Dieter F. Uchtdorf

Kvorum Dvanácti apoštolů

- věřící v Krista, jakožto křesťané, na sebe bereme Jeho jméno s radostí.“ („Taking upon Us the Name of Jesus Christ“, 80.)
8. V on-line slovníku Merriam-Webster je uvedeno 20 různých významů přechodného tvaru slovesa *vzít* v angličtině, což je tvar, který se používá ve spojení „vzít na sebe jméno Ježíše Krista“. (Viz merriam-webster.com/dictionary/take.)
9. Russell M. Nelson, „Proroci, vedení a božský zákon“ (celosvětové zasvěcující shromáždění pro mladé dospělé, 8. ledna 2017), broadcasts.lds.org.
10. Viz Russell M. Nelson, „Kniha Mormonova – jaký by byl váš život bez ní?“ *Liahona*, listopad 2017, 60–63.
11. Mosiáš 18:9.
12. Russell M. Nelson, „Naděje Izraele“ (celosvětové zasvěcující shromáždění pro mládež, 3. června 2018), www.lds.org/broadcasts/face-to-face/nelson?lang=ces.
13. „Pán mi v mysli zřetelně připomněl důležitost jména, které zjevil pro svou církev – církev Ježíše Krista Svatých posledních dnů. Čeká nás práce, kterou budeme muset vykonat, abychom se uvedli do souladu s Jeho vůlí.“ (Russell M. Nelson, „Název Církve“ [oficiální prohlášení, 16. srpna 2018], zpravy-mormon.cz.)
14. Viz Moroni 7:19.
15. Viz Russell M. Nelson, „Zatímco společně kráčíme kupředu“, *Liahona*, duben 2018, 7.
16. Nauka a smlouvy 20:77; zvýraznění přidáno.
17. 3. Nefi 9:14; viz také Alma 5:33–34.
18. Viz 2. Nefi 1:15.
19. „Když dosvědčujeme svou *ochotu* vzít na sebe jméno Ježíše Krista, dáváme tím najevo svůj závazek udělat vše, co je v našich silách, abychom dosáhli věčného života v království našeho Otce. Vyjadřujeme tím svou kandidaturu – své odhodlání o to usilovat – na oslavení v celestiálním království. ... Nedosvědčujeme to, že na sebe *vezmeme* Jeho jméno, ale že jsme *ochotni* tak učinit. V tomto smyslu se naše dosvědčování vztahuje k určité budoucí události či k budoucímu stavu, jehož dosažení nedocílíme vlastními silami, ale jež závisí na pravomoci a iniciativě samotného Spasitele.“ (Dallin H. Oaks, „Taking upon Us the Name of Jesus Christ“, 82, 83.)
20. „Ó, Bože, věčný Otče“, *Náboženské písně*, č. 103.
21. Viz Mosiáš 5; 6; 18; 3. Nefi 19.
22. Mosiáš 5:12.
23. Nauka a smlouvy 20:29.

Věřte, milujte, konejte

Života v hojnosti dosáhneme tím, že se staneme opravdovými učedníky Ježíše Krista – tím, že budeme kráčet po Jeho cestách a zapojíme se do Jeho díla.

Drazí bratři a sestry, je skvělé být zde dnes s vámi na tomto úžasném zasedání generální konference – naslouchat inspirovaným poselstvím; naslouchat tomuto úžasnému a vynikajícímu pěveckému sboru složenému z misionářů zastupujících mnoho tisíc misionářů po celém světě – našich dcer a synů – a zvláště být dnes sjednoceni ve víře a znovu vyjádřit podporu našemu drahému prezidentu a proroku, prezidentu Russellu M. Nelsonovi, členům Prvního předsednictva a generálním úředníkům Církve. Je pro mě radostí být zde dnes s vámi.

Starověký král Šalomoun byl na první pohled jedním z nejúspěšnějších lidí v historii.¹ Zdálo se, že má všechno – peníze, moc, obdiv druhých a respekt. Jak ale král Šalomoun shrnul po desetiletích požitkářství a luxusu svůj život?

„Všecko [je] marnost,“² řekl.

Tento muž, který měl vše, byl na konci rozčarován, pesimistický a nešťastný, navzdory tomu, že se mu ve všech ohledech dařilo.³

V němčině existuje slovo *Weltschmerz*. Volně přeloženo to znamená smutek plynoucí z toho, že se rmoutíme nad tím, že svět je horší, než jaký by podle nás měl být.

Možná že trochu *Weltschmerzu* je v každém z nás.

Když se nám do koutů našeho života vkrádá nenápadný zármutek. Když naše dny naplňuje smutek a vrhá temné stíny na naše noci. Když do světa kolem nás, i do života těch, které máme rádi, vstupují tragédie a nespravedlnosti. Když kráčíme po vlastní osobní a opuštěné cestě nešťastné náhody a bolest zakaluje náš klid a rozvrací náš pokoj – pak můžeme být pokoušeni souhlasit se Šalomounem, že život je marný a postrádá smysl.

Velká naděje

Dobrou zprávou je, že existuje naděje. Existuje řešení na prázdnotu, marnotratnost a *Weltschmerz* našeho života. Existuje řešení i na tu nejhlubší beznaděj a sklíčenost, kterou můžete pociťovat.

Tato naděje se nachází v proměňující moci evangelia Ježíše Krista a ve Spasitelově vykupující moci vyléčit nemoci naší duše.

„Já jsem přišel,“ prohlásil Ježíš, „aby život [měli, a aby ho měli ve větší hojnosti].“⁴

Tohoto života v hojnosti nedosáhne tím, že se budeme zaměřovat na vlastní potřeby či na vlastní dosažené výsledky, ale tím, že se staneme opravdovými učedníky Ježíše Krista – tím, že budeme kráčet po Jeho cestách a zapojíme se do Jeho díla. Život v hojnosti nacházíme tím, že zapomínáme na sebe a zapojujeme se do veliké věci Kristovy.

A co je onou věcí Kristovou? Věřit v Něj, milovat tak, jak miloval On, a konat to, co konal On.

Ježíš „chodil, dobře čině“. ⁵ Kráčel mezi chudými, vyvrženými, nemocnými a zahanbenými. Sloužil bezmocným, slabým a lidem bez přátel. Trávil s nimi čas; mluvil s nimi. „A uzdravil je všechny.“⁶

Spasitel všude, kam se vydal, učil „dobré zprávě“⁷ evangelia. Děлил se s lidmi o věčné pravdy, které je osvobodily duchovně i časně.

Ti, kteří se oddají věci Kristově, objeví pravdivost tohoto Spasitelova zaslíbení: „Kdož by ... ztratil duši svou pro mne, nalezneť ji.“⁸

Šalomoun se mýlil, draží bratři a sestry – život není „marnost“. Naopak – může být naplněn účelem, smyslem a pokojem.

Ježíš Kristus nabízí své uzdravující ruce všem těm, kteří Ho hledají. Poznal jsem bez pochybností, že když věříme v Boha a milujeme Ho a snažíme se následovat Krista, může nám to změnit

srdce,⁹ ztišit bolest a naplnit duši „nesmírně velikou radostí“.¹⁰

Věřte, milujte, konejte

Samozřejmě, že máme-li mít tuto uzdravující moc ve svém životě, musíme udělat něco více než jen chápat evangelium rozumově. Musíme ho do svého života začlenit – musí se stát součástí toho, kdo jsme a co děláme.

Dovoluji si navrhnout myšlenku, že učednictví začíná třemi jednoduchými slovy:

Věřte, milujte a konejte.

Snaha důvěřovat Bohu vede k tomu, že v Něj máme víru a získáváme důvěru v Jeho slovo. Díky víře v našem srdci roste naše láska k Bohu a k druhým. Když tato láska bude růst, budeme inspirováni napodobovat Spasitele, zatímco budeme pokračovat ve svém velkolepém putování po cestě učednictví.

„To mi ale připadá poněkud jednoduché,“ řeknete si. „Problémy v životě – rozhodně alespoň mé problémy – jsou mnohem složitější, než aby existoval tak jednoduchý recept. Nemůžete vyléčit *Weltschmerz* třemi jednoduchými slovy: *věřte, milujte, konejte*.“

Tím, co léčí, však nejsou tato slova. Tím, co zachraňuje, obnovuje a oživuje, je Boží láska.

Bůh vás zná. Jste Jeho dítě. Miluje vás.

Dokonce i když si myslíte, že vás nikdo milovat nemůže, Bůh se o vás zajímá.

Právě dnes – a každý den – vám podává pomocnou ruku, přeje si vás uzdravit, pozvednout a nahradit prázdnotu ve vašem srdci trvalou radostí. Přeje si smést veškerou temnotu, která zahuje váš život, a naplnit ho posvátným a zářivým světlem své nekonečné slávy.

Zažívám to sám na sobě.

A svědčím o tom, jakožto apoštol Pána Ježíše Krista, že všichni ti, kteří přijdou k Bohu – všichni ti, kteří budou opravdu *věřit, milovat a konat* – budou moci zažít totéž.

Věříme

Písma nás učí, že „bez víry pak nemožné jest líbiti se [Bohu]; nebo přistupující k Bohu věřiti musí, že jest Bůh“.¹¹

Pro některé je používání víry obtížné. Někdy nám v cestě stojí vlastní pýcha. Možná si myslíme, že protože jsme inteligentní, vzdělaní či zkušení, tak zkrátka v Boha věřit nedokážeme. A začínáme na náboženství pohlížet jako na pošetilou tradici.¹²

Domnívám se, že víra není ani tak nějaký obraz, na který se díváme a který obdivujeme a o kterém diskutujeme a teoretizujeme. Je spíše jako pluh, který bereme na pole a v potu

tváře vytváříme v zemi brázdy, které přijímají seménka a přinášejí plody, jež zůstanou.¹³

Přiblížte se Bohu a On se přiblíží vám.¹⁴ Toto je zaslíbení určené všem těm, kteří se snaží věřit.

Milujeme

Písma zjevují, že čím více milujeme Boha a Jeho děti, tím šťastnějšími se stáváme.¹⁵ Láska, o níž mluvil Ježíš, však není žádný dárkový poukaz, jednorázově použitelná věc nebo něco, co jen tak přejdeme. Není to láska, o níž se mluví a pak se na ni zapomene. Není to láska typu: „Dej mi vědět, až budeš něco potřebovat.“

Láska, o níž mluví Bůh, je láska, která nám vstupuje do srdce, když se ráno probouzíme, zůstává s námi v průběhu dne a naplňuje nám srdce, když pronášíme modlitbu vděčnosti na konci večera.

Je to nepopsatelná láska, kterou k nám chová Nebeský Otec.

A právě tento nekonečný soucit nám umožňuje jasněji vidět druhé takové, jací jsou. Optikou čisté lásky vidíme nesmrtelné bytosti s nekonečnými možnostmi a hodnotou a milované syny a dcery Všemohoucího Boha.

Jakmile se díváme touto optikou, nemůžeme nikoho podceňovat, přehlížet ani diskriminovat.

Konáme

Ve Spasitelově díle se často malými a prostými prostředky „uskutečňují věci veliké“.¹⁶

Víme, že k tomu, abychom se stali dobrými v čemkoli, je zapotřebí opakování procvičování. Ať již se jedná o hru na klarinet, kopání míče do sítě, opravování auta, či dokonce pilotování letadla, skrze procvičování se můžeme čím dál více zlepšovat.¹⁷

Právě tohoto nám pomáhá dosáhnout organizace, kterou Spasitel na

zemi vytvořil – Církev Ježíše Krista Svatých posledních dnů. Poskytuje místo pro procvičování toho, abychom žili tak, jak tomu učil, a žehnali druhým tak, jak to činil.

Jako členové Církve přijímáme povolání, zodpovědnosti a příležitosti, které vyžadují, abychom se soucitěm a v rámci služby nabízeli pomocnou ruku druhým.

Nedávno Církev položila obnovený důraz na to, abychom pro druhé vykonávali pastýřskou službu – neboli abychom jim sloužili a projevovali jim svou lásku. Rozhodnutí ohledně toho, jak se tento zvláštní důraz bude nazývat, se věnovala velká pozornost.

Jedním ze zvažovaných názvů byla i *péče o ovečky*, což vhodně odkazuje na Kristovu výzvu: „Pasiž ovce mé.“¹⁸ S tímto názvem však byla přinejmenším jedna komplikace – kdybychom tomu tak říkali, byl by ze mě *německý ovčák*. A tak jsem celkem spokojený s názvem *pastýřská služba*.

Toto dílo je pro každého

Důraz kladený na tuto službu samozřejmě není ničím novým. Zkrátka nám jen poskytuje obnovenou a vytříbenou příležitost k procvičování Spasitelova přikázání, abychom se měli navzájem rádi¹⁹ – vytříbenou možnost zavádět a praktikovat účel Církve.

Jen pomyslete na misionářskou práci – odvážná, pokorná a přesvědčivá snaha dělit se o evangelium je úžasným příkladem pastýřské péče o duchovní potřeby druhých, ať již se jedná o kohokoli.

Nebo konání chrámové práce – vyhledávání jmen předků s tím, že jim nabídneme požehnání věčnosti. Jak božský způsob pastýřské služby!

Vezměte v úvahu i vyhledávání chudých a potřebných, pozvedání rukou, které jsou skleslé, nebo žehnání

nemocným a sužovaným. Nejsou to snad skutky ryzí pastýřské služby, kterou Pán praktikoval, když kráčel po zemi?

Nejste-li členy Církve, vyzývám vás: přijďte a vizte.²⁰ Přijďte a přidejte se k nám. Jste-li členy Církve, ale v současnosti se v Církvi aktivně nezapojujete, vybízím vás: vraťte se prosím. Potřebujeme vás!

Přijďte a přidejte svou sílu k té naší.

Díky svým jedinečným talentům, schopnostem a osobnosti pomůžete nám všem stát se lepšími a šťastnějšími. My na oplátku pomůžeme vám stát se lepšími a šťastnějšími.

Přijďte, pomozte nám budovat a posilovat kulturu uzdravování, laskavosti a milosrdenství vůči všem Božím dětem. Neboť všichni se snažíme stát se novým stvořením, kdy „staré věci pominuly“ a „nové všecko učiněno jest“.²¹ Spasitel nám ukazuje, kam máme směřovat – vpřed a nahoru. Říká: „Milujete-li mne, [přikázání má

zachovávejte].²² Pracujme společně na tom, abychom se stali takovými lidmi, jakými Bůh zamýšlel, abychom se stali.

Právě takovouto kulturu evangelia si přejeme v Církvi Ježíše Krista pěstovat. Snažíme se posilovat Církev jako místo, kde si vzájemně odpouštíme. Kde odoláváme pokušení nacházet na druhých chyby, šířit o nich pomluvy a srážet je. Kde se místo poukazování na chyby pozvedáme a pomáháme si stát se těmi nejlepšími, jakými jen můžeme.

Dovolte mi pozvat vás znovu. Přijďte a uvidíte. Přidejte se k nám. Potřebujeme vás.

Nedokonalí lidé

Zjistíte, že tato Církev je plná jedněch z nejušlechtilejších lidí, které tento svět může nabídnout. Jsou otevření, láskyplní, laskaví a upřímní. Jsou pracovití, ochotní přinášet oběti a občas konají i hrdinské činy.

A jsou také bolestně nedokonalí.

Dělají chyby.

Čas od času říkají to, co by neměli. Dělají to, co by si přáli, aby neudělali.

Mají ale společnou jednu věc – chtějí se zlepšovat a chtějí se přibližovat Pánu, našemu Spasiteli, samému Ježíši Kristu.

Snaží se dělat vše správně.

Věř. Milují. Konají.

Chtějí se stát méně sobeckými, soucitnějšími, vytříbenějšími a více takovými, jako je Ježíš.

Předloha pro dosažení štěstí

Ano, život může být někdy těžký. Věřu všichni prožíváme období zoufalství a zklamání.

Avšak evangelium Ježíše Krista nabízí naději. A v Církvi Ježíše Krista se přidáváme k ostatním, kteří hledají místo, kde se můžeme cítit jako doma – místo, kde můžeme růst, kde můžeme *věřit, milovat a konat*.

Bez ohledu na naše odlišnosti se snažíme přijímat jeden druhého jako syny a dcery milovaného Nebeského Otce.

Jsem nevýslovně vděčný za to, že mohu být členem Církve Ježíše Krista Svätých posledních dnů a že vím, že Bůh natolik miluje své děti, že jim dává předlohu pro dosažení štěstí a smyslu v tomto životě i možnost získat věčnou radost ve dvoranách slávy v životě, který přijde.

Jsem vděčný za to, že Bůh nám poskytuje možnost vyléčit nemoci duše a *Weltschmerz* našeho života.

Svědčím a zanechávám vám své pozhnání, že když budeme *věřit* v Boha, když Ho budeme *milovat* a budeme *milovat* i Jeho děti celým svým srdcem a budeme se snažit *konat* to, co nám Bůh nařizuje, najdeme uzdravení a pokoj, štěstí a smysl. V posvátném jménu Ježíše Krista, amen. ■

POZNÁMKY

1. V průzkumu uvedeném na stránkách msn.com je Šalomoun uveden jako pátý nejbohatší člověk, který kdy žil. „Podle Bible vládl král Šalomoun v letech 970 až 931 př. Kr. a během této doby prý

v každém roce z celkových 39 let své vlády získal 25 tun zlata, což by v roce 2016 mělo hodnotu několika miliard dolarů. Společně s nesmírným bohatstvím získaným z daní a z obchodování by mohl osobní majetek tohoto biblického panovníka přesahovat 2 biliony dolarů v dnešní měně.“ („The 20 Richest People of All Time“, Apr. 25, 2017, msn.com.)

2. Viz Kazatel 1:1–2.
3. Viz Kazatel 2:17.
4. Jan 10:10.
5. Skutkové 10:38.
6. Matouš 12:15; viz také Matouš 15:30.
7. Slovo *evangelium* má své kořeny v řeckém slově, které doslova znamená „dobrá zpráva“. (Viz Průvodce k písmům, „Evangelia“.)
8. Matouš 16:25.
9. Viz Ezechiel 36:26; Jeremiáš 24:7.
10. 1. Nefi 8:12.
11. Židům 11:6.
12. Viz 2. Nefi 9:28.
13. Viz Jan 15:16.
14. Viz Jakub 4:8.
15. Viz 4. Nefi 1:15–16.
16. Alma 37:6.
17. Aristoteles věřil tomu, že „konáním spravedlných skutků vzniká spravedlný člověk“. (*The Nicomachean Ethics*, trans. David Ross, rev. Lesley Brown [2009], 28.)
18. Viz Jan 21:15–17.
19. Viz Jan 15:12.
20. Viz Jan 1:39.
21. 2. Korintským 5:17.
22. Jan 14:15.

Joy D. Jonesová
Generální presidentka Primárek

Pro Něj

Víme-li při službě druhým, komu a proč sloužíme, pomáhá nám to chápat, že nejvyšším projevem lásky je oddanost Bohu.

T ohoto historického večera vyjadřuji lásku a vděčnost každé z vás, drahé sestry. Bez ohledu na věk, bydliště či situaci se dnes scházíme v lásce, síle, záměru a svědectví, že jsme milovány a vedeny Nebeským Otcem, Spasitelem Ježíšem Kristem a naším žijícím prorokem, presidentem Russellem M. Nelsonem.

Jednou nás s manželem náš biskup povolal, abychom jako mladí manželé navštěvovali jednu rodinu, která již léta nechodila na shromáždění, a sloužili jí. Toto pověření jsme ochotně přijali a za několik dní jsme je jeli navštívit. Hned bylo ale jasné, že si návštěvy z Církve nepřejí.

A tak jsme jim příště přinesli talíř domácích sušenek s vírou, že je čokoládové pecičky obměkčí. Neobměkčily. Mluvili s námi přes síť ve dveřích, čímž nám jen potvrdili, že nejsme vítáni. Cestou domů jsme si však byli docela jisti, že kdybychom jim místo toho přinesli ovocné pusinky, byli bychom úspěšní.

Kvůli nedostatku duchovní vize pro nás byly další neúspěšné pokusy zklamáním. Odmítnutí není nikdy příjemné. Za nějakou dobu jsme si začali říkat: „Proč to děláme? Čeho chceme dosáhnout?“

Starší Carl B. Cook řekl toto: „Služba v Církvi může ... být náročná, jsme-li

žádáni, abychom udělali něco, z čeho máme strach, pokud nás služba unavuje nebo jsme-li povoláni udělat něco, co se nám zpočátku nelíbí.“¹ To, o čem starší Cook mluvil, jsme prožívali na vlastní kůži, a proto jsme se rozhodli požádat o vedení Někoho, kdo má vyšší perspektivu než my.

A tak jsme, po mnoha upřímných modlitbách a studiu, obdrželi odpověď na to, *proč* sloužíme. Změnilo to naše chápání i naše srdce – byla to opravdu zkušenost vyznačující se zjevením.² Když jsme hledali vedení v písmech, Pán nás učil, jak dosáhnout toho, aby služba druhým byla snazší a smysluplnější. Následující verš změnil naše srdce i náš přístup: „Milovati budeš Pána Boha svého celým svým srdcem, celou svou mocí, myslí a silou; a ve jménu Ježíše Krista *mu budeš sloužiti*.“³ I když jsme tento verš dobře znali, oslovil nás novým a důležitým způsobem.

Věděli jsme, že se upřímně snažíme sloužit této rodině a našemu biskupovi, ale museli jsme si položit otázku, zda sloužíme opravdu z lásky k Pánu. Král Beniamin tento rozdíl objasnil, když prohlásil: „Vizte, pravím vám, že si nepřejí chlubit se proto, že jsem vám pravil, že jsem prožil dny své ve službě vám, neboť *jsem byl pouze ve službě Boží*.“⁴

Komu tedy král Beniamin ve skutečnosti sloužil? Nebeskému Otcovi a Spasiteli. Víme-li při službě druhým, *komu a proč* sloužíme, pomáhá nám to chápat, že nejvyšším projevem lásky je oddanost Bohu.

Postupně se změnilo naše zaměření i naše modlitby. Na návštěvy u této milé rodiny jsme se začali těšit kvůli lásce k Pánu.⁵ Dělalí jsme to pro Něj. Díky Němu to už nebylo nijak namáhavé. Po mnoha měsících hovorů u dveří nás rodina začala zvát dál. Nakonec jsme se s nimi pravidelně modlili a láskyplně si povídali o evangeliu. Vzniklo dlouholeté přátelské pouto. Svou láskou k Pánovým dětem jsme projevovali úctu a lásku Jemu.

Vzpomenete si na okamžik, kdy jste někomu s upřímnou snahou podaly láskyplně pomocnou ruku, ale měly jste pocit, že on si vaši snahy nevšiml nebo ji možná neoceníl, či dokonce odmítl? Pochybovaly jste v té chvíli o významu své služby? Pokud ano, kéž vaši pochybnost a možná i bolest utiší slova krále Beniamina: „Jste pouze ve službě svého Boha.“⁶

Místo nelibosti si můžeme skrze službu budovat dokonalejší vztah se svým Nebeským Otcem. Naše láska a oddanost k Němu odnímají potřebu uznání nebo ocenění a dovolují Jeho lásce proudit k nám a skrze nás.

Někdy můžeme zpočátku sloužit ze smyslu pro povinnost, ale i tato služba nás může vést k čerpání z něčeho vyššího v nás, což nás vede ke službě lepším způsobem⁷ – jak zaznělo ve výzvě presidenta Nelsona, k novějšímu a svatějšímu způsobu, jak pečovat o druhé a sloužit jim.⁸

Zaměříme-li se na vše, co pro nás Bůh udělal a dělá, bude naše služba vycházet z vděčného srdce. Přestane-li nám tolik záležet na tom, aby naše služba zvelebovala nás samotné,

uvědomíme si, že se ve službě snažíme dávat na první místo Boha.⁹

President M. Russell Ballard učil: „Jen tehdy, když milujeme Boha a Krista celým srdcem, duší a myslí, jsme schopni dělit se o tuto lásku s bližními skrze skutky laskavosti a služby.“¹⁰

Tuto božskou moudrost zdůrazňuje první přikázání z Desatera: „Já jsem Hospodin Bůh tvůj. ... Nebudeš mít bohů jiných přede mnou.“¹¹ Umístění tohoto přikázání nám pomáhá pochopit, že *pokud* svou hlavní prioritou učiníme Jeho, všechno ostatní pak zapadne na své místo – a to i naše služba druhým. Pokud se záměrně rozhodneme, že On zaujímá v našem životě přednostní postavení, pak bude schopen žehnat našim činům k dobru našemu i dobru druhých.

Pán nás vyzval: „Hleďte ke mně v každé myšlence.“¹² A každý týden slibujeme, že právě toto budeme dělat – „vždy na něj pamatovati“.¹³ Lze toto božské zaměření uplatňovat ve všem, co děláme? Může se vykonání i obyčejného úkolu stát příležitostí k projevení naší lásky a oddanosti vůči Němu? Věřím, že to tak být může a bude.

Můžeme Ho oslavovat každou položkou ze seznamu svých úkolů. Každý úkol můžeme chápat jako výsadu a příležitost sloužit Jemu – i uprostřed termínů, lhůt, povinností či špinavých plenek.

Jak řekl Ammon: „Ano, já vím, že nejsem nic; co do síly své jsem slabý; tudíž se nebudu vychloubati sám sebou, ale budu se vychloubati svým Bohem, neboť v síle jeho mohu činiti všechny věci.“¹⁴

Stane-li se služba Bohu hlavní prioritou našeho života, ztratíme samy sebe a v příhodném čase se opět nalezneme.¹⁵

Spasitel učil této zásadě velmi prostě a přímo: „Tudíž, nechť tak světlo vaše svítí před tímto lidem, aby mohli viděti dobré skutky vaše a *oslavovati Otce vašeho*, který jest v nebi.“¹⁶

Dovolte mi podělit se s vámi o moudrá slova napsaná na zdi sirotčince v indické Kalkatě: „Jsi-li laskavý, lidé tě mohou obvinít ze sobeckých a postranních úmyslů. Přesto buď laskavý. Budeš-li roky něco budovat, někdo to může přes noc zbořit. Přesto buduj. Na dobro, které jsi vykonal dnes, lidé

často zítra zapomenou. Přesto dobro konej. Dávej světu to nejlepší, co máš, a možná to nikdy nebude dost. Přesto dávej světu to nejlepší, co máš. Vidíš, nakonec je to stejně ... mezi tebou a tvým Bohem.“¹⁷

Sestry, vždy je to mezi námi a Pánem. Jak řekl president James E. Faust: „Co svět potřebuje nejvíce? ... „Není snad tou největší potřebou na celém světě – pro každého člověka – mít osobní, trvalý, každodenní, pokračující vztah se Spasitelem?“ Když takový vztah máme, může to odemknout božskost v našem nitru, a nic nemůže mít větší vliv na náš život, zatímco poznáváme a snažíme se pochopit naše božské pouto s Bohem.“¹⁸

Podobně Alma vysvětlil svému synovi: „Ano, nechť veškerá konání tvá jsou pro Pána, a ať jdeš kamkoli, nechť je to v Pánu; ano, nechť veškeré myšlenky tvé směřují k Pánu; ano, nechť náklonnost srdce tvého ulpí na Pánovi na věky.“¹⁹

A president Russell M. Nelson nás podobně učil: „Když porozumíme Jeho dobrovolnému Usmíření, jakýkoli pocit

oběti na naší straně je zcela zastíněn hlubokým pocitem vděčnosti za výsadu sloužit Jemu.“²⁰

Sestry, svědčím o tom, že působí-li Ježíš Kristus, skrze moc svého Usmíření, *na* nás a *v* nás, začíná *skrze* nás žehnat druhým. Sloužíme jim, ale děláme to tím, že milujeme Jeho a sloužíme Jemu. Stáváme se tím, co popisují písmata: „Každý člověk usilující o blaho bližního svého a činící všechny věci s okem upřeným na slávu Boží.“²¹

Náš biskup nejspíš věděl, že právě toto se s manželem naučíme z oněch počátečních a dobře miněných, ale nedokonalých snah sloužit milovaným synům a dcerám Božím. S jistotou vydávám osobní svědectví o dobrotě a lásce, o něž se Pán s námi dělí, zatímco se Mu snažíme sloužit. V posvátném jménu Ježíše Krista, amen. ■

POZNÁMKY

1. Carl B. Cook, „Služte“, *Liahona*, listopad 2016, 110.
2. Viz Mosiáš 5:2.
3. Nauka a smlouvy 59:5; zvýraznění přidáno.
4. Mosiáš 2:16; zvýraznění přidáno.
5. Viz 1. Nefi 11:22.
6. Mosiáš 2:17.
7. Viz 1. Korintským 12:31.
8. Viz Russell M. Nelson, „Pastýřská služba“, *Liahona*, květen 2018, 100.
9. Viz Matouš 6:1–4, 33.
10. M. Russell Ballard, „Nacházejte radost prostřednictvím láskyplné služby“, *Liahona*, květen 2011, 47.
11. Exodus 20:2–3.
12. Nauka a smlouvy 6:36.
13. Viz Nauka a smlouvy 20:77, 79.
14. Alma 26:12.
15. Viz Matouš 16:24–25.
16. 3. Nefi 12:16; zvýraznění přidáno.
17. Často připisováno Matce Terezi; viz Kent M. Keith, *The Paradoxical Commandments* (1968).
18. James E. Faust, „A Personal Relationship with the Savior“, *Ensign*, Nov. 1976, 58.
19. Alma 37:36.
20. Russell M. Nelson, „The Atonement“, *Ensign*, Nov. 1996, 35.
21. Nauka a smlouvy 82:19.

Michelle D. Craigová

První rádkyně v Generálním předsetnictvu Mladých žen

Božská nespokojenost

Božská nespokojenost pro nás může být motivací jednat s vírou, řídit se Spasitelovými výzvami činit dobro a s pokorou dávat svůj život Jemu.

Když jsem byla na základní škole, chodívali jsme domů po dlážděné cestě vinoucí se sem a tam po sva-hu kopce. Byla tam ještě jedna cesta, nedlážděná, takzvaná „klučičí“. Klučičí cesta byla hlinitá pěšina vedoucí rovně do kopce. Byla kratší, ale mnohem příkřejší. Jako malá jsem věděla, že dokáži vyjít jakoukoli cestu jako chlapci. A co bylo důležitější, věděla jsem, že žiji v posledních dnech a že bude třeba dělat obtížné věci, tak jako pionýři – a chtěla jsem být připravená. A tak jsem se občas zdržela za skupinou kamarádů na dlážděné cestě, zula jsem si boty

a bosa jsem vyšla klučičí cestou. Snažila jsem se otužit si nohy.

Jako děvče z Primárek jsem si myslela, že takto se mohu připravit. Dnes vím, že je to jinak! Víím, že spíše než chozením bosa do kopce mohu připravit své nohy na kráčení po cestě smlouvy tím, že budu reagovat na nabádání Ducha Svatého. Neboť Pán, skrze svého proroka, povolává každou z nás žít a pečovat „vyšším a svatějším způsobem“ a „pokročit vzhůru“.¹

Tyto prorocké výzvy k činu, spojené s vrozeným tušením, že můžeme dělat více a být něčím více, v nás občas

vytvářejí to, co starší Neal A. Maxwell nazval „božskou nespokojeností“.² Božská nespokojenost přichází, když srovnáme „to, jací *jsme*, [s tím,] čím máme moc se *stát*“.³ Jsme-li upřímní, každý z nás pociťuje rozdíl mezi tím, kde a kdo jsme, a tím, kde chceme být a kým se chceme stát. Toužíme po větších osobních schopnostech. Tyto pocity máme, protože jsme dcery a synové Boží, kteří se narodili se Světlem Kristovým, ale žijí v padlém světě. Tyto pocity jsou od Boha a vytvářejí v nás potřebu konat.

Tyto pocity božské nespokojenosti, jež nás volají k vyššímu způsobu, máme vítat, ale zároveň je máme rozpoznávat od Satanovy napodobeniny – ochromující ztráty odvahy – a vyhýbat se jí. Toto je vzácný prostor, do něhož by Satan velmi rád vnikl. Můžeme se rozhodnout, že půjdeme vyšší cestou, jež nás vede k hledání Boha a Jeho pokoje a milosti, nebo můžeme naslouchat Satanovi, jenž nás bombarduje sděleními, že nikdy nebudeme dost dobré: dost bohaté, chytré, krásné – cokoli. Naše nespokojenost se může stát božskou – nebo ničivou.

Jednejme s vírou

Božskou nespokojenost můžeme rozeznat od Satanovy napodobeniny například tím, že božská nespokojenost nás vede k věrnému jednání. Božská nespokojenost není výzvou, abychom zůstaly ve své komfortní zóně, a ani nás nepovede k zoufalství. Zjistila jsem, že když se zabývám myšlenkami na všechno to, čím *nejsem*, nedělám žádné pokroky a je pro mě mnohem těžší pociťovat Ducha a řídit se Jím.⁴

Joseph Smith si v mládí začal velmi uvědomovat své nedostatky a strachoval se ohledně „blaha [své] nesmrtelné duše“. Jak řekl: „Má mysl začala být nesmírně zarmoucená, neboť jsem byl

přesvědčen o svých hříších, a ... chtělo se mi truchlit pro mé vlastní hříchy i pro hříchy světa.“⁵ To ho vedlo „k vážnému uvažování a k velikému neklidu“.⁶ Je vám to povědomé? Býváte neklidné či zarmoucené pro své nedostatky?

Joseph s tím něco *dělal*. Uvedl: „[Často] jsem si ... říkal: Co se má *učiníti*?“⁷ Jednal s vírou. Obrátil se k písmům, přečetl si výzvu v Jakubovi 1:5 a požádal o pomoc Boha. To vedlo ke zjevení, jež zahájilo Znovuzřízení. Jsem velmi ráda, že Josephova božská nespokojenost, jeho období neklidu a zmatku, ho podnítila k věrnému jednání.

Řiďte se nabádáními činit dobro

Pocit nespokojenosti svět často využívá jako výmluvu pro zahledění do sebe, obrácení myšlenek dovnitř a do minulosti a přemítání o tom, kdo *jsem*, kdo *nejsem* a co *chci*. Božská nespokojenost nás motivuje k následování příkladu Spasitele, který „chodil, dobře čině“.⁸ Na cestě učednictví obdržíme duchovní pobídnutí, abychom nabídly pomocnou ruku druhým.

Jeden příběh, jež jsem slyšela před lety, mi pomáhá rozpoznávat nabádání Ducha Svatého a jednat podle nich. Sestra Bonnie D. Parkinová, bývalá

generální presidentka Pomocného sdružení, vyprávěla toto:

„Susan ... byla výborná švadlena. Do stejného sboru chodil i prezident [Spencer W.] Kimball. Jednu neděli si Susan všimla, že má nový oblek. Otec jí nedlouho předtím ... přivezl nádhernou hedvábnou látku. Susan napadlo, že z té látky by byla hezká kravata, jež by se prezidentu Kimballovi hodila k obleku. A tak v pondělí ušila kravatu. Zabalila ji do jemného papíru a vydala se na druhý konec ulice k domu presidenta Kimballa.

Před domovními dveřmi se náhle zastavila a pomyslela si: ‚Kdo jsem, abych mohla šít kravatu pro proroka? Nejspíš jich má spoustu.‘ Se závěrem, že udělala chybu, se otočila k odchodu.

Zrovna v tu chvíli otevřela dveře sestra Kimballová a řekla: ‚Jé, Susan!‘

Susan celá v rozpacích řekla: ‚V neděli jsem viděla presidenta Kimballa v novém obleku. Otec mi zrovna přivezl z New Yorku hedvábný ..., a tak jsem mu ušila kravatu.‘

Než mohla pokračovat, sestra Kimballová ji přerušila, objala ji kolem ramen a řekla: ‚Susan, nikdy nepotlačuj myšlenku na štědrost.“⁹

Moc se mi to líbí! „Nikdy nepotlačuj myšlenku na štědrost.“ Někdy, když přijde vnuknutí udělat něco pro

někoho, nevím, zda to bylo nabádání, nebo jen má myšlenka. Ale připomínám si: „To, co je od Boha, vyzývá a nutká činit dobro neustále; pročež každá věc, která vyzývá a nutká činit dobro a milovati Boha a sloužiti mu, je inspirována Bohem.“¹⁰

Ať už jde o přímé nabádání, nebo jen o podnět pomoci, dobrý skutek vždy stojí za to; neboť pravá láska nepomýjí¹¹ – a nikdy není nesprávnou reakcí.

Často se nám nehodí načasování a jen zřídka se dozvíme o účinku našich malých skutků služby. Ale čas od času si uvědomíme, že jsme byly nástrojem v rukou Božích, a budeme vděčné za poznání, že působení Ducha Svatého skrze nás je projevem Božího souhlasu.

Sestry, vy i já můžeme prosit o to, aby nám Duch Svatý ukazoval „všechny věci, které [máme] činit“,¹² i když je náš seznam povinností už možná plný. Jsme-li nabádány, můžeme nechat nádoby ve dřezu nebo doručenou poštu plnou naléhavých zpráv a jít číst dítěti, navštívit někoho z přátel, pohlídat sousedům děti či navštívit chrám. Nechápejte mě špatně – i já si vedu seznam úkolů a ráda v něm

odškrťávám. Ale pokoj pochází z vědomí, že *být* něčím více nemusí znamenat *dělat* toho více. Reaguji-li na nespokojenost rozhodnutím řídit se nabádáními, mění to způsob, jak uvažuji o „svém“ čase, a druhé lidi pak nepovažuji za vyrušení, ale za smysl svého života.

Božská nespokojenost nás vede ke Kristu

Božská nespokojenost vede k pokoji, ne k sebelitování či ztrátě odvahy pocházející ze srovnávání se s druhými, kdy nikdy nemůžeme uspět. Ženy, jež dodržují smlouvy, jsou velmi různorodé; jejich rodiny, životní zkušenosti a situace se liší.

Všichni samozřejmě zaostáváme za svým božským potenciálem; a poznání, že *sami* na to nestačíme, je částečně pravdivé. Avšak dobrou zprávou evangelia je to, že s milostí Boží na to *stačíme*. S Kristovou pomocí zvládneme dělat vše.¹³ Písma slibují, že „milost [nalezneme] ku pomoci v čas příhodný“.¹⁴

Překvapivou pravdou je, že naše slabosti mohou být požehnáním, když nás pokoří a obrátí ke Kristu.¹⁵ Nespokojenost se stává božskou, když pokorně přijdeme za Ježíšem Kristem se svými nedostatky, namísto váhání kvůli sebelitosti.

Ježíšovy zázraky ve skutečnosti často začínají rozpoznáním nějakého nedostatku, potřeby, neúspěchu či nedostatečnosti. Vzpomínáte na chleby a ryby? Všichni autoři evangelií píší o tom, jak Ježíš zázračně nasýtil ony tisíce, jež Ho následovaly.¹⁶ Ale příběh začíná tím, že učedníci si uvědomili svůj nedostatek – to, že mají jen „pět chlebů ječných a dvě rybičky. Ale coť jest to mezi tak mnohé?“¹⁷ Učedníci měli pravdu: *neměli* dost jídla, ale co měli, to dali Ježíšovi a *On* poté způsobil onen zázrak.

Měly jste někdy pocit, že vaše talenty a dary jsou moc malé na úkol, jenž je před vámi? Já ano. Ale vy i já můžeme dát Kristu to, co máme, a On naši snahu znásobí. To, co můžete nabídnout, je více než dostačující – i s vašimi lidskými nedostatky a slabostmi – *pokud* spoléháte na Boží milost.

Pravdou je, že každou z nás dělí od Božství jen jedna generace – každá je dítětem Božím.¹⁸ A tak jako Nebeský Otec ve všech dobách proměňoval proroky i obyčejné muže a ženy, to samé má v úmyslu i s námi.

C. S. Lewis vysvětlil Boží moc proměňovat takto: „Představte si, že jste živý dům. Přichází Bůh, aby ten dům přestavěl. Zpočátku možná chápete, co zrovna dělá. Opravuje odpady, díry ve střeše a tak dále – věděli jste, že už je nejvyšší čas s tím něco udělat, a tudíž vás to nijak nepřekvapuje. Ale vzápětí začne dům přestavovat tak, že to strašlivě bolí. ... [Uvědomíte si, že] buduje zcela jiný dům, než jaký jste si původně představovali. ... Domnívali jste se, že z vás bude obstojná chaloupka; ale On buduje palác. Má v úmyslu přijít a osobně v něm žít.“¹⁹

Díky Spasitelově smírné oběti můžeme být uschopněny k úkolům, jež leží před námi. Proroci učí, že při svém

stoupání po cestě učednictví můžeme být posvěceny skrze Kristovu milost. Božská nespokojenost pro nás může být motivací jednat s vírou, řídit se Spasitelovými výzvami činit dobro a s pokorou dávat svůj život Jemu. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

POZNÁMKY

1. Russell M. Nelson, v: Tad Walch, „The Lord's Message Is for Everyone: President Nelson Talks about Global Tour“, *Deseret News*, Apr. 12, 2018, deseretnews.com.
2. Neal A. Maxwell, „Becoming a Disciple“, *Ensign*, June 1996, 18.
3. Neal A. Maxwell, „Becoming a Disciple“, 16; zvýraznění přidáno.
4. „Ztráta odvahy oslabuje vaši víru. Když budete očekávat méně, vaše efektivita se sníží, vaše touha se oslabí a bude pro vás obtížnější následovat Ducha.“ (Jaké mám jako misionář poslání?“ *Kažte evangelium mě – příručka k misionářské službě*, rev. vyd. (2018), lds.org/manual/missionary.)
5. *Učení presidentů Církve: Joseph Smith* (2008), 28.
6. Joseph Smith–Životopis 1:8.
7. Joseph Smith–Životopis 1:10; zvýraznění přidáno.
8. Skutkové 10:38.
9. Bonnie D. Parkin, „Personal Ministry: Sacred and Precious“ (zasvěcující shromáždění Univerzity Brigham Younga, 13. února 2007), 1, speeches.byu.edu.
10. Moroni 7:13.
11. 1. Korintským 13:8.
12. 2. Nefi 32:5.
13. „Všecko mohu v Kristu, kterýž mne posiluje.“ (Filipenským 4:13.)
14. Židům 4:16.
15. „A jestliže lidé přijdou ke mně, ukáži jim jejich slabost. Dávám lidem slabost, aby mohli být pokorní; a *milost* má postačuje pro všechny, kteří se přede mnou pokorí; neboť pokorí-li se přede mnou a budou-li mít víru ve mne, pak učiním, že slabé věci se pro ně stanou silnými.“ (Eter 12:27; zvýraznění přidáno.)
16. Viz Matouš 14:13–21; Marek 6:31–44; Lukáš 9:10–17; Jan 6:1–14.
17. Jan 6:9.
18. President Boyd K. Packer učil: „Bez ohledu na to, kolik generací tvoří vaši smrtelní předkové, bez ohledu na to, které rasy či kterého lidu jste zástupci, rodokmen vašeho ducha lze napsat na jeden jediný řádek. Jste dítě Boží!“ („To Young Women and Men“, *Ensign*, May 1989, 54.)
19. C. S. Lewis, *Mere Christianity* [K jádru křesťanství] (1960), 160.

Cristina B. Francová

Druhá rádkyně v Generálním předsednictvu Primárek

Radost plynoucí z nesobecké služby

Nebeskému Otci jsme slíbily, že budeme s láskou sloužit Jemu i druhým a že budeme ve všem činit Jeho vůli.

Po minulé generální konferenci mi mnoho lidí položilo tutéž otázku: „Jsou ta křesla pohodlná?“ Má odpověď byla pokaždé stejná: „Ta křesla jsou velmi pohodlná, pokud nemusíte mluvit.“ Mám pravdu, že? Během této konference mé křeslo moc pohodlné není, ale jsem opravdu vděčná za požehnání a výsadu, že k vám dnes večer mohu promlouvat.

Někdy máme během služby příležitost usadat na různá křesla. Některá jsou poměrně pohodlná a jiná nikoli, ale Nebeskému Otci jsme slíbily, že budeme s láskou sloužit Jemu i druhým a že budeme ve všem činit Jeho vůli.

Před několika lety se mládež v Církvi dozvěděla, že „když vstupujete do služby Boží [Nauka a smlouvy 4:2], vydáváte se na tu nejúžasnější cestu. Pomáháte Bohu urychlovat Jeho dílo, a to je nádherná, radostná a úžasná zkušenost.“¹ Tato cesta je dostupná všem – bez ohledu na věk – a vede nás zároveň tím, co náš milovaný prorok nazval cestou smlouvy.²

Naneštěstí však žijeme v sobeckém světě, kde se lidé neustále ptají: „Co z toho budu mít já?“, místo aby se ptali: „Komu dnes mohu pomoci?“, „Jak mohu ve svém povolání lépe sloužit Pánu?“ nebo „Dávám ze sebe Pánu vše?“

V mém životě je úžasným příkladem nesobecké služby sestra Victoria Antoniettiová. Když jsem vyrůstala v Argentině, Victoria byla jednou z učitelek Primárek v mé odbočce. Každé úterní odpoledne, když jsme se setkali v Primárnkách, nám přinesla čokoládový dort. Všichni ten dort milovali – tedy

všichni kromě mě. Já jsem čokoládový dort nesnášela! A i když se snažila se mnou o dort podělit, vždy jsem ho odmítla.

Jednou jsem se jí poté, co se o čokoládový dort podělila s ostatními dětmi, zeptala: „Proč nepřinesete dort s jinou příchutí – třeba pomerančový nebo vanilkový?“

Pousmála se a poté se mě zeptala: „A proč *ty* kousek nechutnáš? Tento dort v sobě má jednu zvláštní přísadu a já ti slibuji, že když ho ochutnáš, bude ti chutnat!“

Rozhlédla jsem se kolem sebe a k mému překvapení to vypadalo, že dort všem chutná. Souhlasila jsem, že ho ochutnám. Uhodnete, co se stalo? Chutnal mi! Poprvé jsem si opravdu pochutnala na čokoládovém dortu.

To, co bylo onou zvláštní přísadou v čokoládovém dortu sestry Antonietiové, jsem zjistila až o mnoho let později. Každý týden jsem se svými dětmi navštěvovala svou maminku. Na jedné z těchto návštěv jsme si s ní pochutnávaly na kousku čokoládového dortu a já jsem jí vyprávěla, jak mi tento dort poprvé zachutnal. Ona mi pak povyprávěla zbytek tohoto příběhu.

„Víš, Cris,“ řekla maminka, „Victoria a její rodina neměly mnoho peněz, a tak se musela každý týden rozhodnout, zda pro sebe a své čtyři děti koupí jízdenku na autobus na cestu do

Primárek, nebo zda koupí suroviny na výrobu čokoládového dortu pro svou třídu Primárek. Vždy se rozhodla pro čokoládový dort, a tak se svými dětmi musela chodit bez ohledu na počasí více než tři kilometry tam i zpět.“

Toho dne jsem si jejího čokoládového dortu začala více vážit. A co je důležitější, dozvěděla jsem se, že onou zvláštní přísadou ve Victoriině dortu byla láska, kterou projevovala těm, jimž sloužila, a oběť, kterou nám přinášela.

Vzpomínka na Victoriin dort mi pomáhá připomenout si nesobeckou oběť v nadčasových ponaučeních, která Pán předal svým učedníkům, když šel ke chrámové pokladnici. Ten příběh znáte. Starší James E. Talmage učil, že tam bylo 13 truhel „a lidé do nich vha- zovali své příspěvky určené k [různým] účelům, které byly na truhlách vyzna- čeny rytinami“. Ježíš sledoval řady dár- ců, které tvořily všechny možné typy lidí. Někteří svůj dar věnovali s „upřím- ným záměrem“, zatímco jiní do truhel vha- zovali „veliké množství stříbra a zla- ta“ doufajíce, že je druhí uvidí, všimnou si jich a za jejich dar je pochválí.

„Mezi těmito mnoha lidmi byla chu- dá vdova, která ... do jedné z poklad- nic vhodila dvě malé bronzové mince známé jako šarty; její příspěvek činil méně než půl amerického centu. Pán si k sobě zavolal své učedníky, upo- zornil je na chudobnou vdovu a její

skutek a řekl: „Amen pravím vám, že tato chudá vdova více uvrhla, než tito všickni, kteříž metali do pokladnice. Nebo všickni z toho, což jim zbývalo, metali, ale tato z své chudoby, všechno, což měla, uvrhla, všechnu živnost svou.“ [Marek 12:43–44].“³

Nezdálo se, že by tato vdova zastá- vala ve společnosti té doby nějaké významné postavení. Zastávala však něco daleko důležitějšího – její úmysly byly čisté a ona dala vše, co mohla dát. Možná dala méně než ostatní, pokorně- ji než ostatní, jinak než ostatní. V očích některých lidí bylo to, co dala, bezvý- znamné, ale v očích Spasitele, který je „rozeznávatelem myšlenek a záměrů srdce“,⁴ dala vše, co měla.

Sestry, dáváme Pánu bez výhrad vše, co máme? Obětujeme svůj čas a talen- ty tomu, aby se nastupující generace mohla naučit milovat Pána a dodržovat Jeho přikázání? Poskytujeme s péčí a pílí pastýřskou službu lidem kolem sebe i těm, kterým jsme pověřeny sloužit, tím, že obětujeme čas a energii, jež bychom mohly využít jinak? Žijeme podle dvou velikých přikázání, kterými je milovat Boha a milovat Jeho děti?⁵ Tato láska se často projevuje službou.

President Dallin H. Oaks učil: „Náš Spasitel byl oddán nesobecké službě. Učil, že každý z nás Ho má následovat tím, že v sobě zapře sobecké zájmy, aby mohl sloužit druhým.“

A pokračoval:

„Známým příkladem toho, jak ztratit sám sebe ve službě druhým ..., je oběť, kterou rodiče přinášejí pro své děti. Matky snášejí bolest a ztrá- cejí pohodlí a možnost věnovat se osobním zájmům, aby mohly rodit a vychovávat děti. Otcové přizpůsobují svůj život a zájmy tomu, aby se starali o rodinu. ...

Také máme radost z těch, kteří pečují o postižené rodinné příslušníky

a zestárlé rodiče. Nikdo, kdo takto slouží, se neptá: „Co z toho budu mít já?“ Toto vše vyžaduje dát stranou osobní pohodlí ve prospěch nesobecké služby. ...

[A] toto vše ilustruje věčnou zásadu, že když jednáme a sloužíme kvůli tomu, co můžeme dát, nikoli kvůli tomu, co můžeme získat, pocítujeme větší štěstí a uspokojení.

Spasitel nás učí, že Ho máme následovat tím, že budeme přinášet oběti nutné k tomu, abychom mohli ztratit sami sebe v nesobecké službě druhým.⁶

President Thomas S. Monson rovněž učil tomuto: „Možná, že až budeme stát tváří v tvář před Stvořitelem, nezeptá se nás: ‚Kolik významných postavení jsi zastával‘, ale spíše: ‚Kolik lidem jsi pomohl?‘ Ve skutečnosti nikdy

nemůžete milovat Pána, dokud Mu nesloužíte tím, že sloužíte Jeho lidu.“⁷

Jinými slovy, sestry, nebude záležet na tom, zda jsme seděly v pohodlných křeslech, nebo jsme se snažily přečkat shromáždění na zrezavělé skládací židli v poslední řadě. Nebude záležet ani na tom, zda jsme z nutnosti odešly na chodbu utišit plačící dítě. Bude záležet na tom, že jsme přišly s touhou sloužit, že jsme věnovaly pozornost těm,

kterým poskytujeme pastýřskou službu a radostně jsme je přivítaly, a na tom, že jsme se představily těm, kteří v řadě skládacích židlí sedí s námi – nabídly jsme jim své přátelství, i když *nejsme* oficiálně pověřeny sloužit jim. A určité bude záležet na tom, že vše, co děláme, děláme s onou zvláštní přísadou služby spojené s láskou a obětí.

Zjistila jsem, že k tomu, abychom byly úspěšnými nebo oddanými učitelkami Primárek, nemusíme péct čokoládový dort, protože zde vůbec nešlo o dort. Šlo o lásku, která se v tomto skutku skrývala.

Svědčím o tom, že tato láska se stává posvátnou skrze oběť – oběť, kterou přinesla učitelka, a ještě více skrze tu největší a věčnou oběť, kterou přinesl Syn Boží. Vydávám svědectví o tom, že On žije. Miluji Ho a přeji si odložit sobecké touhy, abych mohla milovat a sloužit tak, jak to činí On. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

POZNÁMKY

1. Generální předsednictvo Mladých mužů, „This Marvelous Work“, *Liahona*, Jan. 2015, 49.
2. Viz Russell M. Nelson, „Zatímco společně kráčíme kupředu“, *Liahona*, duben 2018, 7.
3. James E. Talmage, *Jesus the Christ* (1916), 561.
4. Nauka a smlouvy 33:1.
5. Viz Matouš 22:37, 39.
6. Dallin H. Oaks, „Nesobecká služba“, *Liahona*, květen 2009, 93–94, 96.
7. Thomas S. Monson, „Great Expectations“ (zasvěcující shromáždění na Univerzitě Brigham Younga, 11. ledna 2009), 6, speeches.byu.edu.

President Henry B. Eyring
Druhý rádce v Prvním předsednictvu

Ženy a studium evangelia v domově

Spasitel je vám dokonalým příkladem toho, jak budete hrát zásadní roli v rámci Jeho postupu spočívajícího v kladení většího důrazu na studium evangelia v domově.

Milované sestry, moc rád se s vámi setkávám. Církev Ježíše Krista Svatých posledních dnů prochází úžasným obdobím. Pán na svou Církev vylévá poznání, tak jak to slíbil.

Jistě si vzpomenete, co řekl: „Jak dlouho mohou zůstat valící se vody nečisté? Jaká moc zadrží nebesa? Stejně jako může člověk vztáhnouti drobné rámě své, aby zastavil řeku Missouri ve stanoveném toku jejím nebo aby obrátil proud její vzhůru, stejně tak může zabrániti Všemohoucímu vylíti dolů z nebe poznání na hlavu Svatých posledních dnů.“¹

To, jak se Pán v současné době dělí o poznání, souvisí zčásti se vzrůstající rychlostí, s níž vylévá věčnou pravdu na hlavu a do srdce svému lidu. Dal jasně najevo, že při tomto zázračném zrychlování budou hrát prvořadou roli dcery Nebeského Otce. Jedním z důkazů tohoto zázraku je to, že svého žijícího proroka vedl k tomu, aby začal klást mnohem větší důraz na výuku evangelia v domově a v rodině.

Můžete se ptát: „Jak to z věrných sester činí prvořadou sílu, jež má Pánu pomáhat vylévat poznání na

Jeho Svaté?“ Pánova odpověď zaznívá v dokumentu „Rodina – prohlášení světu“. Nepochybně si na ta slova vzpomenete, ale možná v nich spatříte nový význam a rozpoznáte, že Pán tyto úžasné změny, které se právě odehrávají, předvídal. V tomto prohlášení pověřil sestry tím, že mají být hlavními učitelkami evangelia v rodině, těmito slovy: „Matky jsou zodpovědný především za výchovu svých dětí.“²

Ta zahrnuje i výchovu skrze pravdy a poznání evangelia.

V prohlášení dále stojí: „Otcové a matky [jsou] povinni pomáhat jeden druhému jako rovnocenní partneři.“³ Jsou rovnocennými partnery – rovnocennými, pokud jde o potenciál k duchovnímu růstu a získávání poznání, a tedy jednotnými, když si navzájem pomáhají. Jsou rovnocenní, pokud jde o jejich božské určení být společně oslaveni. Muži a ženy nemohou být oslaveni sami.

Proč tedy dceři Boží v jednotném a rovnocenném vztahu přísluší hlavní zodpovědnost vyživovat druhé tou nejdůležitější živinou, kterou musí přijmout každý – a to poznáním pravdy pocházejícím z nebe? Osobně to chápu tak, že to bylo Pánovým záměrem už od doby, kdy byly na tomto světě vytvořeny rodiny.

Byla to Eva, komu se například dostalo poznání toho, že je třeba, aby Adam pojezl z ovoce stromu poznání, aby mohli dodržet veškerá Boží přikázání a vytvořit rodinu. Nevím, proč toto poznání obdržela nejprve Eva, ale když pak bylo vylito i na Adama, byli spolu oba dokonale sjednoceni.

Dalším příkladem toho, jak Pán využívá nadání žen pro výchovu, je to, jak posílil syny Helamanovy. Kdykoli si tento příběh čtu, pociťuji dojetí a vzpomenu si na tichá slova své matky, jimiž mi dodávala jistotu, když jsem odcházel do armády.

Helaman zaznamenal:

„Jejich matky je učily, že když nebudou pochybovati, Bůh je vysvobodí.

A opakovali mi slova svých matek říkouce: Nepochybujeme o tom, že naše matky to věděly.“⁴

Ačkoli neznám všechny Pánovy důvody, proč hlavní zodpovědnost za výchovu v rodině dostaly věrné sestry, domnívám se, že to souvisí s vaší schopností milovat. K tomu, aby člověk vnímal něčí potřeby silněji než ty své, je zapotřebí veliké lásky. Je to čistá láska Kristova k osobě, kterou vychováváte. Tato pravá láska se dostavuje tehdy, když je ten, kdo má zodpovědnost za výchovu, způsobilý pociťovat vlivy Usmíření Ježíše Krista. Motto Pomocného sdružení, které ztělesňovala má matka a které zní: „Pravá láska nepomíjí“, je z mého pohledu inspirované.

Jako dcery Boží máte vrozenou a výraznou schopnost vycítit potřeby druhých a mít je rády. Díky tomu jste na oplátku citlivější vůči našeptávaním Ducha. Duch pak může řídit vaše myšlenky, slova a skutky spojené s péčí

o druhé, aby na ně Pán mohl vylévat poznání, pravdu a odvahu.

Každá z vás, sester, které slyšíte můj hlas, se na cestě životem nachází v jedinečné situaci. Některé z vás jsou mladé dívky a na generálním zasedání žen jsou poprvé. Některé jsou mladé ženy, které se připravují na roli vychovatelek, jaké by si z nich Bůh přál mít. Některé jsou čerstvě vdané a zatím bezdětné, jiné jsou mladé matky s jedním či několika dětmi. Některé jsou matky dospívajících a další mají děti v misijním poli. Některé mají děti, jejichž víra zeslábla a které jsou daleko od domova. Některé žijí samy a nemají věrného společníka. Jiné jsou babičky.

Ať již je vaše situace jakákoli, jste součástí – klíčovou součástí – rodiny Boží i své vlastní rodiny, ať již v budoucnosti, v tomto světě, či ve světě duchovním. Bůh ve vás vkládá důvěru, že budete vyživovat tolik členů Jeho a své rodiny, kolik jen bude možné, skrze svou lásku a víru v Pána Ježíše Krista.

Výzvou v praxi je pro vás poznat, o koho se starat, jak a kdy. Potřebujete Pánovu pomoc. On zná srdce druhých a ví, kdy budou připraveni přijmout vaši péči. Klíčem k úspěchu pro vás bude modlitba víry. Můžete se spolehnout na to, že obdržíte Jeho vedení.

Povzbudil nás slovy: „Proste Otce ve jménu mém, ve víře věřice, že obdržíte, a budete mít Ducha

Svatého, který projevuje všechny věci, které jsou nutné.“⁵

Kromě modlitby bude součástí vaší rostoucí moci starat se o druhé i studium písem, které nebudete brát na lehkou váhu. Příslušné zaslíbení zní: „Ani nevěnujte předem myšlenku tomu, co budete říkat; ale neustále si v mysli ukládejte jako poklad slova života a v pravou hodinu vám bude dána ta část, jež bude odměřena každému člověku.“⁶

A tak budete věnovat více času modlitbě, přemítání a rozjímání o duchovních záležitostech. Bude na vás vylito poznání pravdy a vaše moc výchovně působit na druhé ve vaší rodině poroste.

Občas budete mít pocit, že při snaze osvojit si, jak se lépe starat o druhé, postupujete pomalu. Bude třeba víry, abyste vytrvaly. Spasitel vám na povzbuzení říká:

„Pročež, nebudte znaveni konáním dobra, neboť kladete základ velikého díla. A z malých věcí pochází to, co je veliké.

Vizte, Pán požaduje srdce a ochotnou mysl; a ochotní a poslušní budou jíst dobré věci země Sion v těchto posledních dnech.“⁷

Vaše přítomnost zde je důkazem toho, že jste ochotny přijmout Pánovu výzvu starat se o druhé a vyživovat je. Platí to i o těch nejmladších, které zde dnes jsou. Dokážete poznat, o koho

z rodiny se máte starat. Budete-li se modlit s opravdovým záměrem, vytane vám na mysl jméno či tvář. Budete-li se modlit, abyste zjistily, co udělat nebo říci, budete vnímat odpověď. Pokaždé, když poslechnete, vaše moc starat se o druhé vzroste. Budete se připravovat na den, kdy se budete starat o své vlastní děti.

Matky dospívajících se mohou modlit, aby zjistily, jak vychovávat syna či dceru, kteří jsou vůči jejich snaze se o ně starat neteční. Mohly byste se modlit, abyste zjistily, kdo by mohl mít ten správný duchovní vliv, který vaše dítě potřebuje a přijme. Bůh takovéto upřímné modlitby ustaraných matek slyší, odpovídá na ně a posílá pomoc.

Je možné, že i některá z přítomných babiček pociťuje úzkost kvůli napjaté situaci či obtížím, jimž čelí její děti nebo vnoučata. Mohly byste čerpat odvahu a vedení ze zkušeností rodin z písem.

Od časů Evy a Adama přes otce Izraele až ke každé rodině z Knihy Mormonovy platí jedno jisté ponaučení ohledně toho, jak se zachovat, když někoho souží, že má netečné děti – nikdy je nepřestávejte milovat.

Povzbudivý příklad máme ve Spasiteli, který se staral o vzpurné duchovní děti svého Otce v nebi. I když Spasiteli působily bolest, a někdy ji působíme i my, vztahuje k nám stále svou ruku.⁸ Ve 3. Nefim o svých duchovních sestrách a bratrech, o které se neúspěšně snažil postarat, řekl: „Ó vy lidé ..., kteří jste z domu Izraele, jak často jsem vás shromažďoval, tak jako slepice shromažďuje kuřátka svá pod křídla svá, a staral jsem se o vás.“⁹

Sestry, ať již jste v jakékoli fázi poutě životem, v jakékoli rodinné situaci či kultuře, Spasitel je vám dokonalým příkladem toho, jak budete hrát zásadní roli v rámci Jeho postupu spočívajícího v kladení většího důrazu na studium evangelia v domově a v rodině.

Do změn v činnostech a zvyklostech své rodiny budete vnášet svůj vrozený cit pro pravou lásku. To povede k většímu duchovnímu růstu. Když se budete modlit se členy své rodiny i za ně, budete k nim pociťovat svou i Spasitelovu lásku. A to bude duchovním darem, který si budete osvojovat

tím více, čím více o něj budete usilovat. Členové vaší rodiny to pociťtí, neboť se budete modlit s větší vírou.

Když se rodina shromáždí ke společnému čtení písem, vy už je budete mít přečtená s tím, že jste se v rámci přípravy ohledně daných veršů již i modlily. Již předem si najdete čas na modlitbu o to, aby Duch osvětlil vaši mysl. Pak, když budete na radě, abyste četly, budou členové rodiny vnímat vaši lásku k Bohu a k Jeho slovu. A On a Jeho Duch je budou vyživovat.

Tytéž vlivy se budou moci opakovat během jakéhokoli rodinného setkání, budete-li se o ně modlit a připravovat se na ně. Bude to vyžadovat úsilí a čas, ale způsobí to zázraky. Pamatuji se na ponaučení od své matky, když jsem byl malý. Stále si dokáží vybavit barevnou mapu cest apoštola Pavla, kterou vytvořila. Netuším, kde na to vzala čas a energii. A dodnes jsem požehlán láskou, kterou k danému věrnému apoštolovi chovala.

Každá z vás najde možnost, jak přispět k vylití pravdy na svou rodinu v Pánově znovuzřízené Církvi. Každá z vás se bude modlit, studovat a přemítat, abyste zjistily, čím máte přispět právě vy. Jsem si jist tím, že každá z vás, rovným dílem nesouc jho se synem Božím, bude zásadní součástí zázraku studia evangelia a života v souladu s ním, což urychlí shromažďování Izraele a připraví Boží rodinu na velkolepý návrat Pána Ježíše Krista. V posvátném jménu Ježíše Krista, amen. ■

POZNÁMKY

1. Nauka a smlouvy 121:33.
2. „Rodina – prohlášení světu“, *Liahona*, květen 2017, 145.
3. „Rodina – prohlášení světu“, 145.
4. Alma 56:47–48.
5. Nauka a smlouvy 18:18.
6. Nauka a smlouvy 84:85.
7. Nauka a smlouvy 64:33–34.
8. Viz 2. Nefi 19:12, 21.
9. 3. Nefi 10:4.

President Dallin H. Oaks
První rádce v Prvním předsednictvu

Rodiče a děti

Plán štěstí, jehož autorem je náš Nebeský Otec, vám říká, kdo jste a co je účelem vašeho života.

Mé drahé sestry, je úžasné účastnit se tohoto nového zasedání generální konference pro ženy Církve ve věku osmi a více let. Vyslechli jsme si inspirovaná poselství od sester v pozici vedoucích a od presidenta Henryho B. Eyringa. Presidenta Eyringa a mě těší pracovat pod vedením presidenta Russella M. Nelsona a těšíme se na jeho prorocký proslov.

I.

Děti jsou nejcenějším darem od Boha – představují naše věčné

rozzrůstání. A přesto žijeme v době, kdy se mnoho žen nechce na přivádění dětí na svět a na jejich výchově vůbec podílet. Mnozí mladí dospělí odkládají manželství až na dobu, kdy uspokojí své časné potřeby. Průměrný věk členů Církve vstupujících do manželství se zvýšil o více než dva roky a počet narozených dětí mezi nimi klesá. Spojené státy a další země čelí budoucnosti, kdy dětí, jež dosáhnou dospělosti, bude příliš málo na to, aby uživily ty, kteří půjdou do penze.¹ Přes 40 procent dětí ve Spojených státech se rodí nesezdaným

matkám. Tyto děti jsou zranitelné. Každý z těchto trendů působí proti plánu spasení, jehož autorem je náš Otec.

II.

Ženy Svatých posledních dnů rozumějí tomu, že jejich nejvyšší prioritou a vrcholnou radostí je být matkou. President Gordon B. Hinckley řekl: „Největší naplnění a štěstí pociťují ženy zejména v souvislosti s domovem a rodinou. Bůh do žen vložil něco božského, co se projevuje klidnou silou, jemností, pokojem, dobrotou, ctností, pravdou a láskou. A všechny tyto pozoruhodné vlastnosti nacházejí své nejvěrnější a nejvíce uspokojující vyjádření v mateřství.“

A pak pokračoval: „Ta nejdůležitější práce, kterou kdy jaká žena vykoná, bude spočívat v tom, že bude pečovat o své děti a bude je učit, pozvedat, povzbuzovat a vychovávat ve spravedlivosti a v pravdě. Nic jiného, bez ohledu na to, čeho dosáhne, se s tím nedá srovnat.“²

Matky, milované sestry, máme vás rádi za to, kým jste a co pro nás všechny děláte.

President Russell M. Nelson ve svém důležitém proslovu z roku 2015 „Prosbu k mým sestrám“ uvedl:

„Království Boží není a nemůže být úplné bez žen, které uzavírají posvátné smlouvy a poté je dodržují, bez žen, které dokáží promlouvat s mocí a pravomocí Boží! ...

Dnes ... potřebujeme ženy, které umějí skrze víru uskutečňovat to, co je důležité, a které jsou odvážnými obhájkyněmi mravnosti a rodin v hříchem nemocném světě. Potřebujeme ženy, které jako pastýřky oddaně vedou Boží děti po cestě smlouvy směrem k oslavení; ženy, které umějí přijímat osobní zjevení, které rozumějí tomu, jaká moc a pokoj plynou z chrámového

*Bůh je s vámi, milé děti,
bdí nad vámi den co den,
žehná vám a z vás se těší,
kráčíte-li za dobrem.⁵*

Tato sloka obsahuje dvě nauky: zaprvé – Nebeský Otec je nám nablízku a ve dne v noci nad námi bdí. Jen si to představte! Bůh nás miluje, je nám nablízku a bdí nad námi. Zadruhé – těší Ho nám žehnat, když se snažíme dělat to, co je správné. Jakou útěchu to představuje uprostřed našich obav a obtíží!

Ano, mladé ženy, jste požehnané a úžasné, ale v tom, že musíte usilovat o to, abyste dělaly to, co je správné, jste stejné jako všechny děti Nebeského Otce.

Mohl bych vám dát rady ohledně mnoha různých věcí, ale rozhodl jsem se promluvit jen o dvou.

Má první rada se týká mobilních telefonů. Nedávný celonárodní průzkum ukázal, že více než polovina dospívajících ve Spojených státech říká, že tráví na telefonu příliš mnoho času. Více než 40 procent uvádí, že při odloučení se od svého mobilního telefonu pocítují úzkost.⁶ Bylo to obvyklejší u dívek než u chlapců. Mé mladé sestry – i dospělé ženy – pokud omezíte používání mobilních telefonů a závislost na nich, požehná to vašemu životu.

Má druhá rada je ještě důležitější. Buďte k druhým laskavé. Mnoho našich mladých lidí už laskavých je. Někteří z řad naší mládeže jsou nám všem ve svém okolí příkladem. Laskavé skutky našich mladých lidí ve prospěch těch, kteří potřebují lásku a pomoc, jsou nám inspirací. Mnohdy jste to vy, kdo poskytuje tuto pomoc a dává najevo onu lásku k druhým. Kéž by se všichni řídili vašim příkladem.

Zároveň však víme, že protivník nás všechny pokouší k tomu, abychom byli nelaskaví, a i mezi dětmi a mládeží

obdarování; ženy, které umějí svolávat moci nebes, aby chránily a posilovaly děti a rodiny; ženy, které neohroženě učí druhé.³

Všechny tyto inspirované nauky jsou založeny na dokumentu „Rodina – prohlášení světu“, v němž tato znovuzřízená Církev znovu zdůrazňuje nauku a postupy, jež byly ústředním prvkem Stvořitelova plánu ještě před stvořením země.

III.

Nyní se obrátím na tu mladší skupinu zde shromážděných. Mé drahé mladé sestry, díky znalosti znovuzřízeného evangelia Ježíše Krista jste jedinečné. Tato znalost vám umožní přestat a překonat problémy spojené s dospíváním. Už od malička se účastníte projektů a programů, které rozvíjejí vaše talenty – například psaný a mluvený projev či schopnost plánovat. Učíte se zodpovědnému chování a tomu, jak odolávat pokušení lhát, podvádět, krást, pít alkohol či užívat drogy.

Vaše jedinečnost byla oceněna i ve studii Severokarolínské univerzity o amerických dospívajících a náboženství. Noviny *Charlotte Observer* uveřejnily článek s názvem „Mormon teens

cope best: Study finds they top peers at handling adolescence“ [„Mormonská mládež to zvládá nejlépe – studie zjistila, že se s dospíváním umí vypořádat lépe než vrstevníci“]. Tento článek došel k závěru, že „mormoni si vedli nejlépe, pokud jde o vyhýbání se riskantnímu chování, prospěch ve škole a pozitivní přístup k budoucnosti“. Jeden z badatelů, který v rámci studie vedl rozhovory s většinou naší mládeže, uvedl: „Téměř v každé zkoumané kategorii byl patrný jasný vzorec – mormoni na tom byli nejlépe.“⁴

Proč se vám daří nejlépe vypořádat s obtížemi dospívání? Mladé ženy, je to proto, že rozumíte velikému plánu štěstí, jehož autorem je náš Nebeský Otec. Tento plán vám říká, kdo jste a co je účelem vašeho života. Mládež, která tomu rozumí, dokáže nejlépe řešit problémy a rozhodovat se správně. Víte, že k překonání veškerých obtíží dospívání můžete získat pomoc od Pána.

Další důvod, proč si vedete nejlépe, je ten, že víte, že jste děti Nebeského Otce, který vás miluje. Jistě znáte naši krásnou náboženskou píseň „Bůh je s vámi, milé děti“. První sloka, kterou všichni rádi zpíváme a věříme jí, zní:

nacházíme četné příklady. Úporná nelaskavost má mnoho podob, jako je šikana, spolčení se vůči někomu nebo odmítání druhých v rámci určité skupiny. To jsou příklady toho, kdy člověk schválně působí spolužákům či přátelům bolest. Mé mladé sestry, Pána netešší, když se k druhým chováme krutě či ošklivě.

Uvedu jeden příklad. Vím o jednom mladém muži, uprchlíkovi zde v Utahu, kterého si druzí dobírali kvůli tomu, že se od nich lišil, včetně toho, že někdy mluvil svým rodným jazykem. Perzekvovala ho skupina privilegované mládeže, dokud jim to neoplatil tak, že za to skončil na více než 70 dní ve vazbě, přičemž nyní se zvažuje jeho deportace. Nevím, co k tomu tuto skupinu mládeže, z níž mnozí byli Svátí posledních dnů jako vy, přimělo, ale vidím důsledky jejich nelaskavosti, tragickou zkušenost a cenu, kterou zaplatí jedno z dětí Božích. Malé skutky nelaskavosti mohou mít zničující následky.

Když jsem ten příběh slyšel, srovnal jsem ho s tím, co náš prorok, president Nelson, řekl na nedávném celosvětovém zasvěcujícím shromáždění pro mládež. Když vás a všechnu ostatní mládež žádal o pomoc při shromažďování Izraele, řekl, „abyste vyčnívali; abyste se lišili od světa. Vy i já víme, že máte být světlem světu. Proto Pán potřebuje, abyste vypadali, mluvili, jednali a oblékali se jako praví učedníci Ježíše Krista.“⁷

Členové batalionu mladých, k němuž se máte podle presidenta Nelsona přidat, k sobě navzájem nebudou *nelaskaví*. Budou se řídit Spasitelovým učením, že mají druhým podávat pomocnou ruku a být k nim laskaví a ohleduplní, a dokonce i nastavit druhou tvář, když máme pocit, že nám někdo ublížil.

V proslovu na generální konferenci zhruba z doby, kdy se mnohé z vás narodily, chválil president Gordon

B. Hinckley krásné mladé ženy, „které se snaží žít podle evangelia“. Popsal je přesně tak, jak bych já popsal vás:

„Chovají se šlechetně jedna k druhé. Snaží se posilovat jedna druhou. Dělalí čest svým rodičům a rodinám, ze kterých vzešly. Stávají se ženami a budou se po celý svůj život držet ideálů, které je v současnosti motivují.“⁸

Jako služebník Páně vám, mladé ženy, říkám, že svět potřebuje vaši dobrotu a lásku. Buďte k sobě navzájem laskavé. Ježíš nás učil, že se máme mít navzájem rádi a chovat se k druhým tak, jak bychom chtěli, aby se oni chovali k nám. Když se snažíme být laskaví, lneme těsněji k Němu a k Jeho láskyplnému vlivu.

Mé drahé sestry, pokud se dopouštíte jakéhokoli nelaskavého či malicherného chování – samy či ve skupině – rozhodněte se to změnit a povzbudit ke změně i druhé. Tak zní rada, kterou vám dávám jako služebník Pána Ježíše Krista, protože mě Jeho Duch vybídl k tomu, abych k vám o tomto důležitém tématu promluvil. Svědčím o Ježíši Kristu,

našem Spasiteli, který nás učí, abychom se měli navzájem rádi tak, jak nás má rád On. Modlím se o to, aby se nám to dařilo. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

POZNÁMKY

1. Viz Sara Berg, „Nation's Latest Challenge: Too Few Children“, AMA Wire, June 18, 2018, wire.ama-assn.org.
2. *Teachings of Gordon B. Hinckley* (1997), 387, 390; viz také M. Russell Ballard, „Matky a dcery“, *Liahona*, květen 2010, 18 (*Daughters in My Kingdom: The History and Work of Relief Society* [2011], 156).
3. Russell M. Nelson, „Prosba k mým sestrám“, *Liahona*, listopad 2015, 96; viz také Russell M. Nelson, „Children of the Covenant“, *Ensign*, May 1995, 33.
4. Tato studie Christiana Smitha a Melindy Lundquist Dentonové vyšla v nakladatelství Oxford University Press pod názvem *Soul Searching: The Religious and Spiritual Lives of American Teenagers* (2005).
5. „Bůh je s vámi, milé děti“, *Náboženské písně*, č. 47.
6. Viz „In Our Opinion: You Don't Need to Be Captured by Screen Time“, *Deseret News*, Aug. 31, 2018, deseretnews.com.
7. Russell M. Nelson, „Naděje Izraele“ (celosvětové zasvěcující shromáždění pro mládež, 3. června 2018), 8, www.lds.org/broadcasts/face-to-face/nelson?lang=ces.
8. Gordon B. Hinckley, „Potřeba být laskavější“, *Liahona*, květen 2006, 60–61.

President Russell M. Nelson

Zapojení sester do shromažďování Izraele

Obracím se s prorockou prosbou i na vás, ženy Církve, abyste utvářely budoucnost tím, že budete pomáhat shromažďovat rozptýlený Izrael.

Je úžasné být zde s vámi, mé drahé a vznešené sestry. Snad vám jeden můj nedávný zážitek pomůže do určité míry poznat, jak smýšlím o vás a o vašich nadpozemských schopnostech, jimiž jste obdařeny.

Když jsem promlouval ke shromážděným členům v Jižní Americe, nechával jsem se tématem svého proslovu čím dál víc unést a v klíčovém okamžiku jsem řekl: „Jako *matka* deseti dětí vám mohu říci, že ...“ A pokračoval jsem v proslovu.

Neuvědomil jsem si, že jsem použil slovo *matka*. Můj tlumočník usoudil, že jsem se překládal, a tak slovo *matka* změnil na *otec*, takže shromáždění členové netušili, že jsem se označil za *matku*. Ale má žena Wendy to zaslechla a mé freudovské překnutí ji pobavilo.

V onom okamžiku vytryskla z mého srdce hluboká touha změnit něco ve světě k lepšímu – tak jak to dokáže jen matka. Když se mě kdokoli v průběhu let ptal, proč jsem se *rozhodl* stát lékařem, má odpověď zněla vždy stejně: „Protože jsem se nemohl *rozhodnout* stát se matkou.“

Mějte prosím na paměti, že kdykoli použiji slovo *matka*, nemluvím jen

o ženách, které v tomto životě porodily děti nebo si je adoptovaly. Mluvím o *všech* dospělých dcerách našich Nebeských rodičů. *Každá* žena je matkou díky svému věčnému božskému určení.

A tak se dnes večer, jakožto *otec* deseti dětí – *devíti dcer* a jednoho syna – a jakožto prezident Církve, modlím o to, abyste pocítily, jak hluboce si vás vážím – toho, kým jste, a všeho

dobrého, co zvládáte dělat. Nikdo nemůže zvládnout to, co zvládne spravedlivá žena. Nikdo nemůže mít na člověka takový vliv, jako má matka.

Muži umějí předávat druhým lásku Nebeského Otce a Spasitele, a také tak často činí. Ale ženy pro to mají zvláštní nadání – božský dar. Jste schopny vnímat, co druhí potřebují – a *kdy* to potřebují. Dokážete člověku podat pomocnou ruku, nabídnout mu útěchu, učít ho a posílit přesně ve chvíli, kdy to potřebuje.

Ženy vidí věci jinak než muži, a my váš náhled na věc nesmírně potřebujeme! Vaše povaha vás nutí k tomu, abyste myslely *nejprve* na druhé – abyste se zamýšlely nad tím, jaký dopad na ně bude mít určité jednání.

Jak uvedl prezident Eyring, byla to naše vznešená matka Eva – se svou dalekosáhlou vizí plánu našeho Nebeského Otce – která započala to, čemu říkáme „Pád“. Její moudrá a odvážná volba a Adamovo rozhodnutí ji podporovat uvedly Boží plán štěstí do pohybu. Adam a Eva umožnili každému z nás, abychom přišli na

zemi, obdrželi tělo a prokázali, že se rozhodneme postavit za Ježíše Krista i *nyní*, podobně jako jsme to učinili v předsmrtnosti.

Drahé sestry, máte neobyčejné duchovní dary a sklony. Naléhavě vás dnes večer žádám, abyste se modlily o porozumění *svým duchovním darům* – abyste je zušlechtovaly, používaly a rozvíjely, a to více než kdy dříve. Pokud tak budete činit, změníte svět.

Jakožto ženy inspirujete druhé a stanovujete měřítko, které je hodno následování. Dovolte mi nyní trochu popsat okolnosti dvou významných oznámení, která zazněla na minulé generální konferenci. Vy, mé drahé sestry, jste v obou případech hrály klíčovou roli.

Zaprvé – pastýřská služba. Nejvyšší měřítko pastýřské služby stanovil náš Spasitel Ježíš Kristus. Všeobecně řečeno ženy jsou a vždy byly tomuto měřítku blíže než muži. Když se skutečně věnujete pastýřské službě, řídíte se svými pocity a pomáháte někomu jinému pocítit více Spasitelovy lásky. Spravedlivé ženy mají vrozený sklon sloužit. Znam žen, které se každý den modlí: „Komu by sis, Pane, přál, abych dnes pomohla?“

Před oznámením z dubna 2018, které se týkalo vyššího a svatějšího způsobu péče o druhé, měli někteří muži tendenci odškrtnout si návštěvu v rámci domácího učení jako „hotovou“ a přejít na další úkol.

Když jste ale *vy* vycítily, že některá sestra, kterou jste jako navštěvující učitelky navštívily, potřebuje pomoc, reagovaly jste okamžitě a poté i v průběhu měsíce. A tak právě *váš přístup* k navštěvujícímu učení byl inspirací k tomuto posunu na vyšší úroveň, k pastýřské službě.

Zadruhé – na minulé generální konferenci jsme také restrukturalizovali kvora Melchisedechova kněžství. Když jsme zápolili s tím, jak pomoci mužům

v Církvi efektivněji plnit jejich zodpovědnosti, pečlivě jsme zvažovali příklad Pomocného sdružení.

V Pomocném sdružení se setkávají ženy různého věku a v různých fázích života. Každá životní dekáda přináší jedinečné výzvy, ale *vy* jste tam přesto přicházely, týden za týdnem, družily jste se, rozvíjely se a učily se navzájem evangeliu a skutečně jste měnily svět k lepšímu.

Podle vašeho příkladu jsou nyní nositelé Melchisedechova kněžství členy kvora starších. Tito muži jsou různého věku – od 18 do 98 (možná i více) let – a mají podobně rozsáhlou škálu zkušeností s kněžstvím a s Církví. Tito bratři nyní mohou efektivněji vytvářet silnější bratrská pouta, společně se učit a žehnat druhým.

Jistě si vzpomenete, že letos v červnu jsme se sestrou Nelsonovou promlouvali k mládeži Církve. Vyzvali jsme je, aby se přidali k Pánovu batalionu mladých, a pomáhali tak shromažďovat Izrael na obou stranách závoje. Toto shromažďování je v dnešní době na zemi tou *nejdůležitější* výzvou, *nejdůležitější* záležitostí a *nejdůležitějším* dílem.¹

Je to záležitost, která zoufale potřebuje ženy, protože ženy utvářejí budoucnost. A tak se dnes večer obrácím s prorockou prosbou i na vás, ženy Církve, abyste utvářely budoucnost

tím, že budete pomáhat shromažďovat rozptýlený Izrael.

Kde můžete začít?

Dovolte mi nabídnout vám *čtyři výzvy*:

Zaprvé – vyzývám vás, abyste se zúčastnily desetidenního půstu od sociálních sítí a od jakéhokoli jiného média, jež vám do mysli vnáší negativní či nečisté myšlenky. Modlete se o to, abyste poznaly, kterým vlivům se máte během svého půstu vyhýbat. Výsledek tohoto desetidenního půstu vás možná překvapí. Čeho si všimnete poté, co si odpočinete od světských stanovisek, která zraňují vašeho ducha? Změní se něco v tom, kde *nyní* budete chtít trávit čas a vynakládat energii? Dojde k posunu u některých vašich priorit – třeba jen trochu? Žádám vás, abyste si každé vnuknutí zaznamenaly a řídily se jím.

Zadruhé – vyzývám vás, abyste od nynějška do konce roku přečetly Knihu Mormonovu. Jakkoli vám to s ohledem na to, co všechno se v životě snažíte zvládat, může připadat nemožné, pokud tuto výzvu přijmete s celým úmyslem srdce, Pán vám pomůže toho dosáhnout. A když budete studovat s modlitbou, slibuji vám, že nebesa se vám otevrou. Pán vám požehná větší inspirací a zjevením.

Chtěl bych vás povzbudit, abyste si při čtení označily každý verš, který se věnuje Spasiteli nebo se o Něk

zmiňuje. Poté se svou rodinou a přáteli vědomě mluví o Kristu, radují se v Kristu a každy o Kristu.² Díky tomuto postupu vy i oni ke Spasiteli těsněji přilnete. A začnou se dít změny, a dokonce i zázraky.

Dnes dopoledne bylo učiněno oznámení týkající se nového nedělního rozvrhu a na domov zaměřených a Církví podporovaných studijních osnov. Vy, drahé sestry, jste klíčem k úspěchu této nové, vyvážené a koordinované výuky evangelia. Učte prosím ty, které máte rády, tomu, co se dozvídáte z písem. Učte je, jak se mohou ve chvílích, kdy zhřeší, obracet ke Spasiteli s žádostí o Jeho uzdravující a očišťující moc. A učte je, jak mohou každý den v životě čerpat z Jeho posilující moci.

Zatřetí – osvojte si zvyk pravidelně navštěvovat chrám. To může vyžadovat, abyste toho ve svém životě trochu více obětovaly. Více času, který budete pravidelně trávit v chrámu, umožní Pánu, aby vás učil, jak čerpat z Jeho kněžské moci, kterou jste byly v Jeho chrámu obdarovány. Pokud jde o ty z vás, které nežijete blízko chrámu, vyzývám vás, abyste s modlitbou studovaly, co se o chrámech uvádí v písmech a ve slovech žijících proroků. Snažte se toho o chrámech *zjistit* více, *pochopit* více a *pocítit* více, než kdykoli dříve.

Na našem celosvětovém zasvěčujícím shromáždění pro mládež letos v červnu jsem mluvil o mladém muži, jehož život se změnil, když mu rodiče vyměnili chytrý telefon za obyčejný. Matka tohoto mladého muže je neohroženou ženou víry. Sledovala, jak její syn začíná směřovat k rozhodnutí, která mu mohla zabránit v tom, aby sloužil na misi. Přednesla své prosby v chrámu, aby

zjistila, jak mu co nejlépe pomoci. A poté se podle každého vnučení řídila.

Řekla: „Pocítila jsem, jak mě Duch vede, abych zkontrolovala synův telefon v konkrétních chvílích a zaměřila se na konkrétní věci. Nevím, jak se v těchto chytrých telefonech orientovat, ale Duch mě vedl veškerými aplikacemi pro sociální síť, které ani sama nepoužívám! Víím, že Duch pomáhá rodičům, kteří hledají vedení, aby chránili své děti. [Zpočátku] se na mě syn velmi vztekal. ... Ale po pouhých třech dnech mi poděkoval! Vnímá tu změnu.“

Chování a postoje jejího syna se dramaticky změnily. Začal doma více pomáhat, více se usmíval a byl vnímavější na shromáždění. S nadšením po určitý čas sloužil v chrámové křtitelnici a věnoval se přípravě na misi.

Má čtvrtá výzva, určená vám, které jste již plnoleté, se týká toho, abyste se plně zapojily do Pomocného sdružení.

Účel Pomocného sdružení

Pomocné sdružení pomáhá ženám připravovat se na požehnání věčného života tím, že:

- prohlubují svou víru v Nebeského Otce a v Ježíše Krista a Jeho Usmíření;
- posilují jednotlivce, rodiny a domovy prostřednictvím obřadů a smluv;
- pracují v jednotě na tom, aby pomáhaly potřebným.

Toto prohlášení je k dispozici na stránkách [lds.org/callings/relief-society/purposes](https://www.lds.org/callings/relief-society/purposes) nebo [store.lds.org](https://www.lds.org).

Naléhavě vás žádám, abyste si prostudovaly aktuální prohlášení o účelu Pomocného sdružení. Je inspirující. Může vás vést k tomu, abyste si vytvořily své vlastní prohlášení o účelu, které se bude týkat vašeho vlastního života. Také vás prosím, abyste se těšily z pravd obsažených v Prohlášení Pomocného sdružení, které bylo vydáno před téměř 20 lety.³ Zarámovaný výtisk tohoto prohlášení visí na stěně kanceláře Prvního předsednictva. Jsem z něho nadšený *pokaždé*, když ho čtu. Popisuje, kým jste a kým Pán potřebuje, abyste byly *právě* v této době, zatímco budete přispívat *svým* dílem v rámci pomoci při shromažďování rozptýleného Izraele.

Drahé sestry, potřebujeme *vás!* „Potřebujeme *vaši* sílu, *vaše* obrácení, *vaše* přesvědčení, *vaši* schopnost vést, *vaši* moudrost a *váš* hlas.“⁴ Bez vás zkrátka shromáždit Izrael nedokážeme.

Mám vás rád a děkuji vám; a nyní vám žehnám schopností nechat svět za zády, zatímco budete napomáhat tomuto nesmírně důležitému a naléhavému dílu. Společně můžeme vykonat vše, co Nebeský Otec potřebuje, abychom vykonali – s cílem připravit svět na Druhý příchod Jeho Milovaného Syna.

Ježíš je Kristus. Toto je Jeho Církev. O tom svědčím ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

POZNÁMKY

1. Viz Russell M. Nelson, „Naděje Izraele“ (celosvětové zasvěčující shromáždění pro mládež, 3. června 2018), www.lds.org/broadcasts/face-to-face/nelson?lang=ces.
2. Viz 2. Nefi 25:26.
3. Prohlášení jsou k dispozici na internetu a v Liahoně. Prohlášení o účelu Pomocného sdružení – viz www.lds.org/liahona/2017/05/news-of-the-church/relief-society-s-purpose?lang=ces. Prohlášení Pomocného sdružení – viz Mary Ellen Smootová, „Radujte se, sestry Sionské“, *Liahona*, leden 2000, 111–114.
4. Russell M. Nelson, „Prosba k mým sestrám“, *Liahona*, listopad 2015, 96; zvýraznění přidáno.

Generální autority a generální úředníci Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů

PRVNÍ PŘESEDNICTVO

Dallin H. Oaks
První rádce

Russell M. Nelson
President

Henry B. Eyring
Druhý rádce

KVORUM DVANÁCTI APOŠTOLŮ

M. Russell Ballard

Jeffrey R. Holland

Dieter F. Uchtdorf

David A. Bednar

Quentin L. Cook

D. Todd Christofferson

Neil L. Andersen

Ronald A. Rasband

Gary E. Stevenson

Dale G. Renlund

Gerrit W. Gong

Ulisses Soares

PŘESEDNICTVO SEDMDESÁTI

L. Whitney Clayton

Patrick Kearon

Carl B. Cook

Robert C. Gay

Terrence M. Visson

José A. Teixeira

Carlos A. Godoy

SEDMDESÁTNÍCI – GENERÁLNÍ AUTORITY

(v abecedním pořádku)

Marcos A. Adukanitis

Jose L. Alonso

Wilford W. Andersen

Ian S. Adem

Steven R. Bangeter

W. Mark Bassett

David S. Baxter

Randall K. Bennett

Shayne M. Bowen

Mark A. Bragg

Matthew L. Carpenter

Yoon Hwan Choi

Craig C. Christensen

Kim B. Clark

Weatherford T. Clayton

Lawrence E. Colbrège

Valeri V. Cordin

J. Devin Cornish

Claudio R. M. Costa

Joaquin E. Costa

LeGrand R. Curtis ml.

Massimo De Feo

Benjamin De Hoyos

Edward Dube

Kevin R. Duncan

Timothy J. Dyckies

David J. Evans

Enrique R. Fabella

Bradley D. Foster

Randy D. Funk

Eduardo Gavaret

Jack N. Gerard

Taylor G. Goboy

Christoffel Golden

Walter F. Gonzalez

O. Vincent Haleck

Brook P. Hales

Donald L. Hallstrom

Kevin S. Hamilton

Allen D. Haynie

Mathias Held

David P. Homer

Paul V. Johnson

Larry S. Kachar

Jorg Klasingat

Joni L. Koch

Erich W. Kopischke

Hugo E. Martinez

James B. Martino

Richard J. Maynes

Kyle S. Mckay

Peter F. Meurs

Hugo Montoya

Marcus B. Nash

K. Brett Natress

S. Gifford Nielsen

Brent H. Nielson

Adrian Ordoa

S. Mark Palmer

Adilson de Paula Parralla

Kevin W. Pearson

Anthony D. Perkins

Paul B. Pieper

John C. Pingree ml.

Rafael E. Pino

Michael T. Ringwood

Lynn G. Robbins

Gary B. Sablin

Evan A. Schmutz

Joseph W. Shati

Steven E. Snow

Vern P. Stanfill

Brian K. Taylor

Michael John U. Teh

Juan A. Uceda

Amulfo Valenzuela

Juan Pablo Villar

Takashi Wada

Taneela B. Wokolo

Scott D. Whiting

Jorge F. Zaballos

Chi Hong (Sam) Wong

Larry Y. Wilson

PŘESEDÁJÍCÍ BISKUPSTVO

Dean M. Dailies
První radce

Gérard Causse
Předsedač biskup

W. Christopher Voadelli
Druhá radce

GENERÁLNÍ ÚŘEDNÍCI

NEDELNÍ SKOLA

Devin G. Durant
První radce

Tad R. Calister
President

Brian K. Ashton
Druhá radce

MLADÉ ŽENY

Michelle D. Craigova
První radkyně

Bonnie H. Cordonova
Presidentka

Becky Cavenova
Druhá radkyně

POMOCNÉ SDRUŽENÍ

Sharon Eubanková
První radkyně

Jean B. Binghamová
Presidentka

Regina I. Aburtova
Druhá radkyně

PRIMÁRKY

Lisa L. Hakmesova
První radkyně

Joy D. Jonesova
Presidentka

Cristina B. Francova
Druhá radkyně

MLADÍ MUŽI

Douglas D. Holmes
První radce

Stephen W. Owen
President

M. Joseph Brough
Druhá radce

Nedělní dopolední zasedání | 7. října 2018

President M. Russell Ballard

Zastupující president Kvora Dvanácti apoštolů

Vidění o vykoupení mrtvých

Svědčím o tom, že vidění, které obdržel president Joseph F. Smith, je pravdivé. Vydávám svědectví o tom, že každý může poznat, že je pravdivé.

Bratři a sestry, svůj dnešní proslov jsem si připravil již o něco dříve, než zemřela má drahá žena Barbara. Jménem naší rodiny vám děkuji za vaši lásku a projevy laskavosti. Modlím se o to, aby mi Pán požehnal, zatímco k vám budu dnes dopoledne promlouvat.

Před 100 lety, v říjnu roku 1918, obdržel president Joseph F. Smith nádherné vidění. Poté, co téměř 65 let oddaně sloužil Pánu v Církvi Ježíše Krista Svatých posledních dnů, a jen několik týdnů před svým skolem 19. listopadu 1918, seděl ve svém pokoji, přemítal o Kristově smírné oběti a četl si, jak apoštol Petr popsal Spasitelovu službu v duchovním světě po Jeho Ukřižování.

Zapsal si tato slova: „Když jsem četl, velice na mne zapůsobily ... tyto úryvky. ... Když jsem přemítal o těchto věcech, ... oči mého porozumění byly otevřeny a Duch Páně spočinul na mně a já jsem viděl zástupy mrtvých.“¹ Plné znění tohoto vidění je zaznamenáno ve 138. oddíle Nauky a smluv.

Dovolte mi uvést několik historických souvislostí, abychom mohli plněji ocenit, jak byl Joseph F. celý život

připravován na to, aby toto pozoruhodné zjevení obdržel.

Když byl presidentem Církve, navštívil v roce 1906 Nauvoo a zmínil jednu vzpomínku z doby, kdy mu bylo pouhých pět let. Řekl: „Přesně na tomto místě jsem stál, když kolem projížděli [můj strýc Joseph a můj otec Hyrum] na cestě do Carthage. Otec se v sedle naklonil, aniž by sesedl z koně, a zvedl mě ze země. Políbil mě na rozloučenou, opět mě postavil na zem a já jsem se díval, jak odjíždí.“²

Znovu je Joseph F. spatřil, když ho jeho matka Mary Fielding Smithová vyzdvihla, aby se podíval, jak tito mučedníci leží vedle sebe poté, co byli 27. června 1844 brutálně zavražděni v žaláři v Carthage.

Dva roky poté odešel Joseph F. spolu se svou rodinou a věrnou matkou Mary Fielding Smithovou ze svého domova v Nauvoo do Winter Quarters. Přestože mu ještě nebylo ani osm let, musel vést jedno volské spřežení z Montrose v Iowě do Winter Quarters a později do údolí Solného jezera, kam dorazili, když mu bylo necelých deset let. Doufám, chlapci a mladí muži, že teď posloucháte a že si uvědomíte, jaká

zodpovědnost a jaká očekávání byly v dětství na Josepha F. vloženy.

O pouhé čtyři roky později, v roce 1852, když mu bylo 13 let, jeho milovaná matka zemřela a z Josepha a jeho sourozenců se stali sirotci.³

V roce 1854, když mu bylo 15 let, byl Joseph F. povolán sloužit na misi na Havajských ostrovech. Tato misie, která trvala více než tři roky, představovala počátek jeho celoživotní služby v Církvi.

Po návratu do Utahu se v roce 1859 oženil.⁴ Po několika následujících let naplňovaly jeho život práce, rodinné povinnosti a další dvě misie. 1. července 1866, ve věku 27 let, se jeho život navždy změnil, když ho Brigham Young vysvětil apoštolem. V říjnu následujícího roku zaujal uvolněné místo v Radě Dvanácti.⁵ Než se roku 1901 sám stal presidentem, sloužil jako rádce Brighama Younga, Johna Taylora, Wilforda Woodruffa a Lorenza Snowa.⁶

President Joseph F. Smith spatřil ve velkolepém vidění v říjnu roku 1918 svého otce Hyruma a Proroka Josepha Smitha.

Joseph F. a jeho manželka Julina přivítali do rodiny své první dítětko, Mercy Josephine.⁷ Bylo jí jen dva a půl roku, když zemřela. Krátce poté si Joseph F. zaznamenal: „Včera tomu byl měsíc, co má ... drahá Josephine zemřela. Ó, kéž bych ji býval mohl zachránit, aby mohla dospět v ženu. Každý den mi chybí a cítím se osamělý. ... Bože, odpusť mi mou slabost, pokud je špatné milovat své děti tak, jak je miluji já.“⁸

President Smith přišel za svého života o otce, matku, jednoho bratra, dvě sestry, dvě manželky a třináct dětí. Velmi dobře věděl, co je to zármutek a jaké to je, ztratit své blízké.

Když Josephovi F. zemřel syn Albert Jesse, napsal své sestře Martě Ann, že Pána prosil o jeho záchranu a ptal se: „Proč se to děje? Ó, Bože, proč se to muselo stát?“⁹

Přestože se ohledně toho modlil, neobdržel toho času v této věci žádnou odpověď.¹⁰ Martě Ann napsal, že „[mu připadalo, jakoby] se nebesa nad jeho hlavou zcela uzavřela“, pokud jde o téma smrti a duchovního světa. Jeho víra v Pánova věčná zaslíbení však byla pevná a stálá.

V Pánově příhodném čase získal president Smith ohledně duchovního světa další odpovědi, útěchu a poznání, o něž usiloval – a to, když v říjnu roku 1918 obdržel ono úžasné vidění.

Onen rok byl pro něj obzvláště bolestný. Truchlil nad ztrátami na životech v první světové válce, které dosáhly počtu více než 20 milionů padlých. Kromě toho se po celém světě šířila pandemie chřipky, která připravila o život až 100 milionů lidí.

V onom roce přišel president Smith také o další tři milované členy rodiny. Starší Hyrum Mack Smith z Kvora Dvanácti apoštolů – jeho prvorozený syn a můj dědeček – náhle zemřel v důsledku prasklého slepého střeva.

President Smith napsal: „Nemám slov – [oněměl] jsem žalem! ... Mé srdce je zlomeno a chvěje se na pomezí života a smrti! ... Ó! Jak moc jsem ho miloval! ... Budu ho milovat navždy. A tak tomu je a navždy bude se všemi mými syny a dcerami, ale on je můj prvorozený syn, ten první, který mi přinesl radost a naději na to, že přinese mému jménu čest a že mé jméno bude nekonečné. ... Děkuji za něj Bohu z hloubi své duše! Ó, já jsem ho však potřeboval!

Všichni jsme ho potřebovali! Byl Církvi tak užitečný. ... A teď ... Ó, co mám dělat?! ... Ó! Bože, pomoz mi!“¹¹

Následující měsíc zemřel při tragické nehodě zeť presidenta Smitha, Alonzo Kesler.¹² President Smith si do deníku napsal: „Tato strašlivá a srdceryvná smrtelná nehoda uvrhla celou rodinu do hlubin sklíčenosti.“¹³

O sedm měsíců později, v září roku 1918, zemřela snacha presidenta Smitha a moje babička Ida Bowman Smithová po porodu svého pátého dítěte, mého strýce Hyruma.¹⁴

A tak se stalo, že 3. října 1918 obdržel president Smith poté, co trpěl nesmírným zármutkem nad ztrátou milionů lidí, kteří ve světě zemřeli kvůli válce a nemocem, i nad smrtí členů vlastní rodiny, ono nebeské zjevení známé jako „vidění o vykoupení mrtvých“.

Následujícího dne se o tomto zjevení zmínil na úvodním zasedání říjnové generální konference. Jeho zdraví již bylo chatrné, ale přesto krátce promluvil: „Nepokusím se, neodvážuji se, hovořit o mnoha věcech, které mám dnes ráno na mysli, a odložím to až na nějakou pozdější dobu, dá-li Pán, abych se vám pokusil říci něco z toho, co je v mé mysli a co přebývá v mém srdci. [Posledních] pět měsíců jsem nežil sám. Přebýval jsem v duchu modlitby, pokorné prosby, víry a odhodlání; a byl jsem v neustálém společenství s Duchem Páně.“¹⁵

Zjevení, které obdržel 3. října, mu do srdce přineslo útěchu a poskytlo mu odpovědi na mnohé z jeho otázek. I my můžeme obdržet útěchu a dozvědět se více o tom, jak bude vypadat naše vlastní budoucnost i budoucnost našich blízkých, když zemřeme a odejdeme do duchovního světa, díky tomu, že budeme toto zjevení studovat a přemítat o důležité úloze, kterou hraje v tom, jak každý den žijeme.

Mezi tím, co president Smith spatřil, byla i Spasitelova návštěva věrných v duchovním světě poté, co zemřel na kříži. Cituji z tohoto vidění:

„Ale vizte, z prostředku spravedlivých zorganizoval své síly a určil posly oděné mocí a pravomocí a pověřil je, aby vyšli a přinesli světlo evangelia těm, již byli v temnotě, vpravdě všem duchům [mužů a žen];¹⁶ a tak bylo evangelium kázáno mrtvým. ...

Ti byli učeni víře v Boha, pokání z hříchu, zástupnému křtu na odpuštění hříchů, daru Ducha Svatého vkládáním rukou,

A všem dalším zásadám evangelia, jež bylo nutné, aby znali, aby se uschoptili, aby mohli býti souzeni podle lidí v těle, ale žít podle Boha v duchu. ...

Neboť mrtví pohlíželi na dlouhé odloučení svého ducha od těla jako na porobu.

Tyto Pán učil a dal jim moc, aby vyšli, po jeho vzkříšení z mrtvých, aby vstoupili do království jeho Otce, aby tam byli korunováni nesmrtelností a věčným životem,

A pokračovali pak v práci své, jak bylo přislíbeno Pánem, a byli podílníky všech požehnání, která byla držena v záloze pro ty, již ho milují.“¹⁷

Ve vidění spatřil president Smith svého otce Hyruma a Proroka Josepha Smitha. Bylo tomu již 74 let od doby, kdy je jako malý chlapec naposledy spatřil v Nauvo. Stěž si dokážeme představit radost, kterou pociťoval, když svého milovaného otce a strýce spatřil. V poznání, že všichni duchové si zachovávají podobu svého smrtelného těla a že dychtivě očekávají den svého zaslíbeného vzkříšení, musel najít inspiraci a útěchu. Toto vidění zjevilo v plnější míře rozsah a šíři plánu, který má Nebeský Otec pro své děti, a Kristovy vykupující lásky a nesmírné moci Jeho Usmíření.¹⁸

Při tomto významném 100. výročí vás vyzývám, abyste si toto zjevení důkladně a pozorně přečetli. Když tak učiníte, kéž vám Pán požehná tím, abyste v plnější míře porozuměli lásce, plánu spasení a štěstí, které Bůh má pro své děti.

Svědčím o tom, že vidění, které obdržel president Joseph F. Smith, je pravdivé. Vydávám svědectví o tom, že každý si ho může přečíst a poznat, že je pravdivé. Ti, kteří toto poznání neobdrží v tomto životě, zajisté poznají jeho pravdivost v okamžiku, kdy všichni vstoupí do duchovního světa. Tam budou všichni milovat a chválit Boha a Pána Ježíše Krista za veliký plán spasení a za požehnání vzkříšení, které nám bylo slíbeno, kdy se tělo opět spojí s duchem, aby se od něj již nikdy neoddělilo.¹⁹

Jsem velmi vděčný za to, že vím, kde teď je má drahá Barbara, a že jednou budeme opět spolu s naší rodinou po celou věčnost. Kéž je nám nyní a na věky podporou pokoj Páně, o to se modlím ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

POZNÁMKY

1. Nauka a smlouvy 138:6, 11.
2. Joseph F. Smith, citováno v Preston Nibley, *The Presidents of the Church* (1959), 228.
3. Viz Joseph Fielding Smith, *Life of Joseph F. Smith* (1938), 13.
4. V roce 1859 se oženil s Levírou Clarkovou, v roce 1866 s Julinou Lambsonovou, v roce 1868 se Sarah Richardsovou, v roce 1871 s Ednou Lambsonovou, v roce 1883 s Alice Kimballovou a v roce 1884 s Mary Schwartzovou.
5. Joseph F. Smith byl povolán jako dodatečný rádce v Prvním předsednictvu (které tvořili Brigham Young, Heber C. Kimball a Daniel H. Wells). Sloužil také jako druhý rádce v Prvním předsednictvu třech presidentů Církve – presidentů Johna Taylora, Wilforda Woodruffa a Lorenza Snowa.

Bonnie H. Cordonová

Generální presidentka Mladých žen

6. Joseph F. Smith sloužil jako rádce Prvního předsednictva během předsednictví Brigham Younga a jako druhý rádce v Prvním předsednictvu během předsednictví Johna Taylora, Wilforda Woodruffa a Lorenza Snowa. Byl prvním presidentem Církve, který v Prvním předsednictvu sloužil před tím, než byl povolán presidentem.
7. Mercy Josephine, prvorozené dítě Josepha F. Smitha, se narodila 14. srpna 1867 a zemřela 6. června 1870.
8. Joseph F. Smith, deník, 7. července 1870, Knihovna církevní historie, Církev Ježíše Krista Svatých posledních dnů, Salt Lake City, Utah.
9. Joseph F. Smith to Martha Ann Smith Harris, Aug. 26, 1883, Knihovna církevní historie; viz Richard Neitzel Holzapfel a David M. Whitchurch, *My Dear Sister: The Letters between Joseph F. Smith and His Sister Martha Ann* (2018), 290–291.
10. V mnoha případech vedl Pán Josepha F. Smitha v jeho osobním životě a ve službě apoštola a presidenta Církve skrze inspirované sny, zjevení a vidění. Tyto vzácné dary od Pána byly často zaznamenány v jeho denících, kázáních, vzpomínkách a oficiálních záznamech Církve.
11. Joseph F. Smith, deník, 23. ledna 1918, Knihovna církevní historie; pravopis a psaní velkých písmen aktualizováno; viz Joseph Fielding Smith, *Life of Joseph F. Smith*, 473–474.
12. Viz „A. [P.] Kesler Is Killed in Fall from a Building“, *Ogden Standard*, Feb. 5, 1918, 5.
13. Joseph F. Smith, deník, 4. února 1918, Knihovna církevní historie.
14. Viz „Ida Bowman Smith“, *Salt Lake Herald-Republican*, Sept. 26, 1918, 4.
15. Joseph F. Smith, Conference Report, Oct. 1918, 2.
16. Viz odkaz na slavnou Matku Evu s „věrnými dcerami, jež ... uctívaly pravého a živého Boha“. (Nauka a smlouvy 138:39.)
17. Nauka a smlouvy 138:30, 33–34, 50–52.
18. Text vidění se poprvé objevil 30. listopadu 1918 ve vydání novin *Deseret News*, což bylo 11 dní poté, co president Smith 19. listopadu zemřel. V prosinci bylo vytištěno v časopise *Improvement Era* a v lednu 1919 bylo vytištěno ve vydání časopisů *Relief Society Magazine*, *Utah Genealogical and Historical Magazine*, *Young Woman's Journal* a *Millennial Star*.
19. Přestože synové zatracení budou vzkříšeni, nebudou moci Nebeskému Otci a Ježíši Kristu vyjadřovat lásku a chválu, tak jako to budou činit ti, kteří obdrží některé království slávy. Viz Alma 11:41; Nauka a smlouvy 88:32–35.

Jak se stát pastýřem

Doufám, že ti, kterým sloužíte v rámci pastýřské služby, na vás budou nahlížet jako na přítele a uvědomí si, že ve vás mají zastávku a důvěrníka.

Před rokem mě rozesmálo jedno dítě z Primárek, které jsem poznavla v Chile. „Dobrý den,“ řeklo, „jmenuji se David. Řeknete o mně něco na generální konferenci?“

Během tichých chvil jsem přemýšlela nad Davidovým nečekaným pozdravem. Všichni si přejeme uznání. Přejeme si, aby na nás záleželo, aby si nás někdo zapamatoval a abychom se cítili milováni.

Sestry a bratři, na každém z vás záleží. I když se o vás nemluví na generální konferenci, Spasitel vás zná a má vás rád. Kladete-li si otázku, zda je to pravda, potřebujete se pouze zamyslet nad tím, že si vás „vyryl ... na dlaně rukou svých“.¹

Když víme, že nás Spasitel má rád, můžeme si poté klást otázku, jak nejlépe můžeme projevit svou lásku k Němu?

Spasitel se zeptal Petra: „Miluješ-li mne ...?“

Petr odpověděl: „Ovšem, Pane, ty víš, že tě miluji. Díj jemu: Pasiž beránky mé.“

Když mu otázku „Miluješ-li mne?“ položil podruhé a potřetí, Petr byl zarmoucený, ale svou lásku potvrdil: „Pane, ty znáš všechno, ty víš, že tě miluji. Řekl jemu Ježíš: *Pasiž ovce mé.*“²

Cožpak se Petr již neprokázal jako milující následovník Krista? Již při prvním setkání na břehu moře „hned“ opustil své rybářské sítě, aby Spasitele

následoval.³ Petr se stal skutečným rybářem lidí. Doprovázel Spasitele během Jeho osobní služby a pomáhal učit druhé evangelium Ježíše Krista.

Ale nyní vzkříšený Pán věděl, že již nebude stát Petrovi po boku a ukazovat mu, jak a kdy má sloužit. Za Spasitelovy nepřítomnosti bude třeba, aby Petr usiloval o vedení Ducha, obdržel své vlastní zjevení a potom měl odvahu a víru jednat. Spasitel se zaměřoval na své ovečky, a tak si přál, aby Petr dělal to, co by dělal On, kdyby tam byl. Vyzval Petra, aby se stal pastýřem.

Letos v dubnu nás president Russell M. Nelson podobně vyzval, abychom Otcovy ovečky pásli svatěji a abychom tak činili skrze pastýřskou službu.⁴

Abychom účinně přijali tuto výzvu, musíme v sobě rozvinout pastýřské srdce a porozumět potřebám Pánových oveček. Jak se tedy staneme pastýři, které z nás Pán potřebuje mít?

Podobně jako se všemi otázkami můžeme hledat odpovědi u našeho Spasitele Ježíše Krista – dobrého Pastýře. Spasitel své ovečky znal a měl je spočteny; bděl nad nimi a shromažďoval je do stáda Božího.

Poznejte je a mějte je spočteny

Když se snažíme následovat Spasitelův příklad, musíme nejprve Jeho ovečky poznat a mít je spočteny. Byli nám přiděleni konkrétní jednotlivci a rodiny, abychom o ně pečovali, aby bylo zajištěno, že se počítá se všemi z Pánova stáda a na nikoho se nezapomene. Toto sčítání ale příliš nesouvisí s čísly; znamená to, že zajišťujeme, aby *každý* člověk pocítoval Spasitelovu lásku skrze někoho, kdo slouží *za* Něho. Takto mohou všichni poznat, že je milující Otec v nebi zná.

Nedávno jsem poznala mladou ženu, která byla pověřena, aby v rámci pastýřské služby pečovala o sestru téměř pětikrát starší, než je ona sama. Spolu objevily společné zálibení v hudbě. Když tato mladá žena přijde na návštěvu, zpívají společně písně a dělí se o ty oblíbené. Vytvářejí přátelství, které žehná jim oběma.

Doufám, že ti, kterým sloužíte v rámci pastýřské služby, na vás budou nahlížet jako na přítele a uvědomí si, že ve vás mají zastánce a důvěrníka – někoho, kdo zná jejich situaci a podporuje je v jejich nadějích a snahách.

Nedávno jsem byla pověřena, abych v rámci pastýřské služby pečovala

o sestru, kterou jsme já ani moje společnice moc dobře neznaly. Když jsem se s Jess – svou šestnáctiletou společnicí – radila, moudře navrhla: „Musíme se s ní seznámit.“

Okamžitě jsme rozhodly, že bychom jí měly poslat sms zprávu se společnou fotografií, ve které se představíme. Já držela telefon a Jess zmáčkla spoušť. První příležitost k pastýřské službě byla společná práce.

Během první návštěvy jsme se oné sestry zeptaly, zda bychom se pro ni mohly za něco modlit. Podělila se s námi o bolestnou osobní zkoušku, kterou zrovna procházela, a řekla, že by naše modlitby velmi uvítala. Její upřímnost a důvěra vytvořily okamžité pouto lásky. Je pro mě milou výsadou pamatovat na ni v každodenních modlitbách.

Když se budete modlit, pocítíte lásku Ježíše Krista k těm, kterým v rámci pastýřské služby sloužíte. Podělte se s nimi o tuto lásku. Jak lépe můžete pást Jeho ovečky než tak, že jim pomůžete pocítovat Jeho lásku – *skrze vás*?

Bděte nad nimi

Druhým způsobem, jak si vypěstovat srdce pastýře, je bdít nad Jeho ovečkami. Jako členové Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů dokážeme přestěhovat, opravit nebo přestavět v podstatě cokoli.

Dokážeme rychle uspokojit potřeby pomocnou rukou nebo talířem sušenek. Můžeme však udělat něco více?

Vědí naše ovečky, že nad nimi bdíme s láskou a že podnikneme kroky, abychom jim pomohli?

V Matoušovi 25 čteme:

„Podtež požehnaní Otce mého, dědičně vládněte královstvím, vám připraveným ...

Nebo jsem lačněl, a dali jste mi jísti; žíznil jsem, a dali jste mi pít; hostem jsem byl, a přijímali jste mne;

Tedy odpovědi jemu spravedliví, řkouce: Pane, kdy jsme tě *vidali* lačného, a krmili jsme, neb žíznivého, a dávali jsme pít?

Aneb kdy jsme tě *viděli* hostě, a přijali jsme, neb nahého, a přioděli jsme?“⁵

Bratři a sestry, klíčovým slovem zde je slovo *viděli*. Spravedliví viděli potřebné, protože se dívali a všímali si. I my můžeme být pozorní a pomáhat a utěšovat, slavit, a dokonce i snít. Jednáme-li, i nás může ujistit slib v Matoušovi: „Cožkoli jste činili jednomu z ... těchto ... nejmenších, mně jste učinili.“⁶

Jeden kamarád – říkejme mu John – se podělil o to, co se může stát, vidíme-li méně viditelné potřeby někoho druhého: „Sestra v našem sboru se pokusila o sebevraždu. Po dvou měsících jsem zjistil, že nikdo z našeho kvora nepřišel za jejím manželem, aby

mu v této traumatické situaci pomohl. Smutné je, že ani já jsem nejednal. Nakonec jsem ho pozval na oběd. Byl to stydlivý muž, často odtažitý. I přes to, když jsem řekl: „Tvoje žena se pokusila o sebevraždu. To pro tebe musí být velice náročné. Chceš si o tom promluvit?“, otevřeně plakal. Citlivě a důvěrně jsme si popovídali a během několika minut se mezi námi vytvořila nevšední blízkost a důvěra.“

John dodal: „Myslím, že máme spíše sklon přinést buchtu, než přijít na to, jak k takové situaci přistoupit s upřímností a s láskou.“⁷

Naše ovečky možná trpí, jsou ztracené, nebo dokonce sešly z cesty z vlastní vůle; jako jejich pastýři můžeme být mezi prvními, kteří si všimnou jejich potřeb. Můžeme naslouchat a mít je rádi, aniž bychom soudili, a nabídnout jim naději a pomoc skrze rozlišovací vedení Ducha Svatého.

Sestry a bratři, svět je více naplněn nadějí a je radostnější díky vašim inspirovaným projevům laskavosti. Když budete usilovat o Pánovo vedení ohledně toho, jak projevit Jeho lásku a vidět potřeby těch, kterým sloužíte, vaše oči se otevrou. Vaše posvátná pověření k pastýřské službě vám dávají božské právo na inspiraci. O tuto inspiraci můžete usilovat s důvěrou.

Shromážděny ve stádu Božím

Zatřetí – chceme, aby se naše ovečky shromáždily ve stádu Božím. K tomu je třeba, abychom zvažili, kde se nacházejí na cestě smlouvy, a byli ochotni jít s nimi po jejich cestě víry. Máme posvátnou výsadu poznat jejich srdce a nasměrovat je ke Spasiteli.

Sestra Josivini na Fidži měla potíže vidět před sebe na cestě smlouvy – a to doslova. Její kamarádka si všimla, že Josivini má potíže vidět na písma dostatečně dobře na to, aby je mohla číst. Obstarala Josivini nové brýle na čtení a zářivě žlutou pastelku, aby si mohla v Knize Mormonově zvýraznit každou zmínku o Ježíši Kristu. To, co začalo jako jednoduché přání sloužit a pomoci se studiem písem, vedlo až k tomu, že Josivini – 28 let po svém křtu – poprvé navštívila chrám.

Ať již jsou naše ovečky silné, nebo slabé, radují se, nebo trpí, můžeme zajistit, že nikdo z nich nepůjde sám. Můžeme je mít rádi, ať jsou duchovně kdekoli, a nabídnout jim podporu a povzbuzení k dalšímu kroku kupředu. Svědčím o tom, že když se budeme modlit a budeme se snažit porozumět jejich srdci, Nebeský Otec nás povede a Jeho Duch bude kráčet s námi. Máme příležitost být anděly kolem nich⁸, zatímco On kráčí před jejich tvářmi.

Pán nás vyzývá, abychom pásli Jeho ovce a starali se o Jeho stáda tak, jak by to činil On sám. Vyzývá nás, abychom byli pastýři každého národa a každé země. (A ano, presidente Uchtdorfe, máme rádi německé ovčáky a potřebujeme je.) A přeje si, aby se k tomuto úsilí připojila i Jeho mládež.

Naši mladí mohou být jedni z nejsilnějších pastýřů. Jsou, jak řekl president Russell M. Nelson, „mezi nejlepšími, které Pán *kdy* poslal na tento svět“. Jsou „nejvznešenějšími duchy“, našimi „nejlepšími hráči“, kteří následují Spasitele.⁹ Dokážete si představit, jakou moc tyto pastýři přinesou, zatímco budou pečovat o Jeho ovečky? Když s těmito mladými lidmi sloužíme v rámci pastýřské služby bok po boku, stávají se zázraky.

Mladé ženy a mladí muži – potřebujeme vás! Nemáte-li pověření v pastýřské službě, promluvte si s presidentkou Pomocného sdružení nebo s presidentem kvora starších. Budou se radovat z vaší ochoty pomoci poznávat a sčítat Jeho ovečky, bdít nad nimi a shromažďovat je do stáda Božího.

Až přijde den, kdy budeme klečet u nohou našeho milovaného Spasitele s tím, že jsme pečovali o Jeho stádo, modlím se, abychom mohli odpovědět tak, jak odpověděl Petr: „Ovšem, Pane, ty víš, že tě miluji.“¹⁰ Tyto Tvé ovce jsou *milovány*, jsou *v bezpečí* a jsou *doma*. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

POZNÁMKY

1. Nefi 21:16.
2. Viz Jan 21:15–17; zvýraznění přidáno.
3. Viz Matouš 4:20.
4. Viz Russell M. Nelson, „Pastýřská služba“, *Liahona*, květen 2018, 100.
5. Matouš 25:34–35, 37–38; zvýraznění přidáno.
6. Matouš 25:40.
7. Osobní korespondence.
8. Viz Nauka a smlouvy 84:88.
9. Russell M. Nelson, „Naděje Izraele“ (celosvětové zasvěcující shromáždění pro mládež, 3. června 2018), www.lds.org/broadcasts/face-to-face/nelson?lang=ces.
10. Jan 21:15.

Starší Jeffrey R. Holland
Kvorum Dvanácti apoštolů

Služba smíření

Svědčím o klidu v duši, který nám přinese smíření s Bohem a s druhými, budeme-li mírní a dostatečně odvážní na to, abychom o to usilovali.

Letos v dubnu, když president Russell M. Nelson představil koncepci pastýřské služby, zdůraznil, že je to jeden ze způsobů, jak dodržovat ona velká přikázání milovat Boha a jeden druhého.¹ My, jako úředníci Církve, vás otevřeně chválíme a gratulujeme vám k tomu, s jak nesmírným nasazením jste se do toho pustili. Děkujeme vám, že jste v tomto úžasném úsilí následovali našeho milovaného proroka, a doporučujeme vám, abyste již neočekávali mnoho dalších pokynů. Prostě do toho skočte po hlavě a plavte. Zaměřte se na potřebné. Nenechte se paralyzovat přemýšlením, zda máte plavat naznak, nebo na čubičku. Budeme-li se držet základních zásad, kterým jsme učeni, zůstaneme-li v souladu s klíči kněžství a budeme-li usilovat o vedení Svatého Ducha, nemůžeme to dělat špatně.

Dnes dopoledne bych rád mluvil o osobnější stránce pastýřské služby, kterou nelze dát za úkol, která nezahrnuje naplánované pohovory a o které nepodáváme žádnou zprávu, vyjma zprávy do nebe. Dovolte mi podělit se jen o jeden prostý příklad tohoto druhu pastýřské služby.

Grant Morrell Bowen byl pracovitým a oddaným manželem a otcem, kterého, podobně jako mnohé z těch, kteří si vydělávají obděláváním půdy, postihl

ekonomický nezdar, když se nevydařila místní úroda brambor. Společně s manželkou Normou si našli jiné zaměstnání, nakonec se přestěhovali do jiného města a začali znovu stoupat po žebříku ekonomické stability. Nicméně při jednom nesmírně nešťastném incidentu se bratra Bowena hluboce dotklo, když byl biskup během pohovoru pro chrámové doporučení poněkud skeptický ohledně Morrellova prohlášení, že je plátcem plného desátku.

Nevím, kdo z těchto mužů měl tehdy přesnější údaje, ale vím, že sestra Bowenová odcházela z onoho pohovoru s obnoveným doporučením, zatímco bratr Bowen odcházel s hněvem, který ho na dobu 15 let odloučil od Církve.

Ať již měl ohledně desátku pravdu kterýkoli z nich, Morrell i biskup očividně zapomněli na Spasitelovo nabádání, abychom vešli „v dobrou vůli s protivníkem svým rychle“² a na Pavlovu radu, aby „slunce [nezapadlo] na hněvivost [naši]“.³ Skutečností zůstává, že *nevešli* v dobrou vůli a slunce *zapadalo* nad hněvivostí bratra Bowena nejprve celé dny, pak týdny a pak i roky, a tak se potvrdila slova jednoho dávného římského mudrce, který pravil: „Pokud není hněv zkrocen, je často [ničivější] než újma, která ho vyvolala.“⁴ Avšak vždy je nám dostupný zázrak smíření, a Morrell Bowen se díky lásce ke své rodině a k Církvi, o níž věděl, že je pravdivá, k plné aktivitě v Církvi vrátil. Dovolte mi stručně povyprávět, jak k tomu došlo.

Syn bratra Bowena, Brad, je naším dobrým přítelem a oddaným územním sedmdesátníkem v jižním Idahu. Bradovi bylo v době onoho incidentu 11 let a 15 let sledoval, jak náboženská oddanost jeho otce slábne, což je důkazem strašlivé sklizně toho, když se zasévá hněv a neporozumění. Bylo zapotřebí s tím něco udělat. A tak, když se v roce 1977 blížil svátek Děkuvzdání, Brad, tehdy 26letý student na Univerzitě Brigham Younga, jeho manželka

Valerie a jejich novorozený malý syn Mic nastoupili do své studentské verze automobilu a nehlédě na špatné počasí se vydali do města Billings v Montaně. Dokonce ani náraz do sněhového náspu poblíž města West Yellowstone nedokázal tuto trojici odradit od toho, aby bratra Bowena staršího navštívili v duchu pastýřské služby.

Poté, co tam dorazili, požádali Brad a jeho sestra Pam o to, zda by mohli být se svým otcem chvíli o samotě. „Byl jsi vždy úžasný tatínek,“ začal Brad s dojetím v hlase, „a vždy jsme věděli, jak moc nás máš rád. Ale něco je špatně a trvá to už dlouho. Kvůli tomu, že tě kdysi někdo zranil, celá naše rodina mnoho let trpí. Jsme z toho nešťastní a ty jsi tím jediným, kdo to může dát do pořádku. Dokázal bys prosím po všech těch letech najít v srdci sílu na to, abys odložil onen nešťastný incident s biskupem a znovu vedl rodinu v evangeliu tak jako kdysi?“

Nastalo hrobové ticho. Pak se bratr Bowen podíval na své dvě děti, které byly kostí z kostí jeho a tělem z těla jeho,⁵ a velmi potichu řekl: „Ano. Ano, udělám to.“

Brad Bowen a jeho rodina, překvapení, ale nadšení z této nečekané odpovědi, sledovali, jak jejich manžel a otec zašel v duchu smíření za svým stávajícím biskupem, aby ve svém životě napravil, co bylo potřeba. Biskup, který bratra Bowena opakovaně

vybízel, aby se vrátil, v dokonalé reakci na tuto odvážnou, avšak naprosto nečekanou návštěvu, Morrella prostě objal a velmi dlouho ho držel.

Za pouhých několik týdnů – skutečně to netrvalo dlouho – byl bratr Bowen plně zapojen do aktivity v Církvi a připravil se na to, aby byl hoden vrátit se do chrámu. Krátce poté přijal povolání předseda jedné malé odbočky o 25 členech, která zápolila s problémy, a pod jeho vedením z ní vyrostla prosperující kongregace čítající hodně přes 100 členů. Toto všechno se stalo před téměř půl stoletím, ale výsledkem této prosby v duchu pastýřské služby, kterou syn a dcera adresovali svému otci, a ochoty tohoto otce odpustit a jít dál navzdory nedokonalostem druhých, jsou požehnání, která do rodiny Bowenových přicházejí dodnes – a budou přicházet navždy.

Bratři a sestry, Ježíš nás žádá, abychom žili „s druhými v lásce“⁶ a aby mezi námi nebyly „žádné spory“.⁷ „Ten, kdo má ducha sváru, není ode mne,“ varoval Nefity.⁸ Náš vztah s Kristem bude vskutku do značné míry definován – či přinejmenším ovlivněn – naším vztahem k druhým.

„Budeš-li si přát jít ke mně,“ řekl Pán, „a rozpomeneš-li se, že bratr tvůj má něco proti tobě –

Jdi cestou svou k bratru svému a *nejprve se smíř s [ním] a potom pojď ke mně s celým úmyslem srdce, a já tě přijmu.*“⁹

Každý z nás by jistě mohl vypočítat nekonečnou řadu starých šrámů a zármutků a bolestivých vzpomínek, které právě v tuto chvíli dál rozleptávají pokoj v něčím srdci nebo v něčí rodině či v něčím sousedství. Ať již jsme tuto bolest způsobili my, nebo jsme ji sami utrpěli, je zapotřebí tyto rány zahojit, aby byl život tak hodnotný, jak to má Bůh v úmyslu. Podobně jako u potravin v lednici, které za vás vnoučata pečlivě kontrolují, i u těchto starých křivd již dávno vypršela lhůta spotřeby. Nevěnujte jim prosím již ani na okamžik drahocenné místo ve své duši. Jak řekl Prospero zkroušenému Alonsovi v divadelní hře *Bouře*: „Nezatěžujme se ve vzpomínkách mrzutostí minulou.“¹⁰

„Odpouštějte, a budeť vám odpuštěno,“¹¹ učil Kristus v novozákonních dobách. A v dnešní době řekl: „Já, Pán, odpustím tomu, komu odpustím, ale od vás je požadováno, abyste odpouštěli všem lidem.“¹² Pro některé z vás, kteří prožíváte opravdová muka, je ale důležité všimnout si toho, co *neřekl*. *Neřekl*: „Není vám dovoleno pociťovat opravdovou bolest nebo skutečný zármutek

kvůli zdrcujícím zážitkům, které vám způsobil někdo jiný.“ *Ani* neřekl: „Abyste mohli plně odpustit, musíte znovu vstoupit do nezdravého vztahu nebo se vrátit do škodlivé a destruktivní situace.“ Avšak bez ohledu i na tu nejstrašnější újmu, kterou můžeme kdy utrpět, se nad svou bolest můžeme pozvednout jedině tehdy, když oběma nohama vykročíme vpřed po cestě vedoucí k opravdovému uzdravení. Touto cestou je odpouštět druhým a kráčet po ní Ježíš Nazaretský, který každého z nás vyzývá: „[Pojď], následuj mne.“¹³

Prostřednictvím takového výzvy, abychom byli Jeho učedníky a snažili se dělat to, co dělal On, nás Ježíš žádá, abychom byli nástroji Jeho milosti – abychom byli vyslanci Kristovi ve službě smíření, jak to popsal Pavel Korintským.¹⁴ Léčitel každého zranění – Ten, který napravuje vše nesprávné – nás žádá, abychom spolu s Ním pracovali na nesmírně obtížném úkolu nastolit pokoj ve světě, který onen pokoj nenalezne žádným jiným způsobem.

A tak, jak napsal Phillips Brooks: „Vy, kteří necháváte mrzuté nedorozumění běžet rok od roku dál, s úmyslem si ho jednou vyjasnit; vy, kteří udržujete naživu nešťastné rozpory, protože si nedokážete říci, že nyní nastal den, kdy máte obětovat svou pýchu a tyto

rozpory [urovnat]; vy, kteří trucovitě míjíte druhé na ulici a nemluvíte s nimi kvůli nějaké pošetilé zášti ...; vy, kteří dopouštíte, ... aby [něčí] srdce toužilo po slovu ocenění či sympatie, které máte v úmyslu ... někdy pronést, ... okamžitě vykročte a udělejte to, k čemu již možná nikdy nebudete mít další příležitost.“¹⁵

Milovaní bratři a sestry, svědčím o tom, že odpustit prohřešky, staré či nové, a zanechat jich, je ústředním bodem velkoleposti Usmíření Ježíše Krista. Svědčím o tom, že takovéto duchovní napravení může v konečném důsledku přijít jedině od našeho božského Vykupitele, který nám spěchá pomoci „s uzdravováním v křídlech svých“.¹⁶ Děkujeme Jemu a také našemu Nebeskému Otci, který Ho poslal, že obnova a znovuzrození, budoucnost bez starých zármutků a minulých chyb je nejen možná, ale byla již zakoupena, zaplácena, za nesmírně trýznivou cenu symbolizovanou krví Beránka, jenž ji prolil.

Na základě apoštolské pravomoci, kterou mi udělil Spasitel světa, svědčím o klidu v duši, který nám přinese smíření s Bohem a s druhými, budeme-li mírní a dostatečně odvážní na to, abychom o to usilovali. „Ustaňte se jeden s druhým svářiti,“ prosil Spasitel.¹⁷ Pokud víte o nějaké staré křivdě,

napravte ji. Pečujte jeden o druhého s láskou.

Milovaní přátelé, ve službě smíření, kterou sdílíme, nás vyzýváme, abychom byli tvůrci pokoje – abychom milovali pokoj, vyhledávali pokoj, utvářeli pokoj, cenili si pokoje. Tuto žádost pronáším ve jménu Knížete pokoje, který velmi dobře ví, jaké to je být „zraněn v domě přátel svých“,¹⁸ ale který přesto našel sílu odpustit a zapomenout – a uzdravit – a být šťastný. O to se modlím pro sebe i pro vás ve jménu Pána Ježíše Krista, amen. ■

POZNÁMKY

1. Viz Matouš 22:36–40; Lukáš 10:25–28.
2. Matouš 5:25.
3. Efezským 4:26.
4. Seneca, v: Tryon Edwards, *A Dictionary of Thoughts* (1891), 21.
5. Viz Genesis 2:23.
6. Nauka a smlouvy 42:45.
7. 3. Nefi 11:22; viz také 3. Nefi 11:28.
8. 3. Nefi 11:29.
9. 3. Nefi 12:23–24; zvýraznění přidáno.
10. William Shakespeare, *The Tempest*, 5. dějství, 1. scéna, řádky 199–200.
11. Lukáš 6:37.
12. Nauka a smlouvy 64:10.
13. Lukáš 18:22.
14. Viz 2. Korintským 5:18–20.
15. Phillips Brooks, *The Purpose and Use of Comfort* (1906), 329.
16. Malachiáš 4:2; viz také 2. Nefi 25:13; 3. Nefi 25:2.
17. Nauka a smlouvy 136:23.
18. Nauka a smlouvy 45:52; viz také Zachariáš 13:6.

Starší Shayne M. Bowen
Sedmdesátník

Úloha Knihy Mormonovy při obrácení

Naposledy shromažďujeme Izrael a činíme tak s Knihou Mormonovou – s jedním z nejmocnějších nástrojů přinášejících obrácení.

Mnozí dnes přemýšlejí o existenci Boha a o našem vztahu k Němu. Mnozí toho vědí jen málo nebo vůbec nic o Jeho velikém plánu štěstí. Před více než 30 lety prezident Ezra Taft Benson poznamenal, že „většina ... světa dnes zavrhuje božskou podstatu Spasitele. Zpochybňují Jeho zázračné narození, Jeho dokonalý život a to, že skutečně došlo k Jeho slavnému Vzkříšení.“¹

Dnes se tyto pochybnosti zaměřují nejen na Spasitele, ale i na Jeho Církev – Církev Ježíše Krista Svatých posledních dnů, kterou znovuzřídil skrze Proroka Josepha Smitha. Tyto pochybnosti se často týkají historie, učení či náboženských praktik Spasitelovy Církve.

Kniha Mormonova nám pomáhá růst ve svědectví

V příručce *Kažte evangelium mě čte-me*: „Mějte na paměti, že naše poznání [Nebeského Otce a Jeho plánu štěstí] pochází od novodobých proroků – od Josepha Smitha a jeho následovníků – kteří přijímají přímé zjevení od Boha.

První otázkou, kterou by si tedy měl člověk zodpovědět, je otázka, zda byl Joseph Smith prorok, a na tuto otázku může získat odpověď tím, že bude číst Knihu Mormonovu a modlit se o ní.“²

Mé svědectví o božském povolání Proroka Josepha Smitha se posiluje, když s modlitbou studuji Knihu Mormonovu – další svědectví o Ježíši

Kristu. Jednal jsem podle Moroniovy výzvy, abych se „[tázal] Boha, Věčného Otce, ve jménu Krista“, abych tak poznal pravdivost Knihy Mormonovy.³ Svědčím o tom, že vím, že je pravdivá. Toto poznání jsem získal, podobně jako ho můžete získat vy, „mocí Ducha Svatého“.⁴

V úvodu ke Knize Mormonově se praví: „Ti, kteří získají toto božské svědectví [o Knize Mormonově] od Svatého Ducha, dojdou touž mocí také poznání, že Ježíš Kristus je Spasitel světa, že Joseph Smith je Jeho zjevatel a prorok v těchto posledních dnech a že Církev Ježíše Krista Svatých posledních dnů je Pánovo království ještě jednou ustanovené na zemi, aby připravovalo Druhý příchod Mesiáše.“⁵

Jako mladý misionář sloužící v Chile jsem získal ponaučení schopné měnit život o moci Knihy Mormonovy při obrácení druhých. Pan Gonzalez zastával již mnoho let respektované postavení ve své církvi. Měl značné náboženské vzdělání včetně diplomu z teologie. Na své odborné biblické znalosti byl patřičně hrdý. Bylo vidět, že je náboženským učencem.

Znal velmi dobře misionáře Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů, protože chodívali po jeho domovském městě v peruánské Limě. A vždy si přál se s nimi setkat, aby je mohl proškolit ohledně Bible.

Jednou ho na ulici zastavili dva misionáři, což považoval téměř za dar z nebe, a zeptali se ho, zda by ho mohli navštívit a podělit se s ním o písma. Splnil se mu sen! Jeho modlitby byly vyslyšeny. Konečně to může těm pomýleným mladíkům vysvětlit. Řekl jim, že bude velmi rád, když k němu přijdou na diskusi o písmech.

Téměř se nemohl domluvené schůzky dočkat. Byl připravený na to, že pomocí Bible jejich názory vyvrátí. Byl si jist tím, že Bible jasně a srozumitelně poukáže na jejich omyly. Čas návštěvy nadešel a misionáři zaklepli na dveře jeho domu. Byl nadšením bez sebe. Konečně nastala jeho chvíle.

Otevřel dveře a pozval misionáře dál. Jeden z misionářů mu podal modrou knihu a vydal upřímné svědectví o tom, že ví, že tato kniha obsahuje slovo Boží. Druhý misionář připojil své mocné svědectví o knize, přičemž dosvědčil, že byla přeložena novodobým Božím prorokem jménem Joseph Smith a že učí o Kristu. Misionáři se poté omluvili a vydali se domů.

Pan Gonzalez byl velmi zklamaný. Knihu však otevřel a začal si v ní listovat. Přečetl první stránku. Četl stránku za stránkou a zastavil se až odpoledne druhého dne. Přečetl celou knihu a poznal, že je pravdivá. Věděl, co musí udělat. Zavolał misionářům, absolvoval lekce a vzdal se života, který doposud znal, aby se stal členem Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů.

Tento úžasný muž byl mým učitelem v MTC v utažském Provu. Příběh o obrácení bratra Gonzaleze a moc Knihy Mormonovy na mě udělaly velký dojem.

Když jsem dorazil do Chile, můj prezident misie, Royden J. Glade, nás vyzval, abychom si každý týden četli svědectví Proroka Josepha Smitha zaznamenané v knize Joseph Smith–Životopis. Učil nás, že svědectví o Prvním vidění bude mít přímý vliv na naše svědectví o evangeliu a o Knize Mormonově.

Vzal jsem jeho výzvu vážně. Četl jsem záznam o Prvním vidění a četl jsem Knihu Mormonovu. Modlil jsem se podle Moroniových pokynů a ptal se „Boha, Věčného Otce, ve jménu Krista“, ⁶ zda je Kniha Mormonova pravdivá. Svědčím vám dnes o tom, že vím, že Kniha Mormonova, jak řekl Prorok Joseph Smith, „je nejsprávnější ze všech knih na zemi a že je závěrným kamenem našeho náboženství a že se člověk dodržováním jejích předpisů přiblíží Bohu více nežli prostřednictvím kterékoli jiné knihy“. ⁷ Prorok Joseph také prohlásil: „Odejmete Knihu Mormonovu a zjevení, a kde je naše náboženství? Nemáme žádné.“ ⁸

Osobní obrácení

Když lépe porozumíme tomu, kdo jsme, a účelům Knihy Mormonovy,

naše obrácení se prohloubí a stane se jistějším. Budeme pociťovat pevnější závazek dodržovat smlouvy, které jsme s Bohem uzavřeli.

Hlavním účelem Knihy Mormonovy je shromažďovat rozptýlený Izrael. Toto shromažďování umožňuje všem Božím dětem vykročit na cestu smlouvy a vrátit se skrze dodržování těchto smluv do Otcovy přítomnosti. Rozptýlený Izrael shromažďujeme tím, že učíme o pokání a křtíme obrácené.

Kniha Mormonova obsahuje 108 odkazů na dům Izraele. Na začátku Knihy Mormonovy Nepi učil: „Neboť večkerým mým záměrem je, abych přesvědčil lidi, aby přišli k Bohu Abrahamovu a Bohu Izákovu a Bohu Jákobovu a byli spaseni.“ ⁹ A Bůh Abrahamův, Izákův a Jákobův je Ježíš Kristus, Bůh Starého zákona. Spasení budeme tehdy, když přijdeme ke Kristu tím, že budeme žít podle Jeho evangelia.

Nepi později napsal:

„Ano, dokonce mnoho promlouval můj otec o pohanech, a také o domu Izraele, že mohou být přirovnáni k olivovníku, jehož větve budou odlomeny a rozptýleny po celé tváři země. ...

mluvíme zkrátka o této základní pravdě: každé dítě našeho Nebeského Otce, na obou stranách závoje, si zasluhuje slyšet poselství znovuzřízeného evangelia Ježíše Krista. Samy pro sebe se pak mohou rozhodnout, zda se chtějí dozvědět více.¹³

A právě to jako členové Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů děláme: snažíme se přinést světu poznání evangelia Ježíše Krista – a snažíme se, aby se svět k tomuto evangeliu obrátil. Jsme „shromažďovači posledních dnů“.¹⁴ Naše poslání je jasné. Bratři a sestry, buďme známi jako ti, kteří si berou k srdci Moroniovu zaslíbení – kteří se modlili a obdrželi odpověď, aby poznali, že Kniha Mormonova je pravdivá, a poté se dělí o toto poznání s druhými slovem, a co je důležitější, i skutkem.

Úloha Knihy Mormonovy při obrácení

Kniha Mormonova obsahuje plnost evangelia Ježíše Krista.¹⁵ Vede nás ke smlouvám s Otcem, které nám zajistí Jeho největší dar – věčný život – budeme-li je dodržovat.¹⁶ Kniha Mormonova je závěrným kamenem obrácení všech synů a dcer Nebeského Otce.

Opět cituji presidenta Nelsona: „Budete-li každý den číst Knihu Mormonovu, budete se učit o nauce týkající se shromažďování, o pravdách týkajících se Ježíše Krista a Jeho Usmíření a o plnosti Jeho evangelia, jež se v Bibli nenachází. Kniha Mormonova zastává ve shromažďování Izraele ústřední roli. Kdyby nebylo Knihy Mormonovy, zaslíbené shromáždění Izraele by ve skutečnosti nenastalo.“¹⁷

Dovolte mi zakončit slovy Spasitele, když učil Nefity o slíbených požehnáních: „Jste děti proroků; a jste z domu Izraele; a jste ze smlouvy, kterou Otec učinil s otci vašimi, řka Abrahamovi: A v semeni tvém budou všechna pokolení země požehnána.“¹⁸

A poté, co dům Izraele bude rozptýlen, bude opět shromážděn; neboli zkrátka poté, co pohané obdrží plnost evangelia, přirozené větve olivovníku, neboli zbytky domu Izraele, budou naroubovány neboli přijdou k poznání pravého Mesiáše, svého Pána a svého Vykupitele.¹⁰

Prorok Moroni nám obdobně na konci Knihy Mormonovy připomíná naše smlouvy a říká: „Abys již [nebyl smíchán], aby smlouvy Věčného Otce, které s tebou učinil, ó dome Izraele, se mohly naplnit.“¹¹

Smlouvy Věčného Otce

Co jsou to „smlouvy Věčného Otce“, o nichž Moroni mluvil? V Knize Abrahamově čteme:

„Jméno mé je Jehova a já znám konec od počátku; tudíž ruka má bude nad tebou.

A učiním z tebe národ veliký a požehnám tobě nadmíru a učiním jméno tvé velikým mezi všemi národy a ty budeš požehnáním pro símě své po sobě, takže v rukou svých poneseš tuto službu a Kněžství ke všem národům.“¹²

President Russell M. Nelson v rámci nedávného celosvětového vysílání učil tomu, že „toto vskutku *jsou* poslední dny a Pán urychluje své dílo, aby shromáždil Izrael. Toto shromažďování je to nejdůležitější, co se v dnešní době na zemi odehrává. Nic jiného se tomu nevyrovná ve velikosti, nic jiného se tomu nevyrovná v důležitosti a nic jiného se tomu nevyrovná ve vznešenosti. A pokud se rozhodnete, pokud budete chtít, můžete toho být významnou součástí. Můžete být významnou součástí něčeho velkého, něčeho velkolepého, něčeho vznešeného!

Když mluvíme o *shromažďování*,

Svědčím o tom, že jsme synové a dcery Boží, símě Abrahamovo, dům Izraele. Naposledy shromažďujeme Izrael a činíme tak s Knihou Mormonovou – s knihou, která je společně s Duchem Páně tím nejmocnějším nástrojem přinášejícím obrácení. Vede nás prorok Boží, president Russell M. Nelson, který řídí shromažďování Izraele v dnešní době. Kniha Mormonova je pravdivá. Změnila mi život. A slibuji vám, podobně jako Moroni a mnozí další proroci v průběhu věků, že může změnit i ten váš.¹⁹ Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

POZNÁMKY

1. *Učení presidentů Církve: Ezra Taft Benson* (2014), 126.
2. „Jakou úlohu má Kniha Mormonova?“ *Kažte evangelium mé – příručka k misionářské službě*, rev. vyd. (2018), lds.org/manual/missionary.
3. Moroni 10:4.
4. Moroni 10:4.
5. Úvod ke Knize Mormonově.
6. Moroni 10:4.
7. Úvod ke Knize Mormonově.
8. *Učení presidentů Církve: Joseph Smith* (2008), 194.
9. 1. Nefi 6:4.
10. 1. Nefi 10:12, 14.
11. Moroni 10:31.
12. Abraham 2:8–9.
13. Russell M. Nelson, „Naděje Izraele“ (celosvětové zasvěčující shromáždění pro mládež, 3. června 2018), 4, www.lds.org/broadcasts/face-to-face/nelson?lang=ces.
14. Viz Jákob 5:72.
15. President Ezra Taft Benson učil: „Sám Pán prohlásil, že Kniha Mormonova obsahuje ‚plnost evangelia Ježíše Krista‘ (NaS 20:9). To neznámá, že obsahuje každé učení a každou nauku, které kdy byly zjeveny. Spíše to znamená, že v Knize Mormonově nalezneme plnost těch nauk, které jsou nutné pro naše spasení. A ty jsou vyučovány jasně a prostě, aby se i děti mohly učit cestám spasení a oslavení.“ (*Učení: Ezra Taft Benson*, 128.)
16. Viz Nauka a smlouvy 14:7.
17. Russell M. Nelson, „Naděje Izraele“, 7.
18. 3. Nefi 20:25.
19. Viz např. Henry B. Eyring, „The Book of Mormon Will Change Your Life“, *Liahona*, Feb. 2004, 12–16.

Starší Neil L. Andersen

Kvorum Dvanácti apoštolů

Zranění

Ve zkoušce ohněm představované pozemskými strastmi trpělivě postupujte kupředu a Spasitelova uzdravující moc vám přinese světlo, porozumění, pokoj a naději.

22. března 2016, krátce před osmou hodinou ranní, vybuchly na bruselském letišti dvě teroristické bomby. Starší Richard Norby, starší Mason Wells a starší Joseph Empey přivezli na letiště sestru Fanny Clainovou, která měla letět do své misie v Clevelandu ve státě Ohio. O život tehdy přišlo třicet dva lidí a všichni tito misionáři byli zraněni.

Nejvážnější zranění utrpěl 66letý starší Richard Norby, který sloužil se svou ženou, sestrou Pam Norbyovou.

Starší Norby na onu chvíli vzpomíná takto:

Richard Norby se zotavuje v nemocnici.

„Ihned jsem si uvědomil, co se stalo.

Snažil jsem se utéci do bezpečí, ale okamžitě jsem upadl. ... Viděl jsem, že mám vážně zraněnou levou nohu. [Všiml jsem si], že mi z obou rukou visí něco jako pavučina z černých sazí. Jemně jsem za to zatáhl, ale uvědomil jsem si, že to nejsou saze, ale moje spálená kůže. Bílá košile se mi začala barvit do červena ze zranění, které jsem utřel na zádech.

Když jsem si naplno uvědomil, co se právě stalo, [napadla] mě velmi intenzivní myšlenka, ... že Spasitel ví, kde jsem, co se právě přihodilo a [co] v tu chvíli prožívám.“¹

Richarda Norbyho a jeho manželku Pam čekaly těžké dny. Richard byl uveden do umělého spánku a následovaly operace, infekce a velká nejistota.

Richard Norby přežil, ale jeho život se navždy změnil. Po dvou a půl letech se stále uzdravuje ze svých zranění; nohu, z níž část chybí, posiluje ortéza, a každý krok se liší od toho, jak chodil před oním okamžikem na bruselském letišti.

Jak se něco takového Richardu a Pam Norbyovým mohlo stát?² Byli věrni svým smlouvám, předtím sloužili na misi v Pobřeží slonoviny a vychovali úžasnou rodinu. Někdo by mohl docela dobře namítnout: „To není

Richard a Pam Norbyovi.

spravedliví! To prostě není správné! Zasvětili život evangeliu Ježíše Krista; jak se jim to mohlo stát?“

Toto je smrtelnost

Ačkoli podrobnosti budou odlišné, tragické události, nečekané zkoušky a protivenství – fyzické i duchovní – potkávají každého z nás, protože toto je smrtelnost.

Když jsem se zamyslel nad řečníky jen tohoto konferenčního zasedání, uvědomil jsem si, že dva z nich přišli o děti a tři z nich o vnoučata, která se nečekaně vrátila do svého nebeského domova. Nikdo není ušetřen nemoci a smutku; a právě tento týden, jak jsme slyšeli, prošla tiše závojem sestra Barbara Ballardová – anděl na zemi, kterého máme všichni rádi. Presidente Ballarde, nikdy nezapomeneme vaše svědectví z dnešního dopoledne.

Usilujeme o štěstí. Toužíme po míru a pokoji. Doufáme v lásku. A Pán nás zahrnuje úžasnou hojností požehnání. Jedno je však jisté – s radostí a štěstím se budou mísit okamžiky, hodiny, dny, a někdy i roky, kdy vaše duše bude zraněná.

Písma nás učí, že ochutnáme hořké i sladké³ a že zakusíme „protiklad ve všech věcech“. ⁴ Ježíš řekl: „[Váš Otec] slunci svému velí vzhoditi na dobré i na zlé, a déšť dává na spravedlivé i na nespravedlivé.“⁵

Rány na duši nejsou vyhrazeny jen bohatým či chudým, jen jedné kultuře, jednomu národu či jedné generaci. Postihují všechny a jsou součástí poznání, které získáváme díky této zkušenosti ve smrtelnosti.

Spravedliví nejsou imunní

Mé dnešní poselství je určeno zvláště těm, kteří dodržují Boží přikázání, dodržují sliby, jež dali Bohu, a – podobně jako Norbyovi a mnozí další muži, ženy a děti v tomto posluhačstvu z celého světa – se setkávají se zkouškami a těžkostmi, které jsou nečekané a bolestivé.

Ke svým zraněním můžeme přijít kvůli přírodní katastrofě či nešťastné nehodě. Můžeme k nim přijít kvůli nevěrnému manželovi nebo manželce, kdy to zcela převrátí život spravedlivému manželskému partnerovi a dětem. K těmto zraněním můžeme přijít kvůli zasmušlosti a sklíčenosti, jež plynou z depresí; kvůli nečekané nemoci; kvůli utrpení či předčasnému úmrtí někoho blízkého; kvůli zármutku v souvislosti se členem rodiny, který se vzdává své víry; kvůli osamělosti, když nám okolnosti nepřivádějí do cesty věcného společníka; či kvůli stovce jiných skličujících a bolestivých strastí, které zůstávají očím skryty.⁶

Všichni rozumíme tomu, že těžkosti jsou součástí života, ale když postihnou nás osobně, mohou nám vyrazit dech. Aniž by nás to mělo vylekat, musíme být připraveni. Apoštol Petr

řekl: „Nebudiž vám divný ten příšlý na vás oheň, ljenž vás má vyzkoušet, jako by se vám něco nového přihodilo.“⁷ Kromě zářivých barev štěstí a radosti jsou do látky plánu našeho Otce pevně vetkána i temněji zbarvená vlákna zkoušek a tragédií. Tyto problémy, ačkoli jsou nelehké, se často stávají našimi nejlepšími učiteli.⁸

Když vyprávíme zázračný příběh Helamanových 2 060 mladých vojáků, líbí se nám tento verš z písem: „Podle dobrotivosti Boží, a k našemu velikému úžasu, a také k radosti celého našeho vojska, nebylo mezi nimi jediné duše, která by zahynula.“

Věta ale pokračuje: „A také mezi nimi nebylo jediné duše, která by neutrpěla mnoho ran.“⁹ Každý z oněch 2 060 utrpěl mnoho ran a i každý z nás bude v bitvě života zraněn – ať již fyzicky, nebo duchovně, či v obou ohledech.

Ježíš Kristus je náš milosrdný Samaritán

Nikdy se nevzdávejte – ať jsou zranění vaší duše jakkoli hluboká, ať již pocházejí z jakéhokoli zdroje, ať již k nim dojde kdekoli či kdykoli, a ať již trvají jakkoli krátce či dlouze, záměrem není, abyste duchovně zahynuli.

Záměrem je, abyste duchovně přežili a abyste vzkvétali ve víře a v důvěře v Boha.

Bůh nestvořil našeho ducha tak, aby byl na Něm nezávislý. Náš Pán a Spasitel, Ježíš Kristus, nás skrze nepředstavitelný dar svého Usmíření nejen osvobozuje od smrti a nabízí nám – skrze pokání – odpuštění hříchů, ale je také připraven nás osvobodit od utrpení a bolesti naší zraněné duše.¹⁰

Spasitel je náš milosrdný Samaritán,¹¹ jenž je vyslán „uzdravovati skroušené srdcem“. ¹² Přichází k nám tehdy, když nás ostatní přehlíží. Soucitně nám potírá rány svým uzdravujícím balzámem a obvazuje je. Nese nás v náručí. Stará se o nás. Vybíjí nás: Přijďte ke mně a já vás uzdravím.¹³

„A [Ježíš bude trpět] bolesti a strasti a pokušení všeho druhu; ... aby ... na sebe [mohl vzít] bolesti a nemoci lidu svého. ... Vezme na sebe slabosti [naše, naplněn] milosrdenstvím.“¹⁴

*Pojďte, vy, již sílu a útěchu hledáte;
poklekněte před trůnem milosrdenství,
Jemu u nohou.
Přineste srdce zraněné, když strádáte;
bolesti na zemi není, již nebesa uzdravit nemohou.*¹⁵

Když Prorok Joseph Smith procházel nesmírným utrpením, Pán mu řekl: „Všechny tyto věci ti dají zkušenosti a budou pro dobro tvé.“¹⁶ Jak mohou bolestivá zranění být pro naše dobro? Ve zkoušce ohněm představované pozemskými strastmi trpělivě postupujte kupředu a Spasitelova uzdravující moc vám přinese světlo, porozumění, pokoj a naději.¹⁷

Nikdy se nevzdávejte

Modlete se celým svým srdcem. Prohlubujte svou víru v Ježíše Krista, v to, že žije, a v Jeho milost. Držte se Jeho

slov: „Dosti máš na mé milosti, neboť moc má v [slabosti] dokonává se.“¹⁸

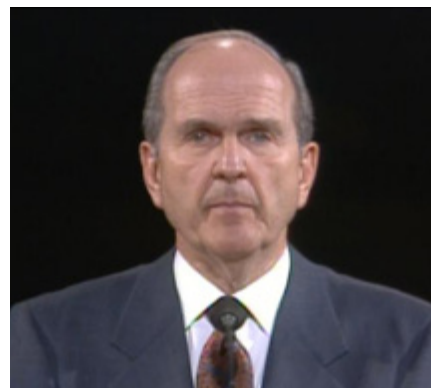
Pamatujte, pokání je mocný duchovní lék.¹⁹ Dodržujte příkázání, buďte hodni Utěšitele a pamatujte na to, že Spasitel slíbil: „[Nezanechám vás bez útěchy], přijdu k vám.“²⁰

Uklidňujícím balzámem pro zraněnou duši je i pokoj, který zažíváme v chrámu. Vraťte se do domu Páně se svým zraněným srdcem a se jmény svých předků co nejčastěji. Chrám promítá náš krátký okamžik ve smrtelnosti na široké plátno věčnosti.²¹

Ohlédněte se za sebe a pamatujte na to, že jste prokázali svou způsobilost v předsmrtelném stavu. Jste udatným dítětem Božím a s Jeho pomocí můžete zvítězit v bitvách tohoto padlého světa. Zvládli jste to předtím a můžete to zvládnout znovu.

Hleďte dopředu. Vaše starosti a trápení jsou velmi skutečné, ale nepotrvají na věky.²² Vaše temná noc pomine, protože „Syn ... [vyšel] s uzdravováním v křídlech svých“.²³

Norbyovi mi řekli: „Zklamání občas přichází na návštěvu, ale nedovolujeme mu zůstat.“²⁴ Apoštol Pavel pravil: „Úzkost míváme, ale nebýváme ... potlačeni; býváme [mateni], ale

Na dubnové generální konferenci roku 1995 hovořil president Russell M. Nelson o nedávném úmrtí své dcery Emily a svědčil o tom, že Ježíš Kristus drží klíče vzkříšení.

[nezoufáme si]; protivenství trpíme, ale nebýváme opuštěni; býváme opovrženi, ale nehyneme.“²⁵ Můžete být vyčerpáni, ale nikdy se nevzdávejte.²⁶

I navzdory vlastním bolestivým zraněním budete instinktivně nabízet pomocnou ruku druhým a důvěřovat Spasitelovu zaslíbení: „Kdož by pak ztratil duši svou pro mne, nalezneť ji.“²⁷ Zranění, kteří ošetřují rány druhým, jsou Boží andělé na zemi.

Za několik okamžiků si vyslechneme našeho milovaného proroka, presidenta Russella M. Nelsona – muže nezlomné víry v Ježíše Krista, muže naděje a pokoje, kterého Bůh miluje, ale přesto ho neušetřil ran na duši.

V roce 1995 lékaři diagnostikovali jeho dceři Emily, která zrovna čekala dítě, rakovinu. Poté, co se jí narodilo zdravé dítě, zažívala rodina dny plné naděje a štěstí. Rakovina se ale

„Dodržováním Božích příkázání,“ sdělil president Nelson Svatým na Portoriku, „můžeme najít radost i uprostřed těch nejhorších okolností.“

vrátila, a milovaná Emily odešla z tohoto života pouhé dva týdny po svých 37. narozeninách a zanechala zde milujícího manžela a pět malých dětí.

Na generální konferenci, která se konala krátce po jejím úmrtí, se president Nelson svěřil: „Slzy zármutku doprovázelo přání, abych toho byl mohl pro naši dceru udělat více. ... Kdybych měl moc vzkříšení, byl bych pokoušen [ji] přivést zpět. ... [Avšak] tyto klíče drží Ježíš Kristus a použije je pro Emily ... a pro všechny lidi v Pánově vlastním čase.“²⁸

Když president Nelson minulý měsíc navštívil Svaté v Portoriku a vzpomínal na loňský ničivý hurikán, promlouval s láskou a soucitem:

„[Toto] je součástí života. Právě proto jsme zde. Jsme zde proto, abychom měli tělo a byli zkoušeni a prověřováni. Některé tyto zkoušky jsou fyzické, jiné jsou duchovní; a vaše zkoušky byly jak fyzické, tak duchovní.“²⁹

„Nevzdali jste se. Jsme na vás [velmi] hrdí. Vy, věrní Svatí, jste o mnohé přišli, ale i během toho všeho jste prohlubovali svou víru v Pána Ježíše Krista.“³⁰

„Dodržováním Božích přikázání můžeme najít radost i uprostřed těch nejhorších okolností.“³¹

Všechny slzy budou setřeny

Bratři a sestry, slibuji vám, že prohlubování víry v Pána Ježíše Krista

vám přinese více síly a větší naději. Vám, spravedlivým, Lékař naší duše – ve svém čase a svým způsobem – uzdraví všechna zranění.³² Žádná nespravedlnost, žádné pronásledování, žádná zkouška, žádný smutek, žádný žal, žádné utrpení, žádné zranění – jakkoli hluboké, rozsáhlé či bolestivé – nebude vyřazeno z dosahu útěchy, pokoje a trvalé naděje, již přináší Ten, jehož otevřená náruč a zraněné ruce nás přivítají zpět do Jeho přítomnosti. Onoho dne, jak svědčí apoštol Jan, spravedliví, kteří vyjdou „z velikého ssouzení“,³³ budou stát „oblečení v bílé roucho ... před trůnem Božím“. Beránek mezi námi bude přebývat „a setře Bůh všelikou slzu s očí [vašich]“.³⁴ Tento den přijde. O tom svědčí jméno Ježíše Krista, amen. ■

POZNÁMKY

1. Osobní rozhovor, 26. ledna 2018.
2. Při rozhovoru na začátku tohoto roku mi Richard Norby řekl: „Reagujeme na to, co nám bylo dáno.“ Podělil se o tato slova ze svého deníku: „Zkoušky a strasti, se kterými se všichni setkáváme, nám poskytují příležitost a výsadu lépe poznat Spasitele a porozumět do hlubších podrobností Jeho smírné oběti. Právě na Něho spoléháme. Právě Jeho vyhledáváme. Právě na Něk závisíme. Právě v Něho vkládáme důvěru. Právě Jeho milujeme celým svým srdcem, bez jakýchkoli výhrad. Spasitel uzdravil všechny fyzické i emocionální bolesti, které jsou součástí smrtelnosti. Snímá z nás bolest. Pohlčuje naše strasti.“
3. Viz Nauka a smlouvy 29:39.
4. 2. Nefi 2:11.
5. Matouš 5:45.
6. Viz „Tvou cestou dál chci jít“, *Náboženské písně*, č. 134.
7. 1. Petrova 4:12.
8. „A budeme je tím zkoušet, abychom viděli, budou-li činit všechny věci, jež jim Pán, jejich Bůh, přikáže.“ (Abraham 3:25; viz také Nauka a smlouvy 101:4–5.)
9. Alma 57:25.
10. Jeden přítel mi napsal: „Téměř pětiletý zápas s emocionální, zasmušilostí a sklíčeností v různých stupních člověka dovede až na nejzazší mez jeho schopností, odhodlání, víry a trpělivosti. Po dnech „utrpení“ jste unavení. Po týdnech „utrpení“ jste vyčerpaní.
11. Viz Lukáš 10:30–35.
12. Lukáš 4:18; viz také Izaiáš 61:1.
13. Viz 3. Nefi 18:32.
14. Alma 7:11–12. „Sestoupil pod všechny věci, čímž postihl všechny věci.“ (Nauka a smlouvy 88:6.)
15. „Come, Ye Disconsolate“, *Hymns*, č. 115.
16. Nauka a smlouvy 122:7.
17. „Ty znáš velikost Boha; a on posvěti strasti tvé ku prospěchu tvému.“ (2. Nefi 2:2.) „Já vím, že každý, kdo vloží důvěru svou v Boha, bude mít ve zkouškách svých a v trápeních svých a v strastech svých oporu a bude pozvednut posledního dne.“ (Alma 36:3.)
18. 2. Korintským 12:9.
19. Viz Neil L. Andersen, „The Joy of Becoming Clean“, *Ensign*, Apr. 1995, 50–53.
20. Jan 14:18.
21. „Jestliže pak v tomto životě toliko naději máme v Kristu, nejbídnější jsme ze všech lidí.“ (1. Korintským 15:19.)
22. V prvním verši Knihy Mormonovy Nefi vysvětlil, že viděl „mnoho strastí v průběhu svých dnů“. (1. Nefi 1:1.) Později Nefi dodal: „Nícméně jsem však hleděl k svému Bohu a chválil ho po celý den; a pro své strasti jsem proti Pánu nereptal.“ (1. Nefi 18:16.)
23. 3. Nefi 25:2.
24. Osobní rozhovor, 26. ledna 2018.
25. 2. Korintským 4:8–9.
26. Když president Hugh B. Brown navštívil Izrael, byl dotázán, proč Abrahamovi bylo přikázáno, aby obětoval svého syna. Odpověděl: „Abraham se potřeboval dozvědět něco o Abrahamovi.“ (Citováno v: Truman G. Madsen, *Joseph Smith the Prophet* [1989], 93.)
27. Matouš 16:25.
28. Russell M. Nelson, „Children of the Covenant“, *Ensign*, May 1995, 32.
29. Russell M. Nelson v: Jason Swensen, „Better Days Are Ahead for the People of Puerto Rico“, *Church News*, Sept. 9, 2018, 4.
30. Russell M. Nelson v: Swensen, „Better Days Are Ahead“, 3.
31. Russell M. Nelson v: Swensen, „Better Days Are Ahead“, 4.
32. Viz Russell M. Nelson, „Ježíš Kristus – Mistr Léčitel“, *Liahona*, listopad 2005, 85–88.
33. Zjevení 7:14.
34. Viz Zjevení 7:13, 15, 17.

President Russell M. Nelson

Správný název Církve

Ježíš Kristus nám nařídil, abychom Církev nazývali Jeho jménem, protože to je Jeho Církev, naplněná Jeho mocí.

Milovaní bratři a sestry, v tento nádherný den sabatu se společně radujeme z mnoha požehnání, která nám Pán dává. Jsme velmi vděční za vaše svědectví o znovuzřízeném evangeliu Ježíše Krista, za oběti, které přinášíte, abyste setrvali na Jeho cestě smlouvy nebo abyste se na ni vrátili, a za vaši oddanou službu v Jeho Církvi.

Dnes pocítuji, že je zapotřebí, abych s vámi pohovořil o jednom velmi důležitém tématu. Před několika týdny jsem zveřejnil prohlášení ohledně toho, že je třeba napravit, v jaké podobě používáme název Církve.¹ Učinil jsem tak, protože mi Pán v mysli zřetelně připomněl důležitost jména, které pro svou Církev zjevil – Církev Ježíše Krista Svatých posledních dnů.²

Jak se dalo předpokládat, dočkalo se toto prohlášení a revidované stylistické pokyny³ různé odezvy. Mnozí členové názvu Církve okamžitě opravili na svých blozích a stránkách na sociálních sítích. Další se podívovali nad tím, proč – se vším tím, co se ve světě děje – je zapotřebí klást důraz na něco tak „bezvýznamného“. A jiní říkali, že to je neproveditelné – tak proč se o to vůbec pokoušet? Dovolte mi vysvětlit, proč nám na tom tolik záleží. Nejprve bych ale rád uvedl, čím tato záležitost *není*:

- Není to změna názvu.
- Není to marketingový tah.
- Není to kosmetická úprava.
- Není to rozmar.
- A není to bezvýznamné.

Jde spíše o nápravu. Je to příkaz od Pána. Tuto Církev, která byla znovuzřízena prostřednictvím Josepha Smitha, nepojmenoval Joseph; a nepojmenoval ji ani Mormon. Byl to sám Spasitel, kdo řekl: „Nebot tak bude církev má nazývána v těchto posledních dnech, a to Církev Ježíše Krista Svatých posledních dnů.“⁴

Dokonce ještě dříve, v roce 34 po Kr., dal Pán podobný pokyn členům své Církve, když je navštívil na americkém kontinentě. Při této příležitosti řekl:

„Máte církev nazývati jménem mým. ...“

A jak by to mohla být církev má, kdyby nebyla nazývána jménem mým? Nebot kdyby byla církev nazývána jménem Mojžišovým, pak by to byla církev Mojžišova; nebo kdyby byla nazývána jménem člověka, pak by to byla církev onoho člověka; ale je-li nazývána jménem mým, pak je to církev má.⁵

Název Církve tudíž není věcí dohody. Když Spasitel jasně říká, jak se má Jeho Církev jmenovat, a dokonce toto své prohlášení uvádí slovy: „Tak bude církev má nazývána,“ myslí to vážně. A pokud dovolíme, aby se užívaly přezdívky, nebo si je sami osvojujeme, či je dokonce prosazujeme, uráží Ho to.

Co se skrývá obecně ve jménu – nebo v tomto případě v přezdívce? Pokud jde o přezdívky Církve, jako je například „LDS Church“, „Církev SPD“, „Mormonská církev“ nebo „Církev Svatých posledních dnů“, je tím nejvýznamnějším nedostatkem

v těchto názvech *absence* jména Spasitele. Odstranění jména Páně z Pánovy Církve je velikým vítězstvím Satana. Ve chvíli, kdy *odložíme* Spasitelovo jméno, začneme poznenáhlu *pouštět ze zřetele* vše, co pro nás Ježíš Kristus udělal – a to i Jeho Usmíření.

Zamyslete se nad tím z Jeho perspektivy – v předsmrtném životě byl Jehovou, Bohem Starého zákona. Pod vedením svého Otce se stal Stvořitelem tohoto a dalších světů.⁶ Rozhodl se podrobit vůli Otce a udělat pro všechny Boží děti to, co nikdo jiný udělat nemohl. Byl ochoten sestoupit na zemi jako Jednorozený Otcův v těle, přičemž byl surově proklínán, vysmíván, poplíván a bičován. V zahradě getsemanské na sebe náš Spasitel vzal *veškeré* bolesti, *veškeré* hříchy a *veškerá* muka a utrpení, jež jsme *kdy* zažili vy i já a každý, kdo kdy žil či bude žít. Pod tíhou tohoto nesnesitelného břemene krvácel z každého póru.⁷ Veškeré toto utrpení se ještě vystupňovalo, když byl surově ukřižován na kříži na Kalvárii.

Skrze tyto mučivé prožitky a Jeho následné Vzkříšení – Jeho nekonečné Usmíření – zajistil nesmrtelnost všem lidem a každého z nás vykoupil z následků hříchu, pod podmínkou, že budeme činit pokání.

Po Spasitelově Vzkříšení a po smrti Jeho apoštolů byl svět na staletí uvřazen do temnot. Pak, v roce 1820, se Bůh

Otec a Jeho Syn, Ježíš Kristus, zjevili Proroku Josephu Smithovi, aby zahájili Znovuzřízení Pánovy Církve.

Po tom všem, čím Pán prošel – a po tom všem, co vykonal pro lidstvo – si s hlubokou lítostí uvědomuji, že jsme v Jeho znovuzřízené Církvi bezděčně přistoupili na to, aby byla Církev nazývána jinými jmény, přičemž každé z nich z jejího názvu vyškrtává posvátné jméno Ježíše Krista!

Každou neděli, když způsobile přijímáme svátost, obnovujeme posvátný slib, který jsme dali našemu Nebeskému Otcovi, že jsme ochotni vzít na sebe jméno Jeho Syna, Ježíše Krista.⁸ Slibujeme, že Ho budeme následovat, činit pokání, zachovávat Jeho přikázání a *vždy* na Něj pamatovat.

Když z Jeho Církve vynecháváme Jeho jméno, upíráme *Mu* neúmyslně ústřední postavení v našem životě.

Součástí toho, že na sebe bereme jméno Spasitele, je i to, že oznamujeme a svědčíme druhým – prostřednictvím svých skutků a slov – že Ježíš je Kristus. Máme snad takový strach, abychom se *nedotkli* někoho, kdo nám řekl „mormoni“, že se zdráháme *zastat se* samotného Spasitele – postavit se za Něj i jen v samotném jménu, jímž se nazývá Jeho Církev?

Pokud máme mít jako lid a jako jednotlivci přístup k moci Usmíření Ježíše Krista – aby nás mohla očistit a uzdravit,

posílit a zvelebit, a aby nás v konečném důsledku mohla oslavit – musíme dávat zřetelně najevo, že za zdroj této moci uznáváme Jeho. A můžeme začít tím, že budeme Jeho Církev nazývat jménem, které sám stanovil.

Pro značnou část světa je Pánova Církev v současné době skryta pod názvem „Mormonská církev“. Ale my jako členové Pánovy Církve víme, kdo stojí v jejím čele – sám Ježíš Kristus. Naneštěstí se mnozí lidé, když slyšají slovo *mormon*, mohou domnívat, že uctíváme Mormona. Tak tomu ale není! Tohoto velikého dávného amerického proroka si vážíme a ctíme ho.⁹ Ale *nejsme* učedníky Mormona. Jsme učedníky Páně.

V počátcích znovuzřízené Církve se výrazy jako *Mormonská církev* a *mormoni*¹⁰ často používaly jako přízviska – jako nenávisné nebo urážlivé výrazy – s úmyslem navždy zakrýt vliv Boží ruky při znovuzřízení Církve Ježíše Krista v těchto posledních dnech.¹¹

Bratři a sestry, světských argumentů proti znovunastolení správného názvu Církve je mnoho. Kritikové tvrdí, že vzhledem k tomu, že žijeme v digitálním světě, a kvůli optimalizaci vyhledávání na vyhledávacích portálech, jež nám všem pomáhá najít informace, které potřebujeme, téměř okamžitě – včetně informací o Pánově Církvi – je náprava v oblasti názvu Církve v tuto chvíli nemoudrým krokem. Další mají pocit, že vzhledem k tomu, že jsme tak široce známi jako „mormoni“ a „Mormonská církev“, měli bychom toho co nejlépe využít.

Pokud bychom diskutovali o značce pro organizaci vytvořenou lidmi, mohly by tyto argumenty zvítězit. Ale v této klíčové záležitosti vzhlížíme k Tomu, jemuž tato Církev patří, a uvědomujeme si, že cesty Páně nejsou – a nikdy nebudou – cestami lidskými.

Budeme-li trpěliví a budeme-li dělat správně to, co se od nás požaduje, Pán nás tímto důležitým úkolem provede. Koneckonců víme, že Pán pomáhá těm, kteří se snaží plnit Jeho vůli, stejně tak, jako pomohl Nefimu uskutečnit úkol postavit loď, v níž by mohli přeplout přes moře.¹²

Je třeba, abychom při svém úsilí o nápravu těchto chyb byli zdvořilí a trpěliví. Zodpovědné sdělovací prostředky zareagují na naši žádost s porozuměním.

Na jedné z dřívějších generálních konferencí hovořil o jedné takové události starší Benjamín De Hoyos. Řekl:

„Před několika lety, když jsem sloužil v úřadu pro veřejné záležitosti Církve v Mexiku, jsme byli [spolu s mým společníkem] pozváni k účasti v jednom diskusním pořadu v rozhlasu. ... [Jeden z moderátorů pořadu] se [nás] zeptal: ‚Proč má Církev tak dlouhý název? ...‘

Můj společník a já jsme se nad touto vynikající otázkou pousmáli a začali jsme vysvětlovat, že název Církve nevybírali lidé. Byl dán ... Spasitelem. ... Moderátor pořadu okamžitě a zdvořile

odvětil: ‚Tak ho tedy budeme velmi rádi opakovat.‘“¹³

Tato zpráva nám dává určitý vzor. Bude zapotřebí, abychom jako jednotlivci krok za krokem s maximálním úsilím napravovali chyby, které se v průběhu let do Církve vloudily.¹⁴ Zbytek světa si z nás možná vezme příklad a bude nás nazývat správným jménem, ale možná také ne. Je však od nás pokrytecké, když nám vadí, že většina světa nazývá Církev a její členy nesprávnými jmény, a přitom my děláme totéž.

Užitečné vodítko poskytují naše revidované stylistické pokyny. Píše se v nich: „Při první zmínce o Církvi prosím použijte úplný název Církve: ‚Církev Ježíše Krista Svatých posledních dnů‘. Jako zkrácená varianta [při druhé zmínce] se upřednostňuje označení ‚Církev‘ nebo ‚Církev Ježíše Krista‘. Správným a upřednostňovaným označením je i ‚znovuzřízená Církev Ježíše Krista‘.“¹⁵

Pokud by se vás někdo zeptal: „Jste mormon?“, mohli byste odpovědět: „Ptáte-li se na to, zda jsem členem Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů, pak ano, jsem!“

Pokud se někdo zeptá: „Jste Svatý posledních dnů?“¹⁶, mohli byste odpovědět: „Ano, jsem. Věřím v Ježíše Krista a jsem členem Jeho znovuzřízené Církve.“

Moji drazí bratři a sestry, slibuji vám, že pokud se budeme ze všech sil snažit o znovunastolení správného názvu Pánovy Církve, pak Ten, jemuž tato Církev patří, vylije na hlavy Svatých posledních dnů svou moc a požehnání¹⁷ tak, jak jsme toho doposud nebyli svědky. Budeme mít poznání a moc Boží, jež nám budou pomáhat přinášet požehnání znovuzřízeného evangelia Ježíše Krista každému národu, pokolení, jazyku a lidu a připravovat svět na Druhý příchod Páně.

Co se tedy skrývá ve jménu? Pokud jde o jméno Pánovy Církve, pak odpověď zní: „Všechno!“ Ježíš Kristus nám nařídil, abychom Církev nazývali Jeho jménem, protože to je Jeho Církev, naplněná Jeho mocí.

Vím, že Bůh žije. Ježíš je Kristus. Vede v nynější době svou Církev. O tom svědčím v posvátném jménu Ježíše Krista, amen. ■

POZNÁMKY

1. „Pán mi v mysli zřetelně připomněl důležitost jména, které zjevil pro svou Církev – Církev Ježíše Krista Svatých posledních dnů. Čeká nás práce, kterou budeme muset vykonat, abychom se uvedli do souladu s Jeho vůlí. V uplynulých týdnech začali různí církevní vedoucí a různá církevní oddělení podnikat kroky nezbytné k tomu, aby se tak stalo. Další informace o této důležité záležitosti budou zveřejněny v příštích několika měsících.“ (Russell M. Nelson, „Název Církve“ [oficiální prohlášení, 16. srpna 2018], zpravy-mormon.cz.)
2. Dřívější presidenti Církve žádali o něco podobného. Například president George Albert Smith řekl: „Nezklamte Pána tím, že byste tuto Církev nazývali Mormonskou církví. On ji Mormonskou církví nenazval.“ (Conference Report, Apr. 1948, 160.)
3. Viz „Stylistické pokyny – název Církve“, zpravy-mormon.cz.

President Henry B. Eyring

Druhý rádce v Prvním předsednictvu

4. Nauka a smlouvy 115:4.
5. 3. Nefi 27:7–8.
6. Viz Mojžíš 1:33.
7. Viz Nauka a smlouvy 19:18.
8. Viz Moroni 4:3; Nauka a smlouvy 20:37, 77.
9. Mormon byl jedním ze čtyř hlavních autorů Knihy Mormonovy. Těmi dalšími jsou Nefi, Jákob a Moroni. Všichni byli očitymi svědky Páně, stejně jako inspirovaný překladatel této knihy, Prorok Joseph Smith.
10. Mezi posměšné pojmy, které se používaly, se řadilo dokonce i slovo *mormonité*. (Viz *History of the Church*, 2:62–63, 126.)
11. Další přízviska se patrně objevila v novozákonní době. Když byl apoštol Pavel souzen před Felixem, hovořili o něm jako o „vůdci té sekty Nazaretské“ (Skutkové 24:5). Ohledně použití slova „nazaretské“ jeden publicista napsal: „Tímto názvem byli křesťané obvykle označováni na znamení pohrdání. Říkalo se jim tak, protože Ježíš pocházel z Nazaretu.“ (Albert Barnes, *Notes, Explanatory and Practical, on the Acts of the Apostles* [1937], 313.)
 Další komentář podobně uvádí: „Tak jako byl náš Pán s opovržením nazýván ‚tím Nazaretským‘ (Mat. xxvi. 71), stejně tak Židé označovali jeho učedníky ‚nazaretskými‘. Odmítali uznat, že jsou to křesťané, tj. učedníci Mesiáše.“ (*The Pulpit Commentary: The Acts of the Apostles*, ed. H. D. M. Spence a Joseph S. Exell [1884], 2:231.)
 V podobném duchu starší Neil A. Maxwell poznamenal: „Po celou historii zaznamenanou v písmech jsou patrně opakované snahy snižovat proroky, aby je bylo možné zavrhnout – onálepkovat je, a tím je ponížit. Většinou si jich však jejich současníci i světská historie prostě nevšímají. Rané křesťany koneckonců nazývali pouze sektou nazaretských. (Viz Skutkové 24:5.)“ („Out of Obscurity“, *Ensign*, Nov. 1984, 10.)
12. Viz 1. Nefi 18:1–2.
13. Benjamín De Hoyos, „Povolání být Svatými“, *Liahona*, květen 2011, 106.
14. Ačkoli nemůžeme ovlivnit, jak nás možná budou nazývat druzí, tak to, jak se budeme označovat my sami, záleží zcela jen na nás. Jak můžeme od druhých očekávat, že budou ctít správný název Církve, když to jako její vlastní členové sami neděláme?
15. „Stylistické pokyny – název Církve“, zpravy-mormon.cz.
16. Výraz *svatý* se v Bibli svatě používá často. Pavel například ve své epistoletě Efezským použil slovo *svatý* nejméně jednou v každé kapitole. Svatý je člověk, který věří v Ježíše Krista a snaží se Ho následovat.
17. Viz Nauka a smlouvy 121:33.

Snaž, snaž, snaž

Spasitel vkládá své jméno do vašeho srdce. A vy pociťujete čistou lásku Kristovu k ostatním i k sobě samým.

Drazí bratři a sestry, jsem vděčný za příležitost k vám promluvit.

Tato konference pro mě byla a je povznášející a poučná. Hudbu, která tu zazněla, a slova, jež tu byla pronesena, nám vnesl do srdce Duch Svatý. Modlím se o to, aby vám tentýž Duch předal to, co budu říkat já.

Před mnoha lety jsem byl prvním rádcem presidenta okrsku ve východní části Spojených států. Nejednou mi cestou do našich malých odboček říkával: „Hale, když se s někým setkáš, jednej s ním, jako by měl velké potíže, a ve více než polovině případů budeš mít pravdu.“ Nejenže měl pravdu, ale

v průběhu let jsem zjistil, že jeho odhad byl příliš nízký. Dnes bych vás rád povzbudil v obtížích, kterým čelíte.

Náš smrtelný život navrhl milující Bůh tak, aby byl pro každého z nás zkouškou a zdrojem růstu. Jistě si vzpomínáte na Boží slova ohledně Jeho dětí při Stvoření světa: „A budeme je tím zkoušeti, abychom viděli, budou-li činiti všechny věci, jež jim Pán, jejich Bůh, přikáže.“¹

Od samého počátku nebyly tyto zkoušky snadné. Čelíme zkouškám vznikajícím v důsledku toho, že máme smrtelné tělo. Všichni žijeme ve světě, kde zesiluje Satanova válka proti pravdě a našemu osobnímu štěstí. Svět a váš život vám mohou připadat čím dál zmatenější.

Kéž je vám útechou, že milující Bůh, který dovolil, aby na vás tyto zkoušky přišly, zároveň navrhl spolehlivý způsob, jak jimi projít. Nebeský Otec tak miloval svět, že poslal svého Milovaného Syna, aby nám pomáhal.² Jeho Syn, Ježíš Kristus, za nás obětoval život. Ježíš Kristus snášel v Getsemanech a na kříži tíhu všech našich hříchů. Prožil všechnu utrpení, bolesti a následky našich hříchů, aby nás mohl utěšovat a posilovat v každé životní zkoušce.³

Jistě si vzpomenete, co Pán řekl svým služebníkům:

„Otec a já jedno jsme. Já jsem v Otci a Otec ve mně; a nakolik jste mne přijali, jste ve mně a já ve vás.

Pročež, já jsem ve vašem středu a jsem dobrý pastýř a kámen Izraele. Ten, kdo staví na této skále, nikdy nepadne.“⁴

Náš prorok, president Russell M. Nelson, nám dává totéž ujištění. Kromě toho také popsal, jak můžeme na této skále stavět a vložit si Pánovo jméno do srdce, aby nás provázelo našimi zkouškami.

Řekl: „Vy, kteří jste možná chvilko-
vě skleslí, pamatujte, že život nemá
být jednoduchý. Po cestě musíme
snášet zkoušky a přetrpět smutek.
S vědomím toho, že ‚nebude nemož-
né u Boha žádné slovo‘ (Lukáš 1:37),
je třeba mít na paměti, že On je váš
Otec. Jste syn nebo dcera, kteří byli
stvořeni k Jeho obrazu, a skrze svou
způsobilost máte nárok získávat zjeve-
ní, jež vám budou ve vašem spraved-
livém úsilí pomáhat. Můžete na sebe
vzít svaté jméno Páně. Můžete se stát
způsobilými mluvit v posvátném jmé-
nu Božím. (Viz NaS 1:20.)“⁵

Slova presidenta Nelsona nám při-
pomínají slib, který se nachází v mod-
litbě svátosti – slib, který Nebeský
Otec plní, když děláme to, co naopak
slibujeme my.

Poslechněte si ta slova: „Ó Bože,
Věčný Otče, prosíme tě ve jménu tvého
Syna, Ježíše Krista, abys požehnal
a posvětil tento chléb duším všech těch,
kteří jej přijímají, aby jej mohli jísti na
památku těla tvého Syna a tobě dosvěd-
čiti, ó Bože, Věčný Otče, že jsou ochotni
vzít na sebe jméno tvého Syna a vždy
na něj pamatovati a zachovávat jeho
příkázání, jež jim dal; aby mohli vždy
mít jeho Ducha, aby byl s nimi. Amen.“⁶

Pokaždé, když řekneme slovo
amen, když je tato modlitba prone-
sená v náš prospěch, slibujeme, že
přijetím chleba jsme ochotni vzít na
sebe svaté jméno Ježíše Krista, vždy
na Něj pamatovat a zachovávat Jeho
příkázání. Na oplátku je nám slíbeno,
že budeme moci vždy mít Jeho Ducha,
aby byl s námi. Díky těmto zaslíbením
je Spasitel onou skálou, na niž můžeme
stát bezpečně a beze strachu ve všech
bouřích, kterým čelíme.

Když přemítám o slovech této
smlouvy a o slíbených požehnáních,
která se s ní pojí, přemýšlím, co to zna-
mená být ochotný vzít na sebe jméno
Ježíše Krista.

President Dallin H. Oaks vysvětlil:
„Je významnou skutečností, že při
přijímání svátosti nedosvědčujeme, že
na sebe vezmeme jméno Ježíše Krista.
Dosvědčujeme, že jsme *ochotni* to

udělat. (Viz NaS 20:77.) Skutečnost,
že dosvědčujeme pouze svou ochotu,
naznačuje, že než na sebe ono posvá-
tné jméno skutečně vezmeme v tom
nejdůležitějším smyslu, musí se stát
ještě něco dalšího.“⁷

Slova, že jsme „ochotni vzít na
sebe“ Jeho jméno, nám říkají, že i když
jsme na sebe Spasitelovo jméno vzali
při křtu, braní Jeho jména na sebe
křtem nekončí. V průběhu života musí-
me brát Jeho jméno na sebe neustále,
včetně chvil, kdy obnovujeme smlouvy
u stolu se svátostí a uzavíráme smlouvy
v Pánově svatém chrámu.

A tak se pro nás dvěma zásadními
otázkami stávají otázky: „Co musím
dělat, abych na sebe bral Jeho jméno?“
a „Jak poznám, že činím pokrok?“

Jednu užitečnou odpověď naznačují
slova presidenta Nelsona. Řekl, že na
sebe můžeme vzít Spasitelovo jméno
a že můžeme hovořit v Jeho zastoupe-
ní. Když hovoříme v Jeho zastoupení,
sloužíme Mu. „Nebot jak může člověk
poznati pána, jemuž nesloužil a jenž je
pro něho cizincem a jenž je daleko od
myšlenek a od záměrů srdce jeho?“⁸

Hovořit v Jeho zastoupení vyžaduje
modlitbu víry. Chceme-li se dozvě-
dět, jaká slova bychom mohli použít,
abychom Spasiteli pomohli v Jeho díle,
musíme pronést vroucnou modlitbu

k Nebeskému Otci. Musíme se stát hodni zaslíbení: „Ať praven[o] mým vlastním hlasem nebo hlasem služebníků mých, to je totéž.“⁹

Abychom však na sebe vzali Jeho jméno, je zapotřebí více, než jen hovořit v Jeho zastoupení. Abychom se mohli považovat za Jeho služebníky, musíme mít v srdci určité pocity.

Prorok Mormon popsal pocity, díky nimž se stáváme způsobilými vzít na sebe Jeho jméno a které nám to umožňují. K těmto pocitům patří víra, naděje a pravá láska, což je čistá láska Kristova.

Mormon vysvětlil:

„Neboť soudím, že pro svou mírnost máte víru v Krista; neboť nemáte-li v něho víru, pak nejste hodni toho, abyste byli počítáni mezi lid církve jeho.“

A opět, milovaní bratři moji, chtěl bych k vám promluvit o naději. Jak tedy můžete dosáhnout víry, pokud nebudete mít naděje?

A v co budete doufat? Vizte, pravím vám, že budete mít naději skrze usmíření Krista a skrze moc jeho vzkříšení, abyste byli pozvednuti k životu věčnému, a to pro svou víru v něho, podle příslibu.

Pročež, má-li člověk víru, musí nezbytně mít naději; neboť bez víry nemůže být žádné naděje.

A opět, vizte, pravím vám, že nemůžeme mít víru a naději, pokud nebude mírný a pokorného srdce.

A je-li tomu tak, jeho víra a naděje je marná, neboť nikdo není před Bohem přijatelný, leda mírný a pokorného srdce; a je-li člověk mírný a pokorného srdce a vyzná-li mocí Ducha Svatého, že Ježíš je Kristus, musí nezbytně mít pravou lásku; neboť nemá-li pravou lásku, není ničím; pročež musí nezbytně mít pravou lásku.“

Poté, co Mormon popsal pravou lásku, pokračuje:

„Ale pravá láska je čistá láska Kristova a vytrvá na věky; a kdokoli bude posledního dne shledán, že ji má, s tím bude dobře.“

Pročež, milovaní bratři moji, modlete se k Otci z celé síly srdce, abyste mohli být naplněni touto láskou, kterou uděluje všem, kteří jsou pravými následovníky Syna jeho, Ježíše Krista; abyste se mohli stát syny Božími; abychom, až se zjeví, byli jako on, neboť ho budeme vidět takového, jaký je; abychom mohli mít tuto naději; abychom mohli být očištěni tak, jako on je čistý. Amen.“¹⁰

Svědčím o tom, že Spasitel vkládá své jméno do vašeho srdce. Víra mnohých z vás v Něj roste. Pociťujete více naděje a optimismu. A pociťujete čistou lásku Kristovu k ostatním i k sobě samým.

Vídám to u misionářů sloužících po celém světě. Vídám to u členů, kteří mluví o Církvi Ježíše Krista Svatých posledních dnů se svými přáteli a členy rodiny. Muži, ženy, mladí lidé, a dokonce i děti slouží z lásky ke Spasiteli a ke svým bližním.

Při prvních zprávách o katastrofách kdekoli na světě se členové připravují, že přijdou na pomoc – někdy i přes oceány – aniž by je o to kdokoli žádal. Občas je pro ně těžké čekat, až budou poničené oblasti připraveny je přijmout.

Uvědomuji si, že někteří z vás, kteří mě dnes posloucháte, mají možná pocit, že vaši víru a naději přemáhají vaše obtíže. A možná toužíte pociťovat lásku.

Bratři a sestry, Pán vám ve vaší blízkosti poskytuje příležitosti, abyste pociťovali Jeho lásku a dělili se o ni. Můžete se s důvěrou modlit, aby vás Pán vedl k tomu, abyste v Jeho zastoupení někomu projeвили lásku. On odpovídá na modlitby pokorných dobrovolníků, jako jste vy. Budete pociťovat Boží lásku k sobě samým i k člověku, kterému v Pánově zastoupení budete sloužit. Budete-li pomáhat dětem Božím v jejich obtížích, vaše vlastní obtíže se budou zdát lehčími. Vaše víra a naděje budou posíleny.

Jsem očitým svědkem této pravdy. Má žena hovořila v Pánově zastoupení a sloužila v Jeho zastoupení druhým celý život. Jak už jsem vyprávěl při jiné příležitosti, jednou mi jeden náš biskup řekl: „Žasnu. Pokaždé, když slyším, že má někdo ve sboru potíže, pospíchám mu na pomoc. Ale vždy, když tam dorazím, je zřejmé, že tam již byla tvoje žena.“ Takto tomu bylo všude, kde jsme během 56 let žili.

Dnes dokáže za den říci jen několik slov. Navštěvují ji lidé, kterým v zastoupení Pána projevovala lásku. Každý

večer a ráno s ní zpívám náboženské písně a modlíme se. Slova modliteb i písní musím pronášet já. Občas vidím, jak ústy naznačuje slova písní. Upřednostňuje písně pro děti. Myšlenka, kterou má patrně nejraději, je nejlépe shrnuta v písni „Mým příkladem je Pán Ježíš“.¹¹

Jednou, když jsme dozpívali slova refrénu, která [v angličtině] znějí: „Miluj druhé jako Ježíš miluje tebe. Snaž se projevovat laskavost ve všem, co děláš,“ řekla potichu, ale zřetelně: „Snaž, snaž, snaž.“ Myslím, že až Ho uvidí, zjistí, že jí Spasitel vložil své jméno do srdce a že se stala takovou, jako je On. Nyní jí pomáhá procházet strastmi stejně, jako pomůže vám procházet těmi vašimi.

Vydávám vám své svědectví o tom, že Spasitel vás zná a miluje. Zná vaše jméno, tak jako vy znáte to Jeho. Zná vaše strasti. Sám je prožil. Svým Usmířením přemohl svět. Když budete ochotni brát na sebe Jeho jméno, ulehčíte břemena bezpočtu druhých. A časem zjistíte, že Spasitele znáte lépe a že Ho ještě více milujete. Jeho jméno budete mít v srdci a budete ho mít vryto v paměti. Tímto jménem budete nazýváni. O tom svědčím s vděčností za Jeho láskyplnou vlídnost ke mně, k mým blízkým i k vám. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

POZNÁMKY

1. Abraham 3:25.
2. Viz Jan 3:16–17.
3. Viz Alma 7:11–12.
4. Nauka a smlouvy 50:43–44.
5. Russell M. Nelson, „With God Nothing Shall Be Impossible“, *Ensign*, May 1988, 35.
6. Nauka a smlouvy 20:77.
7. Dallin H. Oaks, „Taking upon Us the Name of Jesus Christ“, *Ensign*, May 1985, 81.
8. Mosiáš 5:13.
9. Nauka a smlouvy 1:38.
10. Moroni 7:39–44, 47–48.
11. Viz „Mým příkladem je Pán Ježíš“, *Zpěvník pro děti*, 40–41.

Brian K. Ashton

Druhý rádce v Generálním předsednictvu Nedělní školy

Otec

Každý z nás má potenciál stát se takovým, jako je Otec. K tomu je zapotřebí, abychom Otce uctívali ve jménu Syna.

Má žena Melinda se celý život usilovně snaží být věrnou učednicí Ježíše Krista. Od mládí se však necítila být hodna lásky a požehnání Nebeského Otce, protože nesprávně chápala Jeho povahu. Naštěstí nepřestávala dodržovat přikázání ani navzdory smutku, který pociťovala. Před několika lety měla několik zážitků, které jí pomohly lépe porozumět podstatě Boha, včetně lásky, kterou chová ke svým dětem, a Jeho vděčnosti i za naši nedokonalou snahu konat Jeho dílo.

Vysvětlila, jak ji tyto zážitky ovlivnily: „Nyní s jistotou pociťuji, že Otcův plán funguje, že Mu osobně záleží na

našem úspěchu a že nám poskytuje ponaučení a zkušenosti, jež potřebujeme, abychom se mohli navrátit do Jeho přítomnosti. Vidím sebe i druhé více tak, jak nás vidí Bůh. Jsem schopná být rodičem a učit a sloužit s větší láskou a menším strachem. Spíše než úzkost a nejistotu pociťuji pokoj a důvěru. Místo abych se cítila odsuzovaná, pociťuji podporu. Má víra je jistější. Častěji a hlouběji pociťuji Otcovu lásku.“¹

Mít „správnou“ představu o charakteru, dokonalostech a vlastnostech [Nebeského Otce]“ je nezbytné k tomu, abychom uplatňovali víru dostačující k dosažení oslavení.² Správné

porozumění charakteru Nebeského Otce může změnit to, jak pohlížíme na sebe a na druhé, a pomoci nám porozumět nesmírné lásce, kterou Bůh chová ke svým dětem, a Jeho veliké touze pomoci nám stát se takovými, jako je On. Nesprávný pohled na Jeho povahu v nás může zanechat pocit, že nikdy nebudeme schopni vrátit se do Jeho přítomnosti.

Mým dnešním cílem je učit klíčovými bodům nauky o Otci, které každému z nás – ale zejména těm, kteří si nejsou jisti, zda je Bůh miluje – umožní lépe porozumět Jeho pravé podstatě a projevovat větší víru v Něj, v Jeho Syna a v plán, jež pro nás má.

Předsmrtelný život

V předsmrtelném světě jsme se narodili jako duchové Nebeským rodičům a žili jsme s Nimi jako rodina.³ Znali nás, učili nás a měli nás rádi.⁴ Moc jsme si přáli být jako náš Nebeský Otec. Uvědomovali jsme si ale, že abychom toho dosáhli, museli bychom:

1. Získat oslavené nesmrtelné fyzické tělo;⁵
2. Uzavřít sňatek a založit rodinu skrze pečetící moc kněžství;⁶ a
3. Získat veškeré poznání, moc a božské vlastnosti.⁷

A tak Otec vytvořil plán, který nám na základě určitých podmínek⁸ umožňuje získat fyzické tělo, jež se při vzkříšení stane nesmrtelným a oslaveným; uzavřít sňatek a založit rodinu ve smrtelnosti nebo – pro věrné, kteří neměli tuto možnost – po smrtelnosti;⁹ činit pokrok směrem k dokonalosti; a nakonec se vrátit k našim Nebeským rodičům a žít s Nimi a se svou rodinou ve stavu oslavení a věčného štěstí.¹⁰

Písma tento plán nazývají plánem spasení.¹¹ Byli jsme za tento plán tak vděční, že když nám byl předložen, jásalí jsme radostí.¹² Každý z nás podmínky plánu přijal – včetně zkušeností a výzev smrtelnosti, jež nám mají pomáhat rozvíjet božské vlastnosti.¹³

Smrtelný život

Během smrtelnosti nám Nebeský Otec zajišťuje podmínky, jež potřebujeme, abychom v rámci Jeho plánu činili pokrok. Otec počal Ježíše Krista v těle¹⁴ a poskytl Mu božskou pomoc, aby dokázal naplnit své poslání ve smrtelnosti. Podobně pomůže Nebeský Otec i každému z nás, budeme-li se snažit dodržovat Jeho přikázání.¹⁵ Otec nám dává svobodu jednání.¹⁶ Náš život je v Jeho rukou a naše „dny ... jsou známy“ a „nebude [jich] napočítáno méně“.¹⁷ A On zajišťuje, že všechno napomáhá k dobrému těm, kteří Ho milují.¹⁸

Nebeský Otec nám dává náš denní chléb,¹⁹ což zahrnuje jak jídlo, které jíme, tak sílu, již potřebujeme k tomu, abychom dodržovali Jeho přikázání.²⁰ Otec dává dobré dary.²¹ Slyší naše modlitby a odpovídá na ně.²² Nebeský Otec nás zbavuje zlého, pokud Mu to dovolíme.²³ Pláče za nás, když trpíme.²⁴ Koneckonců všechna naše požehnání pocházejí od Otce.²⁵

Nebeský Otec nás vede a dává nám zkušenosti, jež na základě našich silných stránek, slabostí a rozhodnutí potřebujeme k tomu, abychom nesli dobré ovoce.²⁶ Otec nás ukazuje, když je to třeba, protože nás miluje.²⁷ Je to „Muž Rady“,²⁸ který nám poradí, když Ho o to požádáme.²⁹

Nebeský Otec nám do života posílá vliv i dar Ducha Svatého.³⁰ Skrze dar Ducha Svatého v nás může přebývat Otcova sláva – neboli Jeho inteligence, světlo a moc.³¹ Budeme-li usilovně růst ve světle a pravdě, dokud naše oči nebudou upřeny na slávu Boží, Nebeský Otec sešle Svatého Ducha zaslíbení, aby nás zpečetil k věčnému životu a odhalil nám Jeho tvář – buď v tomto životě, nebo v životě příštím.³²

Posmrtný život

V posmrtném duchovním světě Nebeský Otec nadále vylévá Ducha Svatého a posílá misionáře k těm, kteří potřebují evangelium. Odpovídá na modlitby a pomáhá obdržet zástupné spásné obřady těm, kterým dosud chybějí.³³

Otec pozvedl Ježíše Krista a dal Mu moc uskutečnit vzkříšení,³⁴ což je prostředkem, díky kterému obdržíme nesmrtelné tělo. Spasitelovo vykoupení a vzkříšení nás přivádí zpět do Otcovy přítomnosti, kde nás bude Ježíš Kristus soudit.³⁵

Ti, kteří spoléhají na „zásluhu a milosrdenství a milost Svatého Mesiáše“,³⁶ obdrží oslavené tělo, jako má Otec,³⁷ a budou s Ním přebývat „ve stavu nikdy nekončícího štěstí“. ³⁸ Tam Otec setře všechny naše slzy³⁹ a bude nám pomáhat pokračovat na cestě k tomu, abychom se stali takovými, jako je On.

Jak vidíte, Nebeský Otec je vždy připraven nám pomoci.⁴⁰

Povaha Otce

Abychom se stali takovými, jako je Otec, musíme v sobě rozvinout Jeho charakterové rysy. K dokonalostem a vlastnostem Nebeského Otce patří toto:

- Otec je „Nekonečný a Věčný“.⁴¹
- Je dokonale spravedlný, milosrdný, laskavý a shovívavý a chce pro nás jen to nejlepší.⁴²
- Nebeský Otec je láska.⁴³
- Dodržuje své smlouvy.⁴⁴
- Nemění se.⁴⁵
- Nemůže lhát.⁴⁶
- Otec nikomu nestraní.⁴⁷
- Zná všechny věci od počátku – minulost, přítomnost i budoucnost.⁴⁸
- Nebeský Otec je inteligentnější⁴⁹ než my všichni.⁵⁰
- Otec má veškerou moc⁵¹ a učiní vše, co si uloží do srdce.⁵²

Bratři a sestry, Otci můžeme důvěřovat a spoléhat na Něj. Nebeský Otec vidí i to, co my nevidíme, protože má perspektivu věčnosti. Jeho radostí, dílem a slávou je uskutečnit naši nesmrtelnost a oslavení.⁵³ Vše, co dělá, je k našemu prospěchu. Přeje si „[naše] věčné štěstí dokonce víc než [my] sami“.⁵⁴ A „nepožadoval by od [nás], abychom procházeli více těžkostmi, než je nezbytně nutné pro [naše] dobro a pro dobro těch, které [máme] rádi“.⁵⁵ A tak se zaměřuje na to, aby nám pomáhal se zlepšovat, a ne aby nás soudil či zatracoval.⁵⁶

Jak se stát takovými, jako je náš Otec

Jako duchovní synové a dcery Boží máme všichni potenciál stát se takovými, jako je Otec. K tomu je zapotřebí, abychom Otce uctívali ve jménu Syna.⁵⁷ A to činíme tím, že se snažíme být poslušní Otcovy vůle tak, jak jí byl poslušný Spasitel,⁵⁸ a tím, že neustále činíme pokání.⁵⁹ Prostřednictvím toho získáváme „milost za milost“, dokud neobdržíme z plnosti Otcovy⁶⁰ a nebudeme obdarováni „Jeho charakterem, dokonalostmi a vlastnostmi“.⁶¹

Vezmeme-li v úvahu rozdíl mezi tím, kým jsme jako smrtelníci, a tím, čím se stal Nebeský Otec, není překvapivé, že se někteří domnívají, že stát se takovými, jako je Otec, je

nedosažitelné. Písma však hovoří jasně. Jestliže budeme lnout ve víře ke Kristu, činit pokání a usilovat o Boží milost skrze poslušnost, staneme se nakonec takovými, jako je Otec. Čerpám velkou útěchu ze skutečnosti, že ti, kteří se snaží být poslušní, „[obdrží] milost za milost“ a nakonec „[obdrží] z plnosti jeho“.⁶² Jinými slovy, takovými, jako je Otec, se nestaneme vlastními silami.⁶³ Spíše se tak stane skrze dary milosti – některé velké, ale většinou malé – jež stavějí jeden na druhém, dokud nedosáhneme plnosti. Ale stane se tak, bratři a sestry!

Vyzývám vás, abyste měli důvěru, že Nebeský Otec ví, jak vás oslavit; usilujte o Jeho každodenní posilující pomoc; a tlačte se kupředu s vírou v Krista, i když zrovna nepocítujete Boží lásku.

Je toho hodně, čemu ohledně toho, jak se stát takovými, jako je Otec, nerozumíme.⁶⁴ Ale s jistotou dosvědčuji, že snaha stát se takovými, jako je Otec, stojí za jakoukoli obětí.⁶⁵ Oběti, které přinášíme zde ve smrtelnosti – ať jsou jakkoli veliké – jsou zkrátka nesrovnatelné s nezměrnou radostí, štěstím a láskou, které budeme pociťovat v Boží přítomnosti.⁶⁶ Je-li pro vás těžké věřit tomu, že to stojí za oběti, které jsou po vás požadovány, Spasitel k vám volá a praví: „Dosud jste neporozuměli, jak veliká požehnání [pro vás Otec připravil]; ... nemůžete snést všechny věci nyní; nicméně, buďte dobré myslí, neboť já vás povedu kupředu.“⁶⁷

Svědčím o tom, že Nebeský Otec vás miluje a přeje si, abyste s Ním opět žili. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

POZNÁMKY

1. Poznámky ve vlastnictví autora; viz také D. Melinda Ashton, „The Holy Ghost: Direction, Correction, and Warning“ (Brigham Young University Women's Conference, Apr. 28, 2016), byutv.org.

2. *Lectures on Faith* (1985), 38.
3. Viz „Rodina – prohlášení světa“, *Liahona*, květen 2017, 145; „Matka v nebi“, Témata z evangelia, lds.org/topics/mother-in-heaven?lang=ces.
4. Apoštol Pavel naznačil, že jsme Otce znali tak dobře, že naše duše stále touží po tom nazývat Ho *Abba*, což znamená „Tatínek“ – pojem vyhrazený pro otce, se kterými jsme si mimořádně blízcí. (Viz Římanům 8:15.)
5. Viz Nauka a smlouvy 130:22.
6. Viz Nauka a smlouvy 132:19–20.
7. Viz Matouš 5:48; viz také 2. Petrova 1:3–8.
8. K těmto podmínkám patří zachovat si svůj první stav (viz Abraham 3:26) a poté ve smrtelnosti uplatňovat víru v Ježíše Krista a v Jeho Usmíření, činit pokání, být pokřtěni ponořením někým, kdo je nositelem Boží kněžské pravomoci, obdržet dar Ducha Svatého a vytrvat do konce (viz 3. Nefi 27:16–20).
9. President Dallin H. Oaks učil: „Některí z těch, kteří poslouchají toto poselství, se pravděpodobně ptají: „Ale co já?“ Víme, že mnoho způsobitých a užasných Svatých posledních dnů v současnosti postrádá ideální příležitosti a nezbytné požadavky pro svůj pokrok. Osamělost, bezdětnost, úmrtí a rozvod ničí ideály a odkládají naplnění zaslíbených požehnání. ... Tato zklamání jsou ale jen dočasná. Pán slíbil, že ve věčnostech nebude Jeho synům a dcerám, kteří dodržují příkázání, jsou věrní svým smlouvám a touží po tom, co je správné, odepráno žádné požehnání.“ (*The Great Plan of Happiness*“, *Ensign*, Nov. 1993, 75.)
10. Viz Mosiáš 2:41.
11. Viz Alma 42:5; je také nazýván plánem vykoupení (viz například Jákob 6:8) nebo plánem štěstí (viz Alma 42:8, 16).
12. Viz Job 38:4–7.
13. Viz například Židům 5:8; 12:11; Eter 12:27. Minimálně zpočátku se nám s naším omezeným porozuměním může zdát, že některé výzvy, kterým ve smrtelnosti čelíme, by nám mohly bránit v získání některých slíbených požehnání, ve která doufáme nejvíce. I přes tyto zdánlivé nesrovnalosti nám Bůh dá každé slíbené požehnání, zůstaneme-li věrní.
14. Viz Lukáš 1:31–35; Jan 1:14; 1. Nefi 11:18–21; Průvodce k písmům, „Ježíš Kristus“, scriptures.lds.org.
15. Viz Nauka a smlouvy 93:4–5, 16–17, 19–20.
16. Viz Mojžíš 7:32.
17. Nauka a smlouvy 122:9.
18. Viz Římanům 8:28.
19. Viz Matouš 6:11.
20. Viz N. Eldon Tanner, „The Importance of Prayer“, *Ensign*, May 1974, 50–53.
21. Viz Lukáš 11:10–13; Jakub 1:17.
22. Viz Lukáš 11:5–10; Překlad Josepha Smitha,

- Lukáš 11:5–6 (v anglickém vydání Bible SPD jako poznámka pod čarou *a* u Lukáše 11:5); 3. Nefi 13:6.
23. Viz Matouš 6:13.
 24. Viz Mojžíš 7:31–40.
 25. Viz Jakub 1:17.
 26. Viz Jan 15:1–2; Nauka a smlouvy 122:6–7.
 27. Viz Židům 12:5–11; Nauka a smlouvy 95:1.
 28. Mojžíš 7:35.
 29. Viz Alma 37:12, 37.
 30. Viz Jan 14:26; 2. Nefi 31:12.
 31. Viz Jan 17:21–23, 26; Nauka a smlouvy 93:36.
 32. Viz Nauka a smlouvy 76:53; 88:67–68.
 33. Viz 1. Petrova 4:6. Starší Melvin J. Ballard, když mluvil o tom, proč se jistý muž, kterého pokřtil, přidal k Církvi, řekl: „Bylo mi řečeno, že jeho předkové v duchovním světě přijali evangelium již před lety a modlili se, aby jim někdo z jejich rodiny na zemi otevřel dveře, a že jejich modlitby se naplnily a Pán nasměroval misionáře ke dveřím tohoto muže.“ (Citováno v: Melvin R. Ballard, *Melvin J. Ballard, Crusader for Righteousness* [1966], 250.)
 34. Viz Mormon 7:5–6; viz také Jan 5:21, 26; 1. Korintským 6:14; 2. Nefi 9:11–12; Alma 40:2–3; 3. Nefi 27:14.
 35. Viz Jan 5:22; Jákob 6:9; Alma 11:44; Helaman 14:15–18. Kristovo Usmíření překonává všechny následky Adamova pádu – včetně fyzické i duchovní smrti, které musí být obě překonány, abychom se mohli vrátit do přítomnosti našeho Nebeského Otce. Ti, kteří učiní pokání z hříchů, budou přebývat s Otcem a Synem ve věčnosti. Ale ti, kteří pokání neučiní, vytrpí druhou smrt, kterou způsobí jejich vlastní hříchy. (Viz Helaman 14:15–18.)
 36. 2. Nefi 2:8.
 37. Viz Nauka a smlouvy 76:56; 88:28–29.
 38. Mosiáš 2:41.
 39. Viz Zjevení 7:17.
 40. Viz Mojžíš 7:30. Nebeský Otec bdí nadále dokonce i nad těmi, kteří jsou v terestriálním království, a pečuje o ně skrze působení Ježíše Krista a dalších celestiálních bytostí (viz Nauka a smlouvy 76:77, 87), a bdí i nad těmi, kteří jsou v telestiálním království, o něž pečuje skrze působení Ducha Svatého

- a andělů (viz Nauka a smlouvy 76:86, 88).
41. Mojžíš 7:35; viz také Žalmy 90:2.
 42. Viz Žalmy 103:6–8; Lukáš 6:36; Mojžíš 7:30.
 43. Viz 1. Janova 4:16.
 44. Viz Nauka a smlouvy 84:40.
 45. Viz Jakub 1:17.
 46. Viz Numeri 23:19.
 47. Viz Skutkové 10:34–35.
 48. Viz 1. Nefi 9:6; Nauka a smlouvy 130:7.
 49. Slovník na stránkách [dictionary.com](https://dictionary.lds.org) definuje inteligenci jako „schopnost učit se, přemýšlet, rozumět a uplatňovat podobné druhy myšlenkových aktivit; nadání porozumět pravdám, vztahům, skutečnostem, významům atd.“ a také jako „poznání“.
 50. Viz Abraham 3:19. I Ježíš Kristus jakožto oslavená, zdokonalená bytost je inteligentnější než my všichni.
 51. Viz Zjevení 21:22.
 52. Viz Skutkové 3:17.
 53. Viz Mojžíš 1:39.
 54. Richard G. Scott, „Trust in the Lord“, *Ensign*, Nov. 1995, 17.
 55. Richard G. Scott, „Trust in the Lord“, 17.
 56. Viz Jan 5:22; Mojžíš 1:39. Ztrácuje nás Satan a my sami. (Viz Zjevení 12:10; Alma 12:14.)
 57. Viz Jan 4:23; Nauka a smlouvy 18:40; 20:29.
 58. Viz 3. Nefi 11:11; Nauka a smlouvy 93:11–19.
 59. Pokání je proces, kterým měníme podstatu sebe samých, abychom se mohli stát takovými, jako je Bůh. A proto máme pokání činit neustále, nikoli jen když „uděláme něco špatného“.
 60. Viz Nauka a smlouvy 93:19–20.
 61. Viz *Lectures on Faith*, 38; viz také Moroni 7:48; 10:32–33; Nauka a smlouvy 76:56, 94–95; 84:33–38.
 62. Nauka a smlouvy 93:20; zvýraznění přidáno.
 63. Viz Moroni 10:32–33; Nauka a smlouvy 76:69, 94–95.
 64. Proč Bůh nemůže nebo nechce zjevit více ohledně toho, jak se stát takovými, jako je On? Upřímně řečeno, neznám všechny důvody. Ale existují minimálně dva, kterým rozumím. Prvním je to, že ve smrtelném stavu zkrátka určité věci pochopit nedokážeme. (Viz Nauka a smlouvy 78:17.) Lze to připodobnit tomu, kdybychom se snažili vysvětlit, co je to internet, někomu, kdo žil ve středověku. Budou mu zkrátka chybět souvislosti a perspektiva. A druhým důvodem je to, že darů milosti se nám často dostává právě proto, že musíme trpět kvůli tomu, že něco nevíme, a bojovat s tím.
 65. Oběti, které jsou po nás požadovány, mohou být nezbytné k dosažení dokonalosti. (Viz Překlad Josepha Smitha, Židům 11:40 [v anglickém vydání Bible SPD jako poznámka pod čarou *a* u Židům 11:40].)
 66. Viz Římanům 8:18.
 67. Nauka a smlouvy 78:17–18.

Starší Robert C. Gay
Předsednictvo Sedmdesátí

Vezměme na sebe jméno Ježíše Krista

Kéž na sebe věrně bereme jméno Ježíše Krista – tím, že se budeme dívat tak jako On, že budeme sloužit tak jako On a že budeme důvěřovat tomu, že Jeho milost je postačující.

Milovaní bratři a sestry, když jsem nedávno přemítal o výzvě presidenta Russella M. Nelsona, abychom nazývali Církev jejím zjeveným jménem, nalistoval jsem si místo, kde Spasitel jméno Církve objasňoval Nefitům.¹ Při čtení Spasitelových slov na mě zapůsobilo, jak také řekl lidem: „Musíte na sebe vzít jméno Kristovo.“² To mě přimělo zamyslet se nad sebou a zeptat se: „Beru na sebe Spasitelovo jméno tak, jak by si to On přál?“³ Rád bych se s vámi dnes podělil o vnuknutí, která jsem v odpověď na svou otázku obdržel.

Zaprvé – brát na sebe jméno Kristovo znamená, že se věrně snažíme dívat se tak, jak se dívá Bůh.⁴ Jak nás vidí Bůh? Joseph Smith řekl: „Zatímco jedna část lidské rasy nemilosrdně soudí a odsuzuje druhou, Veliký Rodič vesmíru pohlíží na celou lidskou rodinu s otcovskou péčí a s rodičovským ohledem,“ neboť „Jeho láska [je] nepředstavitelná.“⁵

Před několika lety mi zemřela starší sestra. Měla těžký život. Zápolila s evangeliem a nebyla nikdy opravdu aktivní. Její manžel ji opustil a nechal

na ní výchovu čtyř malých dětí. Večer v den jejího úmrtí jsem jí v místnosti, kde byly přítomny i její děti, dal požehnání, aby se pokojně vrátila domů. V té chvíli jsem si uvědomil, že až příliš často jsem definoval život své sestry podle

jejích zkoušek a neaktivity. Když jsem jí onoho večera vložil ruce na hlavu, obdržel jsem od Ducha ostré napomenutí. Dostalo se mi jasného poznání její dobrotivosti a možnosti uvidět ji tak, jak ji viděl Bůh – ne jako člověka zápolícího s evangeliem a se životem, ale jako někoho, kdo se musel potýkat s těžkými problémy, které jsem já neměl. Vnímál jsem ji jako vznešenou matku, která navzdory velkým překážkám vychovala čtyři krásné a úžasné děti. Vnímál jsem ji jako přítelkyni naší matky, která věnovala čas tomu, aby se o ni starala a dělala jí po smrti našeho otce společnost.

Věřím, že během onoho posledního večera s mou sestrou se mě Bůh zeptal: „Nevidíš snad, že každý kolem tebe je posvátnou bytostí?“

Brigham Young učil:

„Přeji si Svatým zdůraznit, ... aby chápali muže a ženy takové, jací jsou, nikoli takové, jací jste vy.“⁶

„Jak často se říká: ‚Tento člověk udělal něco špatného, a nemůže být Svatý.‘ ... Slýcháme, že někteří klejí a lžou ... [nebo] porušují sabat. ... Nesuďte takové osoby, neboť neznáte záměr, který s nimi Pán má. ... [Spíše] s nimi mějte trpělivost.“⁷

Umí si někdo z vás představit, že byste vy a vaše břemena unikli pozornosti našeho Spasitele? Spasitel se díval stejnými očima na Samaritána, na cizoložnici, na výběrčího daní, na malomocného, na mentálně postiženého i na hříšníka. Všichni byli dětmi Jeho Otce. Všechny mohl vykoupit.

Dokážete si představit, že by se odvrátil od někoho, kdo má pochybnosti o svém místě v Božím království, či od někoho, kdo jakkoli trpí?⁸ Já ne. V očích Krista má každá duše nekonečnou hodnotu. Nikdo není předurčen k nezdaru. Věčný život je dosažitelný pro všechny.⁹

Z napomenutí, které mi Duch udělil u lůžka mé sestry, jsem získal velké ponaučení – když dokážeme vidět to,

co vidí Pán, získáme dvojité vítězství: vykoupení jak pro ty, na které budeme působit, tak pro sebe samotné.

Zadruhé – máme-li na sebe brát jméno Kristovo, musíme se nejen dívat tak jako Bůh, ale musíme konat Jeho dílo a sloužit jako On. Žijeme podle dvou velikých přikázání, podrobujeme se Boží vůli, shromažďujeme Izrael a necháváme své světlo svítit před lidmi.¹⁰ Přijímáme smlouvy a obřady Jeho znovuzřízené Církve.¹¹ Když tak činíme, Bůh nás obdarovává mocí, abychom mohli žehnat sobě, své rodině i životu druhých.¹² Položte si otázku: „Znám někoho, kdo ve svém životě nepotřebuje moci nebes?“

Když se posvětime, Bůh mezi námi způsobí zázraky.¹³ Posvěcujeme se tím, že očišťujeme své srdce.¹⁴ A své srdce očišťujeme tím, že nasloucháme Bohu,¹⁵ činíme pokání z hříchů,¹⁶ obracíme se¹⁷ a milujeme tak, jak miluje On.¹⁸ Spasitel se nás zeptal: „Nebo milujete-li ty, kdož vás milují, jakou odplatu máte?“¹⁹

Nedávno jsem se dozvěděl o zážitku ze života staršího Jamese E. Talmage, který mě přiměl zastavit se a zamyslet nad tím, jak mám rád druhé a jak jim sloužím. Starší Talmage jako mladý profesor, ještě před tím, než se stal apoštolem, na vrcholu epidemie smrtelného záškrtu v roce 1892, zjistil, že poblíž něho bydlí rodina nečlenů Církve, která se touto nemocí nakazila. Nikdo nechtěl riskovat tím, že by vstoupil do nakaženého domu. Starší Talmage se k nim ale ihned vydal. Našel tam čtyři děti – dvouapůlleté mrtvé na lůžku, pětileté a desetileté ve velkých bolestech a zesláblé třináctileté. Rodiče byli zlomeni žalem a vyčerpáním.

Starší Talmage mrtvé dítě i ty živé oblékl, zametl místnosti, vynesl ven umazané prádlo a špinavé infikované hadry spálil. Pracoval celý den a druhý den ráno se tam vrátil. Oné noci zemřelo i desetileté dítě. Zvedl pětiletou holčičku a držel ji v objetí. Krvavé hleny, které vykašlávala, měl všude na obličeji a oblečení. Napsal: „Nedokázal jsem ji odložit,“ a držel ji, dokud mu nezemřela v náručí. Pomohl pohřbít všechny tři děti a zajistit pro truchlící rodinu jídlo a čisté oblečení. Po návratu domů se bratr Talmage zbavil oblečení, vykoupal se v zinečnatém roztoku, izoloval se na nějakou dobu od své rodiny a prodělal mírný průběh zmíněné nemoci.²⁰

I život mnoha lidí kolem nás je v sázce. Svatí na sebe berou Spasitelovo jméno tím, že se posvěcují a slouží všem, bez ohledu na to, kde či jak žijí – když tak budeme činit, zachráníme život mnohých.²¹

A nakonec – věřím, že máme-li na sebe vzít Jeho jméno, musíme Mu důvěřovat. Na jednom nedělním shromáždění měla jedna mladá žena takovouto otázku: „Rozešla jsem se nedávno s přítelem, a on se rozhodl

odejít z Církve. Říká mi, že nikdy nebyl šťastnější. Jak je to možné?“

Spasitel tuto otázku zodpověděl, když řekl Nefitům: „Ale není-li [váš život postaven] na evangeliu mém a je-li [postaven] na skutcích lidských nebo na skutcích ďábových, vpravdě pravím vám, na čas [budete mít] radost ze skutků svých, a poznenáhlu přijde konec.“²² Mimo evangelium Ježíše Krista zkrátka neexistuje trvalá radost.

Na onom shromáždění jsem však přemýšlel o mnoha dobrých lidech, které znám a kteří zápolí s velkými břemeny a příkázáními, z nichž mají přinejmenším obavy. Ptal jsem se sám sebe: „Co dalšího by jim Spasitel asi řekl?“²³ Myslím, že by se zeptal: „Důvěřujete mi?“²⁴ Ženě s krvácením řekl: „Víra tvá tebe uzdravila. Jdiž u pokoji.“²⁵

Jedním z mých oblíbených veršů z písem je Jan 4:4, kde se píše: „Musil pak jíti skrze Samaři.“

Proč ho mám tak rád? Protože Ježíš do Samaří jít *nemusel*. Židé v Jeho době Samaritány opovrhovali a Samaři na svých cestách obcházeli. Ježíš se tam ale rozhodl jít, aby před celým světem poprvé prohlásil, že je zaslíbeným Mesiášem. Pro toto poselství si vybral nejen vyvrženou skupinu, ale zároveň ženu – a to ne ledajakou, ale ženu, která žila v hříchu – někoho, kdo byl v té době považován za nejposlednějšího z nejposlednějších. Domnívám se, že Ježíš to udělal proto, aby každý z nás pochopil, že Jeho láska je větší než naše obavy, naše rány, závislosti, pochyby, pokušení, hříchy, rozpadlé rodiny, deprese a úzkosti, chronická nemoc, bída, týrání a zneužívání, zoufalství či opuštěnost.²⁶ Přeje si, aby všichni poznali, že neexistuje nic ani nikdo, co nebo koho by nedokázal uzdravit a vysvobodit k trvalé radosti.²⁷

Jeho milost je postačující.²⁸ On sám sestoupil pod všechny věci. Moc Jeho

Usmíření je mocí, díky níž lze v životě překonat jakékoli břímě.²⁹ Poselství o ženě u studny se týká toho, že zná naši životní situaci³⁰ a že můžeme vždy kráčet s Ním, ať jsme kdokoli. Oné ženě i každému z nás říká: „Kdož by se napil vody té, kterouž já dám jemu, nežíznil by na věky, ale ... bude v něm studnicí vody prýstící se k životu věčnému.“³¹

Proč byste se při putování životem vůbec kdy odvraceli od jediného Spasitele, který má veškerou moc vás uzdravit a vysvobodit? Ať již musíte zaplatit jakoukoli cenu, abyste Mu důvěřovali, stojí to za to. Bratři a sestry, rozhodněme se prohloubit svou víru v Nebeského Otce a našeho Spasitele Ježíše Krista.

Z hloubi duše vydávám své svědectví, že Církev Ježíše Krista Svatých posledních dnů je Spasitelovou Církví, kterou žijící Kristus vede skrze pravého proroka. Modlím se o to, abychom na sebe věrně brali jméno Ježíše Krista – tím, že se budeme dívat tak jako On, že budeme sloužit tak jako On a že budeme důvěřovat tomu, že Jeho milost postačuje na to, aby nás přivedla domů a k trvalé radosti. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

POZNÁMKY

1. Viz 3. Nefi 27:3–8.
2. Viz 3. Nefi 27:5–6; viz také Nauka a smlouvy 20:77 a smlouva svátosti.
3. Viz Dallin H. Oaks, *His Holy Name* (1998) obsahující zevrubné pojednání o tom, jak na sebe brát jméno Ježíše Krista a jak být svědkem Jeho jména.
4. Viz Mosiáš 5:2–3. Součástí mocné změny srdce, kterou zažili lidé krále Beniamina, kteří na sebe vzali jméno Kristovo, byla skutečnost, že se jejich zrak otevřel vůči velikému výhledu. Ti, kteří zdědí celestiální království, budou vidět tak, „jak jsou viděni“. (Nauka a smlouvy 76:94.)
5. *Učení presidentů Církve: Joseph Smith* (2008), 39.
6. Brigham Young, v: *Journal of Discourses*, 8:37.

7. *Discourses of Brigham Young*, sel. John A. Widtsoe (1954), 278.
8. Viz 3. Nefi 17:7.
9. Viz Jan 3:14–17; Skutkové 10:34; 1. Nefi 17:35; 2. Nefi 26:33; Nauka a smlouvy 50:41–42; Mojžiš 1:39. Starší D. Todd Christofferson také učil: „S důvěrou svědčíme o tom, že Usmíření Ježíše Krista předešlo počítalo se vším strádáním a ztrátami, a nakonec těm, kteří se obrací ke Kristu, všechno vynahradí. Nikdo není předurčen k tomu, aby obdržel něco méně než vše, co Otec pro své děti má.“ („Proč manželství? Proč rodina?“ *Liahona*, květen 2015, 52.)
10. Viz Matouš 5:14–16; 22:35–40; Mosiáš 3:19; Nauka a smlouvy 50:13–14; 133:5; viz také Russell M. Nelson, „Shromáždění rozptýleného Izraele“, *Liahona*, listopad 2006, 79–82.
11. Viz Leviticus 18:4; 2. Nefi 31:5–12; Nauka a smlouvy 1:12–16; 136:4; Články víry 1:3–4.
12. Viz Nauka a smlouvy 84:20–21; 110:9.
13. Viz Jozue 3:5; Nauka a smlouvy 43:16; viz také Jan 17:19. Spasitel se posvětil, aby měl moc nám žehnat.
14. Viz Helaman 3:35; Nauka a smlouvy 12:6–9; 88:74.
15. Viz Joseph Smith–Životopis 1:17, první příkaz, který dal Bůh Proroku Josephu Smithovi ve vidění; viz také 2. Nefi 9:29; 3. Nefi 28:34.
16. Viz Marek 1:15; Skutkové 3:19; Alma 5:33; 42:22–23; Nauka a smlouvy 19:4–20. Premítejte také o těchto dvou myšlenkách týkajících se hříchu. Zprv – Hugh Nibley píše: „Hřích je mrhání. Znamená to, že děláte něco, zatímco byste měli dělat něco jiného a lepšího, k čemu máte schopnosti.“ (*Approaching Zion*, ed. Don E. Norton [1989], 66.) Matka Johna Wesleyho, Susanna Wesleyová, svému synovi napsala: „Zapamatuj si toto pravidlo. Cokoli oslabuje tvé rozumové uvažování, ochromuje citlivost tvého svědomí, zastíňuje tvé vnímání Boha nebo odnímá potěšení z duchovních věcí; ... cokoli zesiluje ... moc těla nad myslí; to je

- pro tebe hřích, jakkoli to samo o sobě může být nevinné.“ (*Susanna Wesley: The Complete Writings*, ed. Charles Wallace Jr. [1997], 109.)
17. Viz Lukáš 22:32; 3. Nefi 9:11, 20.
18. Viz Jan 13:2–15, 34. Spasitel večer v den, kdy uskutečnil Usmíření, umyl nohy tomu, který Ho zradil; dalšimu, který Ho zapřel; a dalším, kteří v hodinu, kdy je nejvíce potřeboval, usnuli. Poté je učil: „Přikázání nové dávám vám, abyste se milovali vespolek; jakož já miloval jsem vás.“
19. Matouš 5:46.
20. Viz John R. Talmage, *The Talmage Story: Life of James E. Talmage – Educator, Scientist, Apostle* (1972), 112–114.
21. Viz Alma 10:22–23; 62:40.
22. 3. Nefi 27:11.
23. V Matoušovi 11:28, 30 Pán říká: „Podtež ke mně všickni, kteříž pracujete a obtíženi jste, a já vám odpočinutí dám. ... Jho mé zajistí jestli rozkošné, a břímě mé lehké.“ Rovněž se zamyslete nad 2. Korintským 12:7–9: Pavel popisuje, jak trpěl velmi silným ostnem v těle a jak se modlil o to, aby mu byl odňat. Kristus mu řekl: „Dosti máš na mě milosti, neboť moc má v [slabosti] dokonává se.“ Viz také Eter 12:27.
24. Viz Mosiáš 7:33; 29:20; Helaman 12:1; Nauka a smlouvy 124:87.
25. Viz Lukáš 8:43–48; Marek 5:25–34. Žena trpící krvácením zoufale potřebovala pomoc a již ji nezbývaly žádné možnosti. Trpěla 12 let, utratila všechny prostředky za lékaře a její stav se zhoršoval. Její lid i rodina ji zavrhl a ona se cílevědomě prodírala velkým zástupem a vrhla se ke Spasiteli. Chovala k Němu naprostou důvěru a měla v Něk naprostou víru, a On pocítil, že se dotkla lemu Jeho oděvu. Díky této víře ji Spasitel okamžitě a zcela uzdravil. Poté ji nazval dcerou. Již nebyla vyděděncem, ale členkou Boží rodiny. Uzdravila se po stránce fyzické, sociální, emocionální i duchovní. Těžkosti mohou trvat celá léta nebo celý život, ale Jeho zaslíbení, že nás uzdraví, se spolehlivě a v absolutní míře naplní.

26. Viz Lukáš 4:21; Jan 4:6–26. Lukáš, nikoli Jan, zaznamenává, že Ježíš na počátku své služby přišel do své synagogy v Nazaretu, přečetl pasáž z Izaiáš prorokující o Mesiášovi, a poté prohlásil: „Dnes naplnilo se písmo toto v uších vašich.“ Toto je poprvé, kdy bylo zaznamenáno, že o sobě Spasitel mluví jako o Mesiášovi. Nicméně Jan zaznamenává, jak u Jákobovy studny Ježíš poprvé prohlašuje své mesiášství na veřejném prostranství. V tomto prostředí, neboť Samaritáni nebyli považováni za Židy, Ježíš také učil tomu, že Jeho evangelium je určeno všem – jak Židům, tak pohanům. K tomuto prohlášení došlo „okolo šesté hodiny“ neboli v poledne, kdy země od slunce přijímá nejvíce světla. Jákobova studna se také nachází v údolí poblíž místa, kde dávní Izraelité obřadně uzavřeli smlouvu s Pánem poté, co vstoupili do země zaslíbené. Je zajímavé, že na jedné straně údolí je vyschlá hora, zatímco na druhé je hora plná pramenů životodárné vody.
27. Starší Neal A. Maxwell učil: „Když se ve stresujících situacích ptáme sami sebe, zda v nás ještě zbývá něco, co bychom mohli dát, můžeme najít útěchu ve vědomí toho, že Bůh, který dokonale zná naše schopnosti, nás sem umístil proto, abychom uspěli. Nikdo nebyl předurčen k tomu, aby selhal nebo byl zlovolný. ... Když se cítíme přemoženi, vzpomeňme si na ujištění týkající se toho, že Bůh toho po nás nebudě vyžadovat více, než dokážeme zvládnout.“ („Meeting the Challenges of Today“ [zasvěčující shromáždění Univerzity Brighama Younga, 10. října 1978], 9, speeches.byu.edu.)
28. President Russell M. Nelson učil: „Jednou v budoucnu předstoupíte před Spasitele. To, že budete v Jeho svaté přítomnosti, vás přemůže až k slzám. Budete stěží hledat slova, abyste Mu poděkovali za to, že zaplatil za vaše hříchy, že vám odpustil veškerou nelaskavost vůči druhým a že vás uzdravil z křivd a nespravedlností tohoto života. Budete Mu děkovat za to, že vás posiloval, abyste dokázali nemožné, že obrátil vaše slabosti v silné stránky, a za to, že vám umožnil žít s Ním a s vaší rodinou na věky. Jeho totožnost, Jeho Usmíření a Jeho vlastnosti se pro vás stanou něčím osobním a skutečným.“ („Proroci, vedení a božský zákon“ [celosvětové zasvěčující shromáždění pro mladé dospělé, 8. ledna 2017], broadcasts.lds.org.)
29. Viz Izaiáš 53:3–5; Alma 7:11–13; Nauka a smlouvy 122:5–9.
30. Viz Joseph Smith–Životopis 1:17; Elaine S. Daltonová, „Zná vás jménem“, *Liahona*, květen 2005, 109–111.
31. Jan 4:14.

Starší Matthew L. Carpenter
Sedmdesátník

Chceš-li zdrav býti?

Díky Usmíření Ježíše Krista nás Spasitel uzdraví i duchovně, pokud se rozhodneme činit pokání a plně k Němu obrátit své srdce.

Náš nejmladší syn byl již několik měsíců na misi a právě končil své studium se společníkem, když v hlavě pocítil tupou bolest. Cítil se velmi zvláštně; nejprve ztratil kontrolu nad levou paží a poté mu ochrnul jazyk. Levá strana tváře se začala svěšovat. Nemohl mluvit. Věděl, že něco je v nepořádku. Co však nevěděl, bylo to, že právě prodělává rozsáhlou mozkovou mrtvici, jež postihla tři oblasti mozku. Když částečně ochrnul, začal ho zachvacovat strach. To, jak rychle postižený obdrží pomoc, může mít nesmírný vliv na míru uzdravení. Jeho věrný misionářský společník jednal rázně. Přivolal sanitku a dal mu požehnání. Sanitka tam jako zázrakem byla do pěti minut.

Po spěšném převozu do nemocnice lékaři rychle vyhodnotili situaci a rozhodli, že by synovi měli podat lék, který by postupem času mohl ochromující následky mrtvice potenciálně zvrátit.¹ Pokud však syn mrtvici neprodělal, pak by lék mohl mít vážné následky, jako například krvácení do mozku. Syn se musel rozhodnout. Rozhodl se lék přijmout. Ačkoli úplné uzdravení vyžadovalo další operace a mnoho měsíců léčby, syn se poté, co následky mrtvice dostatečně odezněly, nakonec vrátil a svou misi dokončil.

Náš Nebeský Otec je všemocný a vševědoucí. Zná naše fyzické těžkosti. Ví o našich fyzických bolestech způsobených nemocemi, stárnutím, úrazy nebo vrozenými poruchami. Ví o duševních trápeních spojených s úzkostnými stavy, samotou, depresi nebo psychickým onemocněním. Ví o každém člověku, který trpí bezprávím nebo je zneužíván. Zná naše slabosti, sklony a pokušení, se kterými zápolíme.

Ve smrtelnosti jsme zkoušeni, aby se vidělo, zda si místo zla zvolíme dobro. Ti, kteří dodržují Jeho přikázání, s Ním budou žít „ve stavu nikdy nekončícího štěstí“.² Aby nám Nebeský Otec pomohl činit pokrok a stávat se více takovými, jako je On, dal veškerou moc a poznání svému Synu, Ježíši Kristu. Neexistuje žádný tělesný, duševní ani duchovní neduh, který by Kristus nedokázal vyléčit.³

Písma líčí mnoho zázračných událostí ze Spasitelovy služby ve smrtelnosti, kdy Ježíš Kristus použil svou božskou moc k tomu, aby uzdravil ty, kteří fyzicky trpěli.

Janovo evangelium líčí příběh jistého muže, který 38 let trpěl vysilující nemocí.

„Toho uzřev Ježíš ležícího, a poznav, že jest již dávno [nemocen,] dí jemu: Chceš-li zdrav býti?“

Nemohoucí muž odpověděl, že kolem sebe nemá nikoho, kdo by mu pomohl, když to potřebuje nejvíce.

„Dí jemu Ježíš: Vstaň, vezmi lože své a chod’.

A *hned* zdravý jest učiněn člověk ten, a vzav lože své, i chodil.“⁴

Povšimněte si prosím kontrastu mezi tím, jak dlouho tento muž trpěl – 38 let – a jak rychle se dostavilo uzdravení, jakmile zasáhl Spasitel. Uzdravení přišlo *„hned“*.

Dalším příkladem je žena, která 12 let krvácela „a byla na lékaře vynaložila všecken statek, ... přistouпивši po zadu, dotkla se podolka roucha jeho, a *hned přestala* nemoc její. ...

I řekl Ježíš: Dotekl se mne někdo, nebo poznal jsem já, že moc ode mne vyšla.

A viduci ta žena, že by tajno nebylo, ... pověděla jemu přede vším lidem, ... kterak jest *hned* uzdravena.“⁵

Kristus během své služby učil, že má moc nad fyzickým tělem. My kontrolu nad tím, kdy přijde uzdravení našich fyzických neduhů skrze Krista, nemáme. Uzdravení přichází podle Jeho vůle a moudrosti. Někteří lidé v písmech trpěli celá desetiletí; jiní po celý svůj smrtelný život. Slabosti ve smrtelnosti nás mohou tříbit a pomáhat nám více se spoléhat na Boha. Když však umožníme Kristu, aby se zapojil, vždy nás duchovně posílí, abychom byli lépe schopni snášet svá břemena.

A víme, že každý fyzický neduh, choroba nebo nedokonalost bude nakonec uzdravena při vzkříšení. To je dar daný všem lidem skrze Usmíření Ježíše Krista.⁶

Ježíš Kristus dokáže uzdravit více než jen naše fyzické tělo. Dokáže uzdravit i našeho ducha. V písmech na mnoha místech čteme, jak Kristus pomáhal těm, jejichž duch byl slabý, a jak je uzdravoval.⁷ Když o těchto zážitcích přemítáme, naše naděje a víra ve Spasitelovu moc žehnat našemu životu rostou. Ježíš Kristus nám může změnit srdce, uzdravit nás z následků bezpráví či zneužívání, jež můžeme zažívat, posilovat naši schopnost snášet ztrátu a žal a přinášet nám pokoj, který nám pomůže vytrvat v životních zkouškách, čímž nás uzdraví duševně.

Kristus nás dokáže uzdravit také tehdy, když zhřešíme. Zhřešíme tehdy, když vědomě porušíme některý z Božích zákonů.⁸ Když zhřešíme, naše duše se stává nečistou. A nic nečistého nemůže přebývat v Boží přítomnosti.⁹ „Očištění od hříchu znamená duchovní uzdravení.“¹⁰

Bůh Otec ví, že budeme hřešit, ale připravil způsob, jak můžeme být vykoupeni. Starší Lynn G. Robbins učil: „Pokání není [Boží] záložní plán pro případ, že bychom selhali. Pokání je

Jeho plán, protože On ví, že chybovat budeme.“¹¹ Když hřešíme, máme příležitost rozhodovat se mezi dobrem a zlem. Pro dobro se rozhodujeme tehdy, když poté, co zhřešíme, činíme pokání. Pokud učiníme pokání, můžeme být skrze Ježíše Krista a Jeho smírnou obět ze svých hříchů vykoupeni a přivedeni zpět do přítomnosti Boha Otce. Duchovní uzdravení není jednostrannou záležitostí – vyžaduje Spasitelovu vykupující moc a upřímné pokání na straně hříšníka. Ti, kteří se rozhodují pokání nečinít, zavrhnou uzdravení, které Kristus nabízí. Pro ně je to stejné, jako kdyby žádné vykoupění učiněno nebylo.¹²

Když jsem pracoval s lidmi, kteří se snažili činit pokání, překvapovalo mě, že pro ty, kteří žili ve hříchu, bylo těžké činit správná rozhodnutí. Duch Svatý je opustil a často pro ně bylo těžké činit rozhodnutí, která by je přivedla blíže k Bohu. Zápolili s tím měsíce, nebo dokonce roky, a následky jejich hříchů je zahanbovaly nebo děsily. Často měli pocit, že se nikdy nedokáží změnit nebo dosáhnout odpuštění. Často se mnou sdíleli své obavy, že kdyby se jejich blízcí dozvěděli, co udělali, přestali by je mít rádi nebo by je opustili. Když se jejich myšlenky ubíraly tímto směrem, rozhodli se nechat si vše pro sebe a pokání oddálit. Mylně se domnívali, že je lepší nyní pokání nečinít, aby ty, které mají rádi, nezranili ještě více. Usmysleli si, že je lepší trpět po tomto životě, než projít procesem pokání nyní. Bratři a sestry, odkládat pokání není *nikdy* dobrý nápad. Protivník často používá strach k tomu, aby nám zabránil okamžitě jednat podle naší víry v Ježíše Krista.

Když se hříšníkovi blízcí dozvědí pravdu o jeho hříšném chování, přestože mohou být hluboce raněni, často chtějí hříšníkovi činícímu upřímně

pokání pomoci změnit se a smířit se s Bohem. Duchovní uzdravení se ve skutečnosti urychlí, když se hříšník vyzná a je obklopen těmi, kteří ho mají rádi a pomáhají mu hříchů zanechat. Pamatujte prosím na to, že Ježíš Kristus je mocný také v uzdravování nevinných obětí hříchu, které se na Něj obracejí.¹³

President Boyd K. Packer prohlásil: „Když uděláme chybu a dopustíme se hříchu, je náš duch poškozen. Avšak na rozdíl od našeho smrtelného těla, je-li proces pokání úplný, díky Usmíření Ježíše Krista žádné jizvy nezůstávají. Slib zní takto: ‚Vizte, ten, kdo činil pokání z hříchů svých, tomu je odpuštěno, a já, Pán, již na ně nevzpomínám.‘ [Nauka a smlouvy 58:42].“¹⁴

Když činíme pokání „s celým úmyslem srdce“, ¹⁵ bude se v našem životě „ihned uskutečňovati“ veliký plán vykoupení.¹⁶ Spasitel nás uzdraví.

Misionářský společník a lékaři, kteří v misijním poli pomohli našemu synovi stíženému mrtvicí, jednali rychle. Syn se rozhodl přijmout lék k zvrácení následků mrtvice. Ochromující následky mrtvice, které ho mohly provázet po zbytek jeho smrtelného života, byly zvráceny. A podobně, čím rychleji učiníme pokání a uvedeme do svého života Usmíření Ježíše Krista, tím rychleji budeme moci být uzdraveni z následků hříchu.

President Russell M. Nelson pronesl tuto výzvu: „Pokud jste z této cesty sešli, ... [vyzývám] vás ..., prosím, vraťte se. Ať vás trápí cokoli, ať čelíte čemukoli, je zde pro vás místo, zde v Pánově Církvi. Vy a generace, které se doposud nenarodily, budete požehnáni svými skutky, které nyní učiníte pro to, abyste se navrátili na cestu smlouvy.“¹⁷

Naše duchovní uzdravení vyžaduje, abychom se podvolili podmínkám, které stanovil náš Spasitel. Nesmíme to odkládat! Musíme jednat již dnes!

Jedněte nyní, aby vám duchovní ochromení nebránilo ve věčném pokroku. Pokud jste během mého proslavu pocítili potřebu požádat o odpuštění někoho, komu jste ublížili, vyzývám vás k činu. Řekněte jim, co jste udělali. Požádejte je o odpuštění. Pokud jste se dopustili hříchu, který ovlivňuje vaši způsobilost ke vstupu do chrámu, vyzývám vás, abyste se poradili s biskupem – dnes. Neodkládejte to.

Braťři a sestry, Bůh je náš milující Otec v nebi. Veškerou svou moc a poznání dal svému Milovanému Synu, Ježíši Kristu. Díky Němu bude jednoho dne všechno lidstvo na věky uzdraveno ze všech fyzických neduhů. Díky Usmíření Ježíše Krista nás Spasitel uzdraví i duchovně, pokud se rozhodneme činit pokání a plně k Němu obrátit své srdce. Toto uzdravování může začít okamžitě. Rozhodnutí je na nás. *Budeme uzdraveni?*

Svědčím o tom, že Ježíš Kristus zaplatil cenu za naše uzdravení. Musíme se však rozhodnout přijmout uzdravující lék, který nám nabízí. Přijměte ho dnes. Neodkládejte to. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

POZNÁMKY

1. Tento lék se nazývá t-PA (tkáňový aktivátor plasminogenu).
2. Mosiáš 2:41.
3. Viz Matouš 4:24. Kristus chodil a uzdravoval všechny nemocné, i ty, kteří trpěli „rozličnými neduhy“ a „trápeními“,

„dábelníky“ a „náměsíčníky“.

4. Viz Jan 5:5–9; zvýraznění přidáno.
5. Viz Lukáš 8:43–47; zvýraznění přidáno.
6. Viz Alma 40:23; Helaman 14:17.
7. Viz Lukáš 5:20, 23–25; viz také Překlad Josepha Smitha, Lukáš 5:23 (v anglickém vydání Bible SPD jako poznámka pod čarou a u Lukáše 5:23): „Je třeba více moci k odpouštění hříchů než ke způsobení toho, aby nemocní vstali a chodili?“
8. Viz 1. Janova 3:4.
9. Viz 3. Nefi 27:19.
10. „Evangelium Ježíše Krista“, *Kažte evangelium mé – příručka k misionářské službě*, rev. vyd. (2018), lds.org/manual/missonary.
11. Lynn G. Robbins, „Až do sedmdesátikrát sedmkrát“, *Liahona*, květen 2018, 22.
12. Viz Mosiáš 16:5.
13. Při mnoha příležitostech jsem byl svědkem zrychleného uzdravování jedinců tam, kde členové rodiny pomohli tomu, kdo porušil slib věrnosti a důvěry, aby se obrátil v plnější míře na Spasitele a žádal Ho o uzdravující moc ve svém životě. Pokud se duše, která se opravdově kaje, upřímně snaží změnit, členové rodiny, kteří jí pomáhají se studiem evangelia, s upřímnou modlitbou a s křesťanskou službou, nejen pomáhají hříšníkovi ve změně, ale také otevírají dveře zrychlenému uzdravení prostřednictvím Spasitele ve svém vlastním životě. Je-li to vhodné, nevinné oběti mohou chybujícím hříšníkovi pomáhat tím, že budou usilovat o nebeské vedení ohledně toho, co mají společně studovat, jak mají sloužit a jak mohou členy rodiny zapojit do podpory a posilování kající duše v tom, aby se změnila, a mohla mít prospěch z vykupující moci Ježíše Krista.
14. Boyd K. Packer, „Plán štěstí“, *Liahona*, květen 2015, 28.
15. 3. Nefi 18:32.
16. Alma 34:31; zvýraznění přidáno.
17. Viz Russell M. Nelson, „Zatímco společně kráčíme kupředu“, *Liahona*, duben 2018, 7.

Starší Dale G. Renlund
Kvorum Dvanácti apoštolů

Vyvolte sobě dnes

*Rozsah našeho věčného štěstí závisí na tom, zda si vyvolíme
žijícího Boha a přidáme se k Němu v Jeho díle.*

Literární postava Mary Poppinsová je typickou anglickou chůvou – která je ale navíc kouzelná.¹ Přinesl ji východní vítr, aby pomáhala ustarané rodině Banksových z čísla 17 v Třešňové uličce v edwardiánském Londýně. Dostane na starost děti, Janu a Michala. Nepochybně, ale zároveň laskavě jim začne předávat cenná a tak trochu kouzelná ponaučení.

Jana a Michal dosahují značného pokroku, ale Mary se rozhodne, že nastal čas jít dál. V divadelní hře se ji její přítel, kominík Bert, snaží od odchodu odradit. Tvrdí: „Vždyť jsou to hodné děti, Mary.“

Mary opáčí: „Copak bych se s nimi obtěžovala, kdyby nebyly? Ale nemohu jim pomoci, když mě nenechají, a nikoho není tak obtížné učit jako dítě, které všechno ví.“

„Tak tedy co?“ ptá se Bert.

Mary odpoví: „A tak budou muset další část zvládnout sami.“²

Bratři a sestry, stejně jako Jana a Michal Banksovi jsme i my „hodné děti“, které stojí za to, aby se s nimi někdo obtěžoval. Nebeský Otec si přeje nám pomáhat a žehnat, ale ne vždy Ho necháme. Často se dokonce chováme, jako bychom už všechno věděli. A i my musíme zvládnout „další část“ sami. Z toho důvodu jsme přišli

z předsmrtného, nebeského domova na zemi. Během své „části“ se musíme rozhodovat.

Cílem Nebeského Otce jakožto rodiče není přimět své děti *dělat* to, co je správné; je jím přimět své děti, aby se *rozhodly* dělat to, co je správné, a nakonec se staly takovými, jako je On. Kdyby si jednoduše přál, abychom byli poslušní, použil by za účelem ovlivnění našeho chování okamžité odměny a tresty.

Bůh ale nechce, aby se z Jeho dětí stala pouze vycvičená a poslušná „zvířátka“, která Mu v celestiálním obývání nerozkoušou bačkory.³ Ne, Bůh si přeje, aby Jeho děti duchovně vyrostly a připojily se k Němu v Jeho rodině.

Bůh vytvořil plán, díky němuž se můžeme stát dědici v Jeho království – cestu smlouvy, jež nás vede k tomu, abychom se stali takovými, jako je On, abychom mohli žít tak jako On a abychom žili na věky jako rodiny v Jeho přítomnosti.⁴ Pro tento plán bylo – a je – nezbytné osobní rozhodnutí, což jsme zjistili v předsmrtné existenci. Zmíněný plán jsme přijali a rozhodli se přijít na zemi.

K zajištění toho, že budeme uplatňovat víru a učit se správně používat svou bodu jednání, zahalil naši mysl závoj zapomnění, abychom si na Boží plán nepamatovali. Bez tohoto závoje by nemohlo být Božích záměrů dosaženo, protože bychom se nemohli rozvíjet a stát se důvěryhodnými dědici, tak jak si to Bůh přeje.

Prorok Lehi uvedl: „Pročež, Pán Bůh dal člověku, aby jednal sám za sebe. Pročež, člověk by nemohl jednati sám za sebe, ledaže by byl nutkán jedním nebo druhým.“⁵ Na základní úrovni představuje jednu z možností Ježíš Kristus, Prvorozený Otcův. Druhou možnost představuje Satan, Lucifer, který chce zničit svobodu jednání a přisvojit si moc.⁶

V Ježíši Kristu máme Přímluvce u Otce.⁷ Ježíš poté, co dokončil svou smírnou oběť, „vystoupil do nebe ..., aby u Otce vyžádal své právo milosrdenství, které má na děti lidské“. A když si toto právo milosrdenství vyžádal, „obhazuje věc dětí lidských“.⁸

V tom, že se za nás Kristus přimlouvá u Otce, není žádný rozpor. Ježíš Kristus, který umožnil, aby byla Jeho vůle pohlacena ve vůli Otce,⁹ by

neprosazoval nic jiného než to, co si Otec přeje již od počátku. Nebeský Otec nás nepochybně povzbuzuje, abychom uspěli, a chválí naše úspěchy.

Kristova přímluva spočívá alespoň z části v tom, že nám připomíná, že zaplatil za naše hříchy a že není nikoho, kdo by byl vyňat z dosahu Božího milosrdenství.¹⁰ Neboť těm, kteří věří v Ježíše Krista, činí pokání, dali se pokřtít a vytrvají až do konce – což je proces, který vede ke smíření¹¹ – Spasitel odpouští, uzdravuje je a přimlouvá se za ně. Je naším pomocníkem, utěšitelem a prostředníkem, který stvrzuje naše smíření s Bohem a zaručuje se za ně.¹²

V přímém protikladu k tomu je Lucifer naším žalobcem a oponentem. Jan Zjevovatel popsal Luciferovu konečnou porážku: „I slyšel jsem hlas veliký, řkoucí na nebi: Nyní stalo se spasení, a moc, i království Boha našeho, a moc Krista jeho.“ Proč? Protože „svržen jest žalobník bratří našich, kterýž žaloval na ně před obličejem Boha našeho dnem i nocí. Ale oni svítěžili nad ním skrze krev Beránka, a skrze slovo svědectví svého.“¹³

Tímto žalobcem je Lucifer. Vystupoval proti nám v předsmrtné existenci a odsuzuje nás i v tomto

životě. Usiluje o to, aby nás zničil. Chce, abychom zažívali věčný žal. Je tím, kdo nám říká, že jsme neschopní, tím, kdo nám říká, že nejsme dost dobří, tím, kdo nám říká, že žádnou chybu nelze napravit. Je vrcholným tyranem, tím, kdo do nás, když už jsme na zemi, ještě kopne.

Kdyby Lucifer učil dítě chodit a kdyby to dítě klopýtlo, křičel by na ně, potrestal by ho a řekl by mu, aby to už nezkoušelo. Luciferovy metody přinášejí zklamání a zoufalství – nakonec a vždycky. Tento otec lži je nejhorším šířitelem klamu¹⁴ a lživě se nás pokouší ošálit a rozptýlit, „neboť ... se snaží, aby všichni lidé byli bídní jako on sám“.¹⁵

Kdyby Kristus učil dítě chodit a kdyby to dítě klopýtlo, pomohl by mu vstát a povzbudil ho k dalším krůčkům.¹⁶ Kristus nám pomáhá a utěšuje nás. Jeho metody přinášejí radost a naději – nakonec a vždycky.

Součástí Božího plánu jsou pokyny, které jsou nám určeny a které se v písmech označují jako přikázání. Tato přikázání nejsou ani z rozmaru vzniklým souborem vnucených pravidel, jež nás mají pouze vycvičit k poslušnosti, ani jejich nahodilou sbírkou. Mají spojitost s tím, jak se u nás rozvíjejí rysy božskosti, s naším návratem k Nebeskému Otci

a se získáním trvalé radosti. Poslušnost Jeho přikázání není zaslepenost; vědomě se rozhodujeme pro Boha a Jeho cestu domů. Platí pro nás stejný vzor, jímž se řídili Adam a Eva, jenž spočíval v tom, že „Bůh, seznámiv je s plánem vykoupení, jim dal přikázání“.¹⁷ Ačkoli si Bůh přeje, abychom kráčeli po cestě smlouvy, ctí naše rozhodnutí.

Bůh si vskutku přeje, aby se každé z Jeho dětí rozhodovalo samo za sebe, očekává to a vede je k tomu. Nebude nás nutit. Bůh svým dětem skrze dar svobody jednání umožňuje, „aby jednaly samy za sebe a aby nebylo jednáno za ně“.¹⁸ Svoboda jednání nám umožňuje rozhodnout se kráčet po oné cestě, nebo ne. Umožňuje nám ji opustit, nebo ne. Stejně jako nás nelze donutit poslouchat, nelze nás ani donutit neposlouchat. Nikdo nás bez naší spolupráce nedokáže z oné cesty odvést. (Nepletme si to však s těmi, jejichž svoboda jednání byla zneuctěna. Tito lidé se neocitli mimo cestu; jsou to oběti. Bůh má pro ně pochopení a chová k nim lásku a soucit.)

Když ale z oné cesty scházíme, Boha to rmoutí, neboť ví, že to nakonec nevyhnutelně vede k menšímu štěstí a ztrátě požehnání. V písmech

se sejít z cesty označuje jako hřích, a výslednému menšímu štěstí a ztrátě požehnání se říká trest. V tomto smyslu nás Bůh netrestá; trest je následkem našich rozhodnutí, nikoli Jeho.

Když zjistíme, že jsme sešli z cesty, můžeme zůstat mimo ni, nebo se díky Usmíření Ježíše Krista můžeme rozhodnout obrátit své kroky zpět a vrátit se na ni. V písmech se tento proces, kdy se rozhodneme změnit a vrátit se na cestu, označuje jako pokání. Neschopnost činit pokání znamená, že jsme se sami rozhodli zbavit způsobilosti obdržet požehnání, jež si nám Bůh přeje udělit. Pokud nejsme „ochotni těšit se z toho, co [jsme mohli] přijmouti“, vrátíme se „na své vlastní místo, [abychom] se těšili z toho, co ... ochotni přijmouti“ jsme¹⁹ – naše volba, nikoli Boží.

Bez ohledu na to, na jak dlouho jsme sešli z cesty či jak daleko jsme se zatoulali, v okamžiku, kdy se rozhodneme změnit, nám Bůh pomůže se vrátit.²⁰ Když se skrze upřímné pokání a to, že se budeme tlacht kupředu se stálostí v Kristu, ocitneme znovu na oné cestě, bude to Bůh

vnímat tak, jako bychom z ní nikdy nesešli.²¹ Spasitel platí za naše hříchy a osvobozuje nás od hrozící ztráty štěstí a požehnání. Toto se v písmech označuje jako odpuštění. Po křtu všichni členové z oné cesty sklouznou – někteří se z ní dokonce střemhlav vrhnou. A proto nejsou uplatňování víry v Ježíše Krista, pokání a získání Jeho pomoci a odpuštění jednorázové záležitosti, ale celoživotní procesy, k nimž dochází opakovaně a opětovně. Takto můžeme vytrvat do konce.²²

Musíme se rozhodnout, komu budeme sloužit.²³ Rozsah našeho věčného štěstí závisí na tom, zda si vyvolíme žijícího Boha a přidáme se k Němu v Jeho díle. A když se snažíme zvládnout „další část“ sami, správně uplatňujeme svou svobodu jednání. Jak řekly dvě bývalé generální prezidentky Pomocného sdružení, nemáme být „nemluvnaty, která potřebují neustálé hýčkání a napomínání“.²⁴ Nikoli, Bůh si přeje, abychom se stali vyzrálými dospělými a vedli zodpovědný život.

Jedině skrze rozhodnutí následovat Otcův plán je možné se stát dědici

v Jeho království; jediné pak nám může důvěřovat, že se ani nepokusíme žádat o něco, co je v rozporu s Jeho vůlí.²⁵ Musíme však pamatovat na to, že „nikoho není tak obtížné učít jako dítě, které všechno ví“. A tak je zapotřebí, abychom se byli ochotni nechat učít po způsobu Páně Jím samotným a Jeho služebníky. Můžeme se spolehnout, že jsme milované děti Nebeských rodičů²⁶ a že stojíme za to, aby se s námi někdo „obtěžoval“, a můžeme si být jisti, že „sami“ nebude nikdy znamenat „opuštění“.

Společně s prorokem Jákobem z Knihy Mormonovy říkám:

„Tudíž, rozveselte srdce své a pamatujte, že jste svobodni, abyste jednali sami za sebe – zvoliti si cestu věčné smrti nebo cestu věčného života.“

Pročež, milovaní bratři moji [a sestry moje], smiřte se s vůlí Boží, a ne s vůlí ďábla ...; a pamatujte poté, co se smiřte s Bohem, že je to pouze milostí Boží a skrze ni, že jste spaseni.“²⁷

A tak si zvolte víru v Krista; zvolte si pokání; zvolte si, že se dáte pokřtít a přijmete Ducha Svatého; zvolte si, že se budete svědomitě připravovat na svátost a způsobile ji přijímat; zvolte si, že uzavřete smlouvy v chrámu; a zvolte si službu žijícímu Bohu a Jeho dětem. Naše rozhodnutí určují, kým jsme a kým se staneme.

Zakončím zbývajícími slovy Jákobova požehnání: „Pročež, kéž vás Bůh pozvedne ... z věčné smrti mocí usmíření, abyste mohli býti přijati do věčného království Božího.“²⁸ Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

POZNÁMKY

1. Literární postavu Mary Poppinsovou vytvořila ve svém díle P. L. Traversová. Na motivy jejích knih vznikl v roce 1964 v produkci Walta Disneyho filmový fantasy muzikál a později i jeho divadelní adaptace.
2. Ve zmíněné divadelní hře se objevuje i popsaná scéna. Viz *Libretto to Mary Poppins: The Broadway Musical*, 70.

Starší Jack N. Gerard

Sedmdesátník

Nyní je ten správný čas

Je-li ve vašem životě něco, co potřebujete promyslet, nyní je ten správný čas.

Před několika lety jsem během přípravy na služební cestu začal pociťovat bolest na hrudi. Z obavy o mé zdraví se manželka rozhodla, že mě bude doprovázet. Na prvním úseku letu bolest zesílila natolik, že pro mě bylo obtížné dýchat. Když jsme přistáli, opustili jsme letiště a zajeli do místní nemocnice, kde lékař po několika vyšetřeních prohlásil, že můžeme bezpečně pokračovat v cestě.

Vrátili jsme se na letiště a nasedli na letadlo do konečného cíle naší cesty.

Před přistáním mě pilot přes palubní rozhlas vyzval, abych se přihlásil. Přistoupila ke mně letuška a vysvětlila, že právě obdrželi naléhavou zprávu a že na letišti čeká sanitka, aby mě převezla do nemocnice.

Do sanitky jsme nasedli a oni nás rychle zavezli na urgentní příjem. Dva znepokojení lékaři nám tam vysvětlili, že jsem byl nesprávně diagnostikován a že mám ve skutečnosti vážnou plicní embolii, neboli krevní sraženinu na plicích, která vyžaduje okamžitou

3. Viz Spencer W. Kimball, Brisbane Area Conference 1976, 19. President Kimball uvažoval: „Úplně ponejprv, ještě před vznikem našeho světa, Pán řekl: ‚Dám vám neomezenou svobodu jednání. Přeji si muže a ženy, kteří budou silní, protože být silný je správné. Nechci slabochy, kteří jsou spravedliví jen proto, že takoví musí být.‘“
4. Viz například Russell M. Nelson, „Zatímco společně kráčíme kupředu“, *Liahona*, duben 2018, 7. Cesta smlouvy se rovněž označuje jako plán štěstí (viz Alma 42:8, 16) a plán vykoupení (viz Alma 12:25–35).
5. 2. Nefi 2:16.
6. Viz Mojšáš 4:3.
7. Viz 1. Janova 2:1; viz také Překlad Josepha Smitha, 1. Janova 2:1.
8. Moroni 7:27, 28.
9. Viz Mosiáš 15:7.
10. Viz 1. Janova 2:2.
11. Viz 2. Korintským 5:16–21; Kolossenským 1:19–23; 2. Nefi 10:24.
12. Řecké slovo označující přimluvece (*paraklētōs*) znamená prostředník, pomocník či utěšitel. (Viz *The New Strong's Expanded Exhaustive Concordance of the Bible* [1984], oddíl řeckého slovníku, 55; 2. Nefi 10:23–25; Nauka a smlouvy 45:3–5.)
13. Zjevení 12:10–11.
14. Viz Eter 8:25.
15. 2. Nefi 2:27; viz také 2. Nefi 2:6–8, 16, 26.
16. Viz Fiona a Terryl Givens, *The Christ Who Heals* (2017), 29, 124. Původní citát viz Anthony Zimmerman, *Evolution and the Sin in Eden* (1998), 160, citován Denis Minns, *Irenaeus* (2010), 61.
17. Alma 12:32.
18. 2. Nefi 2:26; viz také 2. Nefi 2:16.
19. Nauka a smlouvy 88:32.
20. Viz Alma 34:31.
21. Viz 2. Nefi 31:20; Mosiáš 26:29–30; Nauka a smlouvy 58:42–43; Boyd K. Packer, „Plán štěstí“, *Liahona*, květen 2015, 28. President Packer uvedl: „Je-li proces pokání úplný, díky Usmíření Ježíše Krista žádné jizvy nezůstávají.“
22. Viz 2. Nefi 31:20.
23. Viz Jozue 24:15.
24. Julie B. Becková, „A na služebnice v těch dnech vyleji Ducha svého“, *Liahona*, květen 2010, 12; Sestra Becková citovala Elizu R. Snowovou, proslov k Pomocnému sdružení sboru Lehi z 27. října 1869, sbor Lehi, kůl Alpine (Utah), v: Relief Society, Minute Book, 1868–1879, Knihovna církevní historie, Salt Lake City, 26–27.
25. Viz 2. Nefi 4:35; Helaman 10:5.
26. Viz „Rodina – prohlášení světu“, *Liahona*, květen 2017, 145.
27. 2. Nefi 10:23–24.
28. 2. Nefi 10:25.

lékařskou péči. Informovali nás také, že mnoho pacientů toto onemocnění nepřežije. A jelikož věděli, že jsme daleko od domova, a nebyli si jistí, zda jsme připraveni na podobnou zlomovou životní událost, řekli nám, že pokud je v našem životě něco, co potřebujeme promyslet, nyní je ten správný čas.

Dobře si vzpomínám, jak se v této chvíli plně obav téměř okamžitě změnil můj celý pohled na svět. To, co se ještě před chvílí zdálo být důležité, nemělo nyní velký význam. Mé myšlenky se ubíraly od pohodlí a starostí tohoto života k věčné perspektivě – mýsl jsem na rodinu, děti, manželku, hodnotil celý svůj život.

Jak jsme si počínali jako rodina a individuálně? Žili jsme v souladu se smlouvami, které jsme uzavřeli, a podle Pánových očekávání, anebo jsme snad nevědomky dovolili starostem světa, aby odvedly naši pozornost od toho, na čem záleží nejvíce?

Rád bych vás vyzval, abyste přemýšleli o důležitém ponaučení z této zkušenosti: poodstupte od světa a zhodnoťte svůj život. Anebo – slovy lékaře – je-li ve vašem životě něco,

co potřebujete promyslet, nyní je ten správný čas.

Zhodnoťte svůj život

Žijeme ve světě přehlceném informacemi a opanovaném neustále se zvyšujícím množstvím rušivých vlivů, kvůli nimž je stále obtížnější nezabřednout do zmatenosti tohoto života a zaměřit se na to, co má věčnou hodnotu. Každý den je naše pozornost odváděna stále novými komunikačními prostředky chrlícími jednu senzační zprávu za druhou.

Pokud si nenajdeme čas na přemítání, možná si ani neuvědomíme, jaký dopad toto uspěchané prostředí může mít na náš každodenní život a na rozhodnutí, jež činíme. Náš život je možná zcela zahlcen záblesky informací podávaných v podobě memů, videí či palcových titulků. I když jsou zajímavé a zábavné, většina z nich nijak nesouvisí s naším věčným pokrokem – a přesto formují naše vnímání smrtelné existence.

Tyto rušivé vlivy světa lze přirovnat k rušivým vlivům z Lehiuva snu. Když jdeme po cestě smlouvy a pevně se držíme tyče ze železa, slyšíme a vidíme

ty, kteří se posmívají a ukazují prstem z oné velké a prostorné stavby. (Viz 1. Nefi 8:27.) Aniž bychom to dělali úmyslně, občas se zastavíme a upřeně sledujeme, co všechno se v té prostorné stavbě děje. Někteří z nás se mohou pustit železné tyče, aby přišli blíž a měli lepší výhled. Jiní mohou odpadnout úplně „kvůli těm, kteří se jim vysmívají“. (1. Nefi 8:28.)

Spasitel nás nabádal, abychom se měli na pozoru, „aby snad nebyla obtížená srdce [naše] ... pečováním o tento život“. (Lukáš 21:34.) Novodobé zjevení nám připomíná, že mnozí jsou povoláni, ale málo je vyvolených. Nejsou vyvoleni, „protože srdce jejich ... ulpívá na věcech tohoto světa a usilují o pocty lidí“. (Nauka a smlouvy 121:35; viz také verš 34.) Zhodnocení našeho života nám dává příležitost poodstoupit od světa, zamyslet se nad tím, kde přesně na cestě smlouvy stojíme, a – je-li to nutné – provést změny, abychom se ujistili, že se držíme pevně a hledíme kupředu.

President Russell M. Nelson na nedávném celosvětovém zasvěcujícím shromáždění vyzval mládež, aby poodstoupila od světa a odpoutala se od sociálních sítí tím, že od nich bude držet sedmidenní půst. A zrovna včera večer dal podobnou výzvu i sestrám v rámci ženského zasedání konference. Požádal mladé členy, aby sledovali, zda si všimnou nějakého rozdílu v tom, jak se cítí, o čem přemýšlejí, či dokonce jak přemýšlejí. Pak je vyzval, aby „s Pánem ... provedli důkladné zhodnocení svého života, [aby] se ujistili, že pevně [stojí] na cestě smlouvy“. Povzbudil je, že pokud v jejich životě existuje cokoli, co potřebují změnit, „dnešní den [je] dokonalou příležitostí to změnit“.¹

Když hodnotíme, co bychom v životě potřebovali změnit, můžeme si položit praktickou otázku: jak se můžeme povznést nad rušivé vlivy tohoto

světa a stále se pevně zaměřovat na vizi věčnosti, která leží před námi?

V proslovu na generální konferenci z roku 2007 s názvem „Dobré, lepší, nejlepší“ prezident Dallin H. Oaks učil, jak určovat důležitost rozhodnutí v záplavě mnoha protichůdných světských povinností. Radil: „Musíme se zříci některých dobrých věcí, abychom si vybrali jiné, které jsou lepší nebo nejlepší, protože rozvíjejí víru v Pána Ježíše Krista a posilují naši rodinu.“²

Dovolte mi říci, že ty nejlepší věci v tomto životě jsou zaměřeny na Ježíše Krista a na porozumění věčným pravdám ohledně toho, kým Ježíš Kristus je a kým jsme ve vztahu k Němu my.

Usilujte o poznání pravdy

Ve své snaze poznat Spasitele bychom neměli opomíjet základní pravdu ohledně toho, kdo jsme a proč jsme zde. Amulek nám připomíná, že „tento život je dobou na to, [abychom] se ... připravili na setkání s Bohem“, čas, „který nám je dán, abychom se připravili na věčnost“. (Alma 34:32–33.) A jak nám připomíná jedno rčení: „Nejsme lidské bytosti procházející svou duchovní zkušeností. Jsme duchovní bytosti procházející svou lidskou zkušeností.“³

Porozumění našemu božskému původu je nezbytné pro náš věčný pokrok a může nás osvobodit od rušivých vlivů tohoto života. Spasitel učil:

„Jestliže vy zůstanete v řeči mé, právě učedníci moji budete.

A poznáte pravdu, a pravda vás vysvobodí.“ (Jan 8:31–32.)

Prezident Joseph F. Smith řekl: „Největším úspěchem, jehož mohou lidé na tomto světě dosáhnout, je důvěrně se ozeznámit s božskou pravdou tak důkladně a tak dokonale, že příklad ani skutky žádného stvoření žijícího na světě je nemohou odvrátit od poznání, které získali.“⁴

V dnešním světě je diskuse ohledně pravdy velmi vyhrcoená – všechny strany prohlašují, že mají pravdu, jako by pravda byla relativním pojmem, který podléhá individuálnímu výkladu. Mladý chlapec Joseph Smith zjistil, že v době, kdy žil, „byly zmatek a potyčky“ tak veliké, „že bylo nemožné ... dojít k jakémukoli určitému závěru, kdo má pravdu a kdo je na omylu“. (Joseph Smith–Životopis 1:8.) Právě „uprostřed této války slov a rozbouření názorů“ usiloval o božské vedení prostřednictvím snahy najít pravdu. (Joseph Smith–Životopis 1:10.)

Prezident Nelson na dubnové konferenci učil: „Máme-li mít alespoň naději v to, že dokážeme prosit všechny ty nesčetné hlasy a lidské filosofie útočící na pravdu, musíme se naučit získávat zjevení.“⁵ Musíme se naučit spoléhat na Ducha pravdy, kterého „svět nemůže

[přijmouti]. Nebo nevidí ho, aniž ho zná.“ (Jan 14:17.)

Protože se tento svět rychle přesouvá k alternativním skutečnostem, musíme mít na paměti slova Jákoba, že „Duch praví pravdu a nelže. Pročež, promlouvá o věcech tak, jak skutečně jsou, a tak, jak skutečně budou; pročež, tyto věci jsou nám jasně ukázány, ke spasení duše naší.“ (Jáko 4:13.)

Podíváme-li se na svět s odstupem a zhodnotíme-li svůj život, nastane ten správný čas zamyslet se, jaké změny musíme učinit. Můžeme čerpat velkou naději z vědomí toho, že náš Příklad Ježíš Kristus nám znovu ukazuje cestu. Před svou smrtí a Vzkříšením, když usiloval o to, aby lidé kolem Něho porozuměli Jeho božské roli, jim připomněl, že v Něm mohou nalézt pokoj. „Na světě soužení mítí budete, ale doufejte, jáť jsem přemohl svět.“ (Jan 16:33.) O Něm vydávám svědectví ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

POZNÁMKY

1. Russell M. Nelson, „Naděje Izraele“ (celosvětové zasvěcující shromáždění pro mládež, 3. června 2018), www.lds.org/broadcasts/face-to-face/nelson?lang=ces.
2. Dallin H. Oaks, „Dobré, lepší, nejlepší“, *Liahona*, listopad 2007, 107.
3. Tento citát je často připisován Pierre Teilhard de Chardinovi.
4. *Učení presidentů Církve: Joseph F. Smith* (2003), 42.
5. Russell M. Nelson, „Zjevení pro Církev, zjevení pro náš život“, *Liahona*, květen 2018, 96.

Starší Gary E. Stevenson
Kvorum Dvanácti apoštolů

Pastýřská péče o duše

Nabízíme druhým s láskou pomocnou ruku, protože právě to nám Spasitel přikázal, abychom činili.

Jeden můj přítel mi při nedávném rozhovoru vyprávěl, že když byl mladým, nově pokřtěným členem Církve, měl najednou pocit, že mezi členy svého sboru už moc nezapadá. Misionáře, kteří ho učili, přesunuli jinam, a on měl pocit, že se ocitl na okraji zájmu. Ve sboru přátele neměl, a tak vyhledal své staré přátele a pouštěl se s nimi do činností, které ho odváděly od účasti v Církvi – natolik, že se začal ovečkám ve sboru vzdalovat. Se slzami v očích popisoval, jak hluboce vděčný byl za jednoho člena sboru, který mu v duchu pastýřské služby nabídl pomocnou ruku a upřímně a se snahou začlenit ho mezi ostatní ho vybídl, aby se vrátil. Za několik měsíců byl již v bezpečí mezi ovečkami ve sboru a posiloval druhé i sebe. Jsme nesmírně vděční za onoho pastýře v Brazílii, který vyhledal tohoto mladého muže, staršího Carlose A. Godoye, který nyní sedí za mnou jako člen Předsednictva Sedmdesáti.

Není pozoruhodné, jak může mít tak malé úsilí věčné důsledky? Tato pravda je ústředním bodem pastýřské služby Církve. Nebeský Otec může vzít naše prosté každodenní úsilí a proměnit ho v něco zázračného. Uplynulo teprve šest měsíců od doby, kdy prezident Russell M. Nelson oznámil,

že „Pán důležitým způsobem upravil to, jak o sebe navzájem pečujeme“,¹ a vysvětlil: „Zavedeme novější a svatější způsob, jak pečovat o druhé a sloužit jim. Toto nové úsilí budeme nazývat jednoduše ‚pastýřskou službou‘.“²

President Nelson také vysvětlil: „Charakteristickým rysem Pánovy pravé a živé Církve bude vždy organizované, řízené úsilí sloužit jednotlivým dětem Božím a jejich rodinám. A protože je to Jeho Církev, budeme my, jako Jeho služebníci, sloužit jednotlivci právě tak, jak to činil On. Budeme sloužit

v Jeho jménu, s Jeho mocí a pravomocí a s Jeho láskyplnou dobrotivostí.“³

Od onoho oznámení byla vaše odezva neuvěřitelná! Máme zprávy o tom, s jak velkým úspěchem se tyto změny v souladu s pokyny našeho žijícího proroka zavádějí v téměř každému kůlu na světě. Například byli rodinám přiděleni bratři a sestry pověřeni pastýřskou službou, byli zorganizováni společníci a společnice – včetně mladých mužů a mladých žen – a probíhají pohovory o pastýřské službě.

Nemyslím si, že se jedná o náhodu, když šest měsíců před včerejším zjevným oznámením – týkajícím se „nové rovnováhy mezi výukou evangelia doma a v Církvi“⁴ – bylo proneseno zjevené oznámení týkající se pastýřské služby. Počínaje lednem, až budeme na církevních bohoslužbách trávit o hodinu méně, nám vše, co jsme se naučili při poskytování pastýřské služby, pomůže vyvážit tuto ušetřenou hodinu vyšším a svatějším, na domov zaměřeným prožíváním sabatního dne s rodinou a svými blízkými.

Po zavedení těchto organizačních struktur bychom se mohli ptát: „Jak poznáme, že vykonáváme pastýřskou službu po způsobu Páně? Pomáháme Dobrému pastýři tak, jak si přeje?“

President Henry B. Eyring v nedávné diskusi pochválil Svaté, že se přizpůsobili těmto význačným změnám, ale také vyjádřil upřímnou naději, že si členové uvědomí, že pastýřská služba znamená více než jen „chovat se k druhým hezky“. To neznamená, že chovat se hezky není důležité, ale ti, kteří chápou pravého ducha pastýřské služby, si uvědomují, že tato služba pouhé milé chování dalece přesahuje. Vykonává-li se pastýřská služba podle způsobu Páně, může mít dalekosáhlý kladný vliv, který působí po celou věčnost, jako tomu je v případě staršího Godoye.

„Spasitel nám svým příkladem ukázal, co je pastýřská služba, když sloužil z lásky. ... Učil [lidi kolem sebe], modlil se za ně, utěšoval je, žehnal jim a všechny je vyzýval, aby Ho následovali. ... Členové Církve se v rámci pastýřské služby [vyšším a svatějším způsobem] s modlitbou snaží sloužit tak, jak by to dělal Pán – ... ,vždy bdíti nad církví a býti s jejími členy a posilovati je‘, ,navštěvovati příbytek každého člena‘ a pomáhat každému stát se opravdovým učedníkem Ježíše Krista.“⁵

Chápeme, že opravdový pastýř má rád své ovečky, zná každou z nich jménem a „osobně se o [ně] zajímá“.⁶

Jeden můj dlouholetý přítel byl celý život farmářem a věnoval se náročné práci chovu dobytka a ovcí v nevlídných Skalitých horách. Jednou mi vyprávěl o těžkostech a nebezpečích spojených s chovem ovcí. Popisoval, jak brzy na jaře, když v rozsáhlém pohoří roztála většina sněhu, hnal své stádo přibližně 2 000 ovcí do hor, aby tam zůstaly přes léto. Tam pak ovce hlídali až do pozdního podzimu, kdy je přesunul z letních pastvin na zimní pastviny v pustině. Popisoval, jak byla starost o velké stádo ovcí náročná a jak musel pracovat od brzkého rána i pozdě do noci – vstával dlouho před rozedněním a končil až dlouho po setmění. Sám by to nedokázal zvládnout.

Starat se o stádo mu pomáhali další lidé – včetně několika zkušených pomocníků na farmě, jimž asistovali mladší pomocníci, kteří čerpali z moudrosti svých společníků. Také spoléhal na dva staré koně, dvě hříbata, která se zaučovala, na dva staré pastevecké psy a dvě nebo tři štěňata pasteveckých psů. Přes léto můj přítel a jeho ovce čelili vichřicím a lijákům, nemocem, úrazům, obdobím sucha a zkrátka všem možným těžkostem, které si jen člověk dokáže představit. V některých

letech museli celé léto přivázet vodu, aby ovce udrželi naživu. Pak každý rok na konci podzimu, když začalo hrozit zimní počasí a ovce přivedli dolů z hor a spočítali je, obvykle se jim více než 200 ovcí ztratilo.

Stádo 2 000 ovcí, které vyhnali brzy na jaře do hor, se pokaždé ztenčilo na méně než 1 800. O většinu chybějících ovcí *nepřišli* kvůli nemocem ani přirozenému úhynu, ale kvůli dravcům, jako jsou pumy nebo kojoti. Tato dravá zvířata obvykle našla jehňata, která se ocitla mimo bezpečí stáda, a tím přišla o ochranu ze strany svého pastýře. Mohli byste se prosím na okamžik zamyslet nad tím, co jsem právě popsal, z duchovního hlediska? Kdo je pastýř? Kdo je stádo? Kdo jsou ti, kteří pastýři pomáhají?

Sám Pán Ježíš Kristus řekl: „Já jsem ten dobrý pastýř, a známť své ... a duši svou pokládám za ovce.“⁷

Prorok Nefi podobně učil, že Ježíš „bude pásiti ovce své a v něm naleznou pastvu“.⁸ Nacházím trvalou útěchu v poznání toho, že „Hospodin jest *můj* pastýř“⁹ a že každého z nás zná a o každého z nás pečuje. Když se budeme potýkat s životními vichřicemi a lijáky, nemocemi, zraněními a obdobím sucha, Pán – náš Pastýř – nám bude sloužit. Občerství naši duši.

Tak jak se můj přítel staral o své ovce s pomocí mladých i starších

pomocníků na farmě, koní a pasteveckých psů, i Pán vyžaduje pomoc v náročné práci spočívající v péči o ovečky ve *svém* stádu.

Jakožto děti milujícího Nebeského Otce a jakožto ovečky v Jeho stádu se těšíme z pozhledání, že nám Ježíš Kristus osobně slouží v duchu pastýřské služby. Zároveň máme zodpovědnost tímto způsobem sloužit druhým kolem sebe, neboť jsme sami pastýři. Jsme poslušní slov Páně, že máme „sloužiti a vycházeti ve jménu [Jeho] a ... shromažďovati ovce [Jeho]“.¹⁰

Kdo je pastýř? Každý muž, žena a dítě v království Božím je pastýř. Není k tomu zapotřebí žádného povolání. Od okamžiku, kdy se vynoříme z vod křtu, jsme tímto dílem pověřeni. Nabízíme druhým s láskou pomocnou ruku, protože právě to nám Spasitel přikázal, abychom činili. Alma zdůraznil: „Neboť je ... nějaký pastýř, mající mnoho ovcí, a nehlídá je, aby nepřišli vlci a nepožrali stádo jeho? ... Cožpak [je] nevyžene ven?“¹¹ Kdykoli jsou naši bližní v nesnázích z hlediska časného či duchovního, spěcháme jim na pomoc. Neseme si navzájem svá břemena, aby byla lehká. Truchlíme s těmi, kteří truchlí. Utěšujeme ty, kteří mají útechy zapotřebí.¹² Pán to od nás láskyplně očekává. A přijde den, kdy se budeme zodpovídat z péče, kterou projevujeme v rámci pastýřské služby o Jeho stádo.¹³

Odhodlaný ovčácký pes vede ztracené ovce zpět do bezpečí k jejich pastýři a stádu.

Onen můj přítel, který je pastýřem, mi vyprávěl o další důležité součásti péče o ovce na pastvinách. Popisoval mi, že ztracené ovce jsou zvlášť zranitelné vůči dravé zvěři. Ve skutečnosti až 15 procent svého času i celkového času svých pomocníků věnoval hledání ztracených ovcí. Čím dříve ztracené ovce našli, než se zatoulaly příliš daleko od stáda, tím menší byla pravděpodobnost, že jim něco ublížilo. K záchraně ztracené ovce bylo zapotřebí mnoha trpělivosti a sebekázně.

Před několika lety jsem v místních novinách našel článek, který mě natolik zaujal, že jsem si ho uschoval. Nadpis na první straně zněl: „Odhodlaný pes ztracené ovce neopustí.“¹⁴ V tomto článku se popisuje, jak skupinka ovcí, která patřila farmě nedaleko pastvin mého přítele, zůstala z nějakého důvodu opuštěná na letní pastvině. O dva či tři měsíce později uvázly tyto ovce kvůli sněhu v horách. Pastervecký pes tam zůstal s nimi, neboť jeho povinností je ovce hlídat a chránit. Nechtěl se od nich vzdálit! A tak tam zůstal – běhal

celé měsíce v chladném počasí a ve sněhu kolem ztracených ovcí a chránil je před kojoty, pumami a všemi ostatními dravci, kteří by jinak ovcím ublížili. Zůstal tam s nimi, dokud se mu nepodařilo přivést neboli sehnat ovce zpátky do bezpečí u pastýře a stáda. Na fotografii na přední straně tohoto článku bylo možné z očí tohoto psa vyčíst jeho charakter a využit jeho chování.

V Novém zákoně nacházíme podobnosti a poučení od Spasitele, jež obsahuje další postřeh ohledně naší zodpovědnosti jakožto pastýřů ztracených oveček neboli bratrů a sester pověřených pastýřskou službou:

„Kdyby někdo z vás měl sto ovec, a ztratil by jednu z nich, zdaliž by nenechal devadesát devítí na poušti a nešel k té, kteráž zahynula, až by i nalezl ji?

A nalezna, vložil by na ramena svá s radostí.

A přijda domů, svolal by přátele a sousedy, řka jim: Spolu radujte se se mnou, nebo jsem nalezl ovci svou, kteráž byla zahynula.“¹⁵

Když shrneme ponaučení obsažené v tomto podobenství, nacházíme tyto cenné rady:

1. Máme zjistit, které ovce se ztratily.
2. Hledáme je, dokud je nenajdeme.
3. Když je najdeme, bude možná zapotřebí vzít je na ramena, abychom je dostali domů.
4. Jakmile se vrátí, obklopíme je přáteli.

Bratři a sestry, naše největší výzvy a odměny budou možná vyplývat z pastýřské služby věnované ztraceným ovečkám. Členové Církve v Knize Mormonově „bděli nad svým lidem a živili jej věcmi, jež se týkají spravedlivosti“.¹⁶ Můžeme následovat jejich příklad a pamatovat na to, že pastýřská služba má být „vedená Duchem, ... flexibilní a přizpůsobená potřebám jednotlivých členů“. Je také nesmírně důležité, abychom se snažili „jednotlivcům a rodinám pomáhat připravit se na další obřady, dodržovat [jejich] smlouvy a stát se soběstačnými“.¹⁷

Každá duše je pro Nebeského Otce drahocenná. Pán své osobní výzvě, abychom se věnovali pastýřské službě, přikládá největší hodnotu a důležitost, neboť se jedná o Jeho dílo a slávu. Jedná se doslova o dílo věčnosti. Každé z Jeho dětí má v Jeho očích nedozírné možnosti a schopnosti. Miluje *vás* láskou, kterou si ani nedokážete představit. Pán, podobně jako onen věrný pastervecký pes, zůstane na horách, aby *vás* chránil během víchřic, lijáků, sněžení a *dalších* těžkostí.

President Russell M. Nelson nás na minulé konferenci učil: „Naše poselství světu [a dovolte mi dodat: a našemu stádu zúčastněnému na pastýřské službě] je jednoduché a upřímné: zveme všechny Boží děti na *obou stranách závoje*, aby přišly ke svému Spasiteli, obdržely požehnání svatého chrámu,

měly trvalou radost a staly se způsobnými pro věčný život.“¹⁸

Kéž pozvedneme zrak k této prorocké vizi, abychom v rámci pastýřské péče vedli duše druhých k chrámu a v konečném důsledku k našemu Spasiteli Ježíši Kristu. Neočekává od nás, že budeme konat zázraky. Pouze nás žádá, abychom přivedli své bratry a sestry k Němu, neboť *On* má moc vykoupit duše. A budeme-li tak činit, budeme moci dosáhnout, a také dosáhneme, tohoto zaslíbení: „A když se ukáže kníže pastýřů, vezmete tu ... korunu slávy[, jež neuvadá].“¹⁹ O tomto svědčím – a o Ježíši Kristu jakožto našem Spasiteli a Vykupiteli – ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

POZNÁMKY

1. Russell M. Nelson, „Pojďme všichni vpřed“, *Liahona*, květen 2018, 118.
2. Russell M. Nelson, „Pastýřská služba“, *Liahona*, květen 2018, 100.
3. Russell M. Nelson, „Pastýřská služba s mocí a pravomocí Boží“, *Liahona*, květen 2018, 69.
4. Russell M. Nelson, „Úvodní proslov“, *Liahona*, listopad 2018, 8.
5. „Pastýřská služba s posíleným kvorem Melchisedechova kněžství a Pomocným sdružením“, příloha dopisu Prvního předsednictva datovaného 2. dubna 2018, 3, ministering.lds.org/ces; Mosiáš 18:9; Nauka a smlouvy 20:51, 53; viz také Jan 13:35.
6. Viz James E. Talmage, *Jesus the Christ* (1916), 417.
7. Jan 10:14–15.
8. 1. Nefi 22:25.
9. Žalm 23:1; zvýraznění přidáno.
10. Mosiáš 26:20.
11. Alma 5:59.
12. Viz Mosiáš 18:8–9.
13. Viz Matouš 25:31–46.
14. Viz John Wright, „Safe or Stranded? Determined Dog Won't Abandon Lost Sheep“, *Logan Herald Journal*, Jan. 10, 2004, hjnews.com.
15. Lukáš 15:4–6.
16. Mosiáš 23:18.
17. „Pastýřská služba s posíleným kvorem Melchisedechova kněžství a Pomocným sdružením“, 4, 5, ministering.lds.org/ces.
18. Russell M. Nelson, „Pojďme všichni vpřed“, 118–119; zvýraznění přidáno.
19. 1. Petrova 5:4.

President Russell M. Nelson

Staňme se příkladnými Svatými posledních dnů

Zanechávám vám svou lásku a požehnání, abyste mohli hodovat na slovu Páně a uplatňovat Jeho učení v osobním životě.

Toto byla inspirující a historická konference. Hledíme do budoucnosti s nadšením. Jsme motivováni k tomu, abychom si *počínali* lépe a abychom *byli* lepšími. Úžasná poselství, která pronesli naše generální autority a generální úředníci a úřednice u tohoto řečnického pultu, byla nádherná. Stejně tak hudba. Naléhavě vás žádám, abyste již tento týden začali tato poselství studovat.¹ Vyjadřují mysl a vůli Páně pro Jeho lid v dnešní době.

Nové, na domov zaměřené a Církví podporované integrované studijní osnovy mají potenciál uvolnit

v rodinách velikou moc, pokud se bude každá rodina vědomě a pečlivě snažit proměnit svůj domov ve svatyni víry. Slibuji vám, že když budete pilně pracovat na tom, abyste svůj domov přetvořili v ústřední místo poznávání evangelia, časem se *vaše* dny sabatu skutečně stanou radostí. *Vaše* děti budou s nadšením poznávat Spasitelovo učení a budou podle něj žít; a vliv protivníka ve *vašem* životě a ve *vašem* domově zeslábně. Změny ve vaší rodině budou výrazné a trvalé.

Během této konference jsme byli posíleni v odhodlání snažit se základním

způsobem ctít Pána Ježíše Krista *pokaždé*, když budeme mluvit o Jeho Církvi. Slibuji vám, že budeme-li věnovat pečlivou pozornost používání správného jména Spasitelovy Církve a jejích členů, povede to u členů Jeho Církve k prohloubení víry a k získání přístupu k větší duchovní moci.

Předjeme nyní k tématu chrámů. Víme, že čas strávený v chrámu je zcela zásadní pro spasení a oslavení naše i naší rodiny.

Poté, co obdržíme vlastní chrámové obřady a uzavřeme s Bohem posvátné smlouvy, potřebuje každý z nás pokračující duchovní posilování a vzdělávání, které je dostupné *jedině* v domě Páně. A naši předkové potřebují, abychom jim sloužili jako jejich zástupci.

Zamyslete se nad velikým milosrdenstvím a spravedlností Boha, který před založením světa zajistil možnost poskytovat chrámová požehnání i těm, kteří zemřeli bez znalosti evangelia. Tyto posvátné chrámové obřady pocházejí z dávných dob. Podle mě je tato starodávnost úžasná a je dalším důkazem jejich autentičnosti.²

Drazí bratři a drahé sestry, útoky protivníka exponenciálně nabývají na intenzitě i rozmanitost.³ Naše potřeba pravidelně navštěvovat chrám nebyla nikdy větší. Naléhavě vás žádám, abyste se s modlitbou zamysleli nad

tím, jak trávíte čas. Investujte čas do své budoucnosti a do budoucnosti své rodiny. Žijete-li v rozumné vzdálenosti od chrámu, naléhavě vás žádám, abyste našli možnost, jak se pravidelně setkávat s Pánem – být v Jeho svatém domě – a poté se těchto setkání důsledně a radostně účastněte. Slibuji vám, že pokud se budete věnovat službě a uctívání Boha v Jeho chrámech, Pán způsobí zázraky, o nichž ví, že je potřebujete.

V současnosti máme 159 zasvěcených chrámů. Řádná správa a údržba těchto chrámů je pro nás velice důležitá. Postupem času potřebují chrámy nevyhnutelně projít určitou obnovou a renovací. Z tohoto důvodu nyní připravujeme plány na renovaci a modernizaci chrámu Salt Lake a několika dalších chrámů z pionýrského období. Podrobnosti oznámíme, jakmile budou tyto projekty připraveny.

Dnes mám to potěšení oznámit vám i záměr postavit dvanáct dalších chrámů. Tyto chrámy budou postaveny na těchto místech: Mendoza v Argentině; Salvador v Brazílii; Yuba City v Kalifornii; Phnom Penh v Kambodži; Praia na Kapverdských ostrovech; Yigo na Guamu; Puebla v Mexiku; Auckland na Novém Zélandu; Lagos v Nigérii; Davao na Filipínách; San Juan na Portoriku; a okres Washington County v Utahu.

Stavba a udržování chrámů váš život možná nezmění, ale čas, který v chrámu strávíte, ho změní nepochybně. Ty, kteří již v chrámu dlouho nebyli, povzbuzuji k tomu, aby se připravili a vrátili se tam co nejdříve. A vyzývám vás, abyste pak v chrámu uctívali Boha a modlili se o to, abyste pocítili Spasitelovu nekonečnou lásku, kterou k vám chová, aby tak každý z vás získal vlastní svědectví o tom, že Spasitel řídí toto posvátné a odvčké dílo.⁴

Bratři a sestry, děkuji vám za vaši víru a vytrvalé úsilí. Zanechávám vám svou lásku a požehnání, abyste mohli hodovat na slovu Páně a uplatňovat Jeho učení v osobním životě. Ujišťuji vás, že v Církvi neustále dochází ke zjevením a bude k nim docházet i nadále, „dokud nebude dosaženo Božích záměrů a velký Jehova neřekne, že dílo je dokonáno“.⁵

Žehnám vám prohloubenou vírou v Něho a v Jeho svaté dílo a vírou a trpělivostí, abyste dokázali vytrvat v osobních životních těžkostech. Žehnám vám, abyste se stali příkladnými Svatými posledních dnů. Toto je mé požehnání pro vás a vydávám svědectví, že Bůh žije! Ježíš je Kristus! Toto je Jeho Církev. Jsme Jeho lid. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

POZNÁMKY

1. Viz poselství z generální konference on-line na stránkách LDS.org a v aplikaci Knihovna evangelia. Tato poselství budou také vytištěna v časopisech *Liahona* a *Ensign*. Církevní časopisy, včetně časopisů *New Era* a *Friend*, jsou důležitou součástí vašich materiálů pro studium evangelia zaměřených na domov.
2. Viz např. Exodus 28; 29; Leviticus 8.
3. Viz Mosiáš 4:29.
4. Viz Wilford Woodruff, „The Law of Adoption“, kázání pronesené na generální konferenci Církve, 8. dubna 1894. President Woodruff řekl: „Neskončili jsme [se] zjevením. Neskončili jsme [s] dílem Božím. ... Toto dílo neskončí, dokud nebude dokonáno.“ (*Deseret Evening News*, Apr. 14, 1894, 9.)
5. *Učení presidentů Církve: Joseph Smith* (2008), 140.

Níže uvedený seznam vybraných zázitků a příběhů vyprávěných na generální konferenci lze použít při osobním studiu, rodinném domácím večeru nebo při jiných příležitostech k výuce. Číslo odkazuje na první stranu příslušného proslovu.

Řečník	Příběh
Neil L. Andersen	(83) Věrný misionář si uvědomuje, že Spasitel zná jeho utrpení, a překonává zklamání, zatímco se uzdravuje ze zranění utržených při teroristickém bombovém útoku. Russell M. Nelson má po smrti své dcery důvěru v to, že Ježíš Kristus použije klíče vzkříšení ve prospěch všech, kteří umírají. Russell M. Nelson svědčí členům z Portorika o tom, že „můžeme najít radost i uprostřed těch nejhroších okolností“.
Brian K. Ashton	(93) Manželka Briana K. Ashtona dospívá k lepšímu porozumění povaze Boha a tomu, jakou lásku a vděčnost Bůh ke svým dětem chová.
M. Russell Ballard	(71) Josephu F. Smithovi se poté, co trpí nesmírným zármutkem nad smrtí členů rodiny a milionů lidí, kteří zemřeli kvůli válce a nemocem, dostává „vidění o vykoupení mrtvých“.
Steven R. Bangerter	(15) Vnoučata staršího Stevena R. Bangertera zahrabávají do země kameny, které představují Ježíše Krista jakožto základ šťastného života. President Russell M. Nelson připomíná rodičům jejich zodpovědnost učit své děti. Syn staršího Stevena R. Bangertera nabízí rodičům pomoc, aby se mohli připravit na službu na misi. Duch Svátý vede staršího muže zpět do Církve a k duchovnímu bezpečí, které zažíval v dětství.
Shayne M. Bowen	(80) Na staršího Shaynea M. Bowena dělá velký dojem, jak se jeden muž obrátil do Církve skrze moc Knihy Mormonovy.
M. Joseph Brough	(12) M. Joseph Brough během dobrodružství na Aljašce zjišťuje, že s Bohem není nic nemožné. President kůlu zjišťuje, že pokoj přichází spolu s odpuštěním skrze Usmíření Ježíše Krista. Dcera M. Josepha Brougha učí svého otce prostřednictvím touhy sloužit na misi, jak zvládat to, co je obtížné.
Matthew L. Carpenter	(101) Syn Matthewa L. Carpentera dokončuje misi na plný úvazek poté, co se zotavuje z mrtvice.
D. Todd Christofferson	(30) Čtyři členové Církve zůstávají navzdory soužení pevní ve víře v Krista a dostává se jim Jeho posilující podpory.
Quentin L. Cook	(8) Příručka <i>Pojď, následuj mne – pro jednotlivce a rodiny</i> posiluje víru, svědectví a porozumění evangelium jedné rodiny z Brazílie.
Bonnie H. Cordonová	(74) Mladá žena a starší sestra si mezi sebou vytvoří přátelství, které jim v životě žehná. Bonnie H. Cordonová a její společnice v pastýřské službě si mezi sebou a sestrou, kterou navštěvují, vytvoří okamžité pouto. Jeden bratr pověřený pastýřskou službou si vytvoří vztah založený na blízkosti a důvěře s bratrem, jehož manželka se pokusila o sebevraždu.
Michelle D. Craigová	(52) Camilla Kimballová učí jednu členku sboru, aby „nikdy [nepotlačovala] myšlenku na štědrost“.
Dean M. Davies	(34) President Gordon B. Hinckley si v duchu představuje, kde má být postaven chrám Vancouver v Britské Kolumbii.
Henry B. Eyring	(58) Henry B. Eyring netuší, jak si jeho matka dokázala najít čas a energii na to, aby vytvořila mapu cest apoštola Pavla. (90) Henry B. Eyring se učí jednat s lidmi tak, jako by měli „velké potíže“. Spasitel pomáhá manželce Henryho B. Eyringa procházet jejími strastmi.
Cristina B. Francová	(55) Cristina B. Francová zjišťuje, že tajnými přísadami čokoládového dortu její učitelky Primárek jsou láska a oběť.
Robert C. Gay	(97) Duch Svátý pomáhá Robertu C. Gayovi, aby uviděl svou starší sestru tak, jak ji vidí Bůh. James E. Talmage slouží rodině nakažené záškrtem.
Jack N. Gerard	(107) Jack N. Gerard poté, co mu bylo diagnostikováno vážné onemocnění, pohlíží na život z perspektivy věčnosti.
Gerrit W. Gong	(40) Starší Richard G. Scott a Gerrit W. Gong spolu diskutují o víře, zatímco malují akvarel táboráku. Nositel kněžství pomáhá méně aktivnímu manželskému páru vrátit se do Církve.
Jeffrey R. Holland	(77) Děti v duchu pastýřské služby pomáhají svému otci odpustit a vrátit se do Církve, což je pro jeho rodinu zdrojem požehnání.
Joy D. Jonesová	(50) Joy D. Jonesová a její manžel si vytvářejí dlouhodobý přátelský vztah s méně aktivní rodinou poté, co se naučí sloužit z lásky k Pánu.
Russell M. Nelson	(6) Matce se líbí, že se shromáždění konají u nich doma, protože skutečnost, že její manžel doma každý týden žehná svátost, ho ponouká k tomu, aby mluvil slušněji. (68) Russell M. Nelson se o sobě neúmyslně zmiňuje jako o matce. Syn děkuje své matce poté, co ji Duch Svátý vede k tomu, aby mu vyměnila chytrý telefon za obyčejný. (87) Benjamin De Hoyos vysvětluje programovému řediteli jednoho rádia, že dlouhý název Církve vybral Spasitel.
Dallin H. Oaks	(61) Mladý uprchlík jde do vězení poté, co se mstí mladým lidem, kteří ho provokují.
Paul B. Pieper	(43) Mladá dívka, která se připravuje na křest, říká, že vzít na sebe jméno Ježíše Krista znamená, že bude moci „mít Ducha Svatého“.
Ronald A. Rasband	(18) Dcera a zeť Ronalda A. Rasbanda překonávají strach z přivádění dětí na tento svět.
Gary E. Stevenson	(110) Člen sboru podává v duchu pastýřské služby pomocnou ruku Carlosi A. Godoyovi, který sešel z cesty. Farmář ztrácí 200 ovcí v důsledku útoků dravé zvěře. Ověčský pes přivádí ztracené ovce do bezpečí.

Zprávy o chrámech

Církev má v plánu vystavět dvá-
náct nových chrámů, jak oznámil
president Russell M. Nelson v závěru
generální konference (viz strana
114). Rovněž oznámil plán zrenovovat
chrám Salt Lake a další chrámy „z pio-
nýrského období“ a dodal, že podrob-
nosti budou zveřejněny později.

Nové chrámy budou postaveny
v Mendoze v Argentině; v Salvadoru
v Brazílii; v Yuba City v Kalifornii;
v Phnompenhu v Kambodži; v Praii
na Kapverdských ostrovech; v Yigu
na Guam; v Pueble v Mexiku;
v Aucklandu na Novém Zélandu;
v Lagosu v Nigérii; v Davau na
Filipínách; v San Juanu na Portoriku;
a v okrese Washington County
v Utahu.

Čtyři chrámy budou brzy
zasvěceny – 28. října to bude
chrám Concepción v Chile; 9. pro-
since chrám Barranquilla v Kolumbii;
v týdnu mezi 10. a 17. březnem 2019
chrám Řím v Itálii; a 14. dubna 2019
chrám Kinshasa v Demokratické
republice Kongo.

A dva chrámy byly nedávno
znovuzasvěceny – 22. dubna 2018
chrám Houston v Texasu a 20. května
2018 chrám Jordan River v Utahu. ■

Více informací naleznete na stránkách
[temples.lds.org](https://www.templelds.org).

President Nelson je nám příkladem

President Russell M. Nelson radí každému
z nás, abychom byli v rámci pastýřské
služby druhým laskavější, duchovněji a byli
více takovými, jako je Kristus, a tím, jak od
poslední generální konference slouží on
sám, je nám příkladem toho, co to znamená.

Krátce po dubnové generální konferenci
roku 2018 se president Nelson vydal na
cestu, která ho spolu s jeho manželkou
Wendy a starším Jeffreyem R. Hollandem
z Kvora Dvanácti apoštolů a jeho ženou
Patriciou zavedla do Anglie, Izraele, Keni,
Zimbabwe, Indie, Thajska, Číny a na Havaj.

Během další cesty se president Nelson
setkal se členy, misionáři, vedoucími a přá-
teli Církve v západní, střední a východní
Kanadě; v Seattlu ve státě Washington
v USA; a v Dominikánské republice, kde
dlouze promluvil ve španělštině, což bylo
poprvé, kdy měl president Církve delší
proslav v jiném jazyce než v angličtině.

President Nelson učil na shromáždě-
ních a firesidech o správném názvu Církve;
o sdílení evangelia s druhými; o tom, jak si
váží Knihy Mormonovy; proč je život podle
evangelia lepší; v jakém smyslu je Kristova
cesta cestou radosti a štěstí, nyní i ve

věčnostech; o modlitbě; o tom, jak z domo-
va vytvářet útočiště pro děti; o používání
svobody jednání k překonávání pokušení
a k tomu, abychom následovali Spasitele;
o péči o druhé; a o tom, jak se připravovat
na požehnání pramenící z chrámové práce,
a jak tato požehnání získat.

3. června 2018 president a sestra
Nelsonovi rovněž promluvili na celosvětov-
ém zasvěcujícím shromáždění pro mládež,
kde president Nelson uvedl, že mladí
lidé, kteří se přidají k „Pánovu batalionu“
a budou pomáhat shromažďovat Izrael,
budou mít příležitost se stát „součástí
něčeho velkého, něčeho velkolepého,
něčeho vznešeného!“ Vybidl mladé lidi,
aby se vymanili z neustálé závislosti na
sociálních sítích, obětovali nějaký čas Pánu
a spolu s ním důkladně zhodnotili svůj
život, denně se modlili o to, aby mohli
evangelium přijmout všechny děti Boží,
a aby byli světlem světa. ■

*Další informace o službě presidenta
Russella M. Nelsona naleznete na stránkách
[prophets.lds.org](https://www.prophets.lds.org). Celé vysílání pro mládež lze
zhlédnout na stránkách **[https://www.lds.org/
broadcasts/face-to-face/nelson?lang=ces](https://www.lds.org/broadcasts/face-to-face/nelson?lang=ces)**.*

Změny pomáhají dosáhnout rovnováhy mezi výukou evangelia doma a v Církvi

V rámci trvalého úsilí pomáhat Svatým posledních dnů studovat nauku, posilovat víru a prohlubovat osobní uctívání Boha oznámil president Russell M. Nelson úpravy, které mají napomoci uvést do rovnováhy a propojit jedinečné a zásadní způsoby, kterými členové uctívají Boha, učí se Spasitelovu evangelium a žijí podle něj jak v Církvi, tak doma.

Církevní vedoucí oznámili změny v rozvrhu nedělního shromáždění, které vstoupí v platnost v lednu roku 2019, v souvislosti s vydáním nových na domov zaměřených a Církví podporovaných studijních osnov. Tyto a další změny stavějí na několika

předcházejících kampaních, které Církev zahájila v posledních letech a jejichž cílem je pomáhat členům se v životě v plnější míře zaměřovat na Nebeského Otce a Ježíše Krista a prohlubovat svou víru v Ně. V rámci těchto kampaní se kladl důraz na smysluplnější studium evangelia v domově a na to, abychom ctili Pána tím, že budeme světit den sabatu a pečovat jeden o druhého tak, jak by to činil Spasitel a v souladu s vedením Ducha.

Tyto změny si kladou za cíl připravit lid Páně na Jeho návrat a zaměřují se na prohlubování osobního obrácení, vysvětlil starší Quentin L. Cook z Kvora Dvanácti apoštolů, když o těchto

změnách hovořil na sobotním dopoledním zasedání generální konference.

„Jsme si vědomi duchovního dopadu a hlubokého a trvalého obrácení, kterého lze v domácím prostředí dosáhnout ...“, uvedl. „Naším cílem je dosáhnout rovnováhy mezi zážitky v Církvi a v domácím prostředí tak, aby se významně posílila víra a duchovnost a prohloubilo obrácení k Nebeskému Otci a Pánu Ježíši Kristu.“

Úpravy týkající se domova

Církevní vedoucí nás vyzývají ke kladení většího důrazu na to, abychom se jako jednotlivci i jako rodina ve vyšší míře věnovali dodržování náboženských zásad v prostředí domova, včetně studia evangelia doma o nedělích i během celého týdne a úprav týkajících se domácího večera.

Domov, který slouží zároveň jako třída i laboratoř, je životně důležitým ústředním místem studia evangelia a života podle něj. Osobní a rodinné studium evangelia doma o nedělích i během celého týdne nám dává příležitosti každý den nacházet duchovní sílu a umožňuje větší flexibilitu, pokud jde o studium a získávání zjevení, jež odpovídají osobním potřebám. Spoléhání se výhradně na časově omezenou výuku evangelia na církevním shromáždění vytváří nerovnováhu, kvůli níž bychom nejspíše nedosáhli nutného hlubokého a trvalého obrácení.

„Každý z nás nese zodpovědnost za svůj osobní duchovní růst,“ uvedl president Nelson. „A písmo jasně stanovují, že rodiče nesou prvořadou zodpovědnost za to, aby své děti vyučovali nauce.“

V rámci zmíněných změn bude zavedena nová příručka ke studiu evangelia v domově pro jednotlivce a rodiny.

Členové mohou tuto novou příručku *Pojď, následuj mne – pro jednotlivce a rodiny*, pokud si to budou přát, využít jako průvodce studiem evangelia mimo shromáždění. Tato nová příručka spolu s doprovodnými příručkami určenými učitelům Nedělní školy a Primárek zajišťuje, aby byla výuka na nedělních lekcích v souladu tím, čemu se členové budou věnovat v rámci domácího studia písem a domácího večera.

Církevní vedoucí všechny členy kromě toho, že je povzbudili ke studiu písem, znovu vyzvali, aby se během dne sabatu – i v průběhu týdne – účastnili rodinných rad, domácích večerů, věnovali se práci na rodinné historii a chrámové práci, pastýřské službě, osobnímu uctívání Boha a radostnému trávení času s rodinou.

V materiálech, které byly zaslány členům a vedoucím, povzbuzují církevní vedoucí členy k tomu, aby o sabatu – nebo jindy, tak jak se jako jednotlivci či rodiny rozhodnou – pořádali domácí večer a věnovali se studiu evangelia. Rodinný večer zaměřený na společné činnosti může probíhat v pondělí nebo kdykoli jindy. Za tímto účelem mají vedoucí i nadále ponechávat pondělní večery bez církevních schůzek, činností a akcí. Nicméně čas věnovaný domácímu studiu evangelia a činností a akcím pro rodiny a jednotlivce se má plánovat podle osobních okolností.

K hlavním prvkům prohlubování víry a osobního obrácení patří uctívání Boha a účast na posvátných obřadech na církevních shromážděních a shromažďování se za účelem toho, abychom se navzájem učili, posilovali a sloužili jeden druhému. Zkrácení času stráveného na shromáždění by mohlo být kontraproduktivní, pokud

jednotlivci a rodiny nebudou cílevědomě posilovat svůj domov.

President Nelson učil: „Jako Svatí posledních dnů jsme si zvykli uvažovat o ‚církví‘ jako o něčem, co se odehrává v našich sborových domech a je podporováno tím, co se odehrává doma. Tento postoj je třeba poopravit. Nastal čas pro *Církev zaměřenou na domov* a podporovanou tím, co se odehrává v našich odbočkách, sborech a budovách kůlů.“

Úpravy týkající se shromáždění

Úpravy týkající se církevního shromáždění si kladou za cíl podporovat intenzivnější studium evangelia v domově a život podle něj. Tyto změny se týkají každotýdenního nedělního rozvrhu a patří k nim:

- 60minutové shromáždění svátosti,
- 10minutová přestávka na přechod do tříd
- a 50minutová vyučovací hodina, tak jak je to nastíněno v tomto vzorovém rozvrhu:

NEDELNÍ ROZVRH PLATNÝ OD LEDNA ROKU 2019	
60 minut	Shromáždění svátosti
10 minut	Přechod do tříd
50 minut	Třídy pro dospělé; třídy pro mládež; Primárky

50minutová vyučovací hodina bude každý týden zahrnovat Primárky pro děti, a pokud jde o mládež a dospělé, bude se program každý týden střídat takto:

- První a třetí neděle: Nedělní škola.
- Druhé a čtvrté neděle: kněžská kvora, Pomocné sdružení a Mladé ženy.

- Páté neděle: shromáždění mládeže a dospělých pod vedením biskupa.

Pokud jsou Primárky natolik velké, že je lze rozdělit na mladší a starší děti, mají vedoucí níže uvedený rozvrh pro polovinu dětí otočit a podle potřeby časy jednotlivých částí upravit.

ROZVRH PRO PRIMÁRKY PLATNÝ OD LEDNA ROKU 2019	
25 minut	Modlitba, verš z písem nebo článek víry, proslov (5 minut) Čas na zpěv: písně, které souvisejí s verši z písem probíranými ve třídě (20 minut)
5 minut	Přechod do tříd
20 minut	Třídy: lekce z příručky <i>Pojď, následuj mne – pro Primárky</i>

Změny v osnovách

Tato úprava rozvrhu shromáždění jde ruku v ruce s nejnovějším dodatkem k církevním studijním osnovám *Pojď, následuj mne*. Tyto na domov zaměřené a Církví podporované studijní osnovy, které vstoupí v platnost v lednu, uvedou v soulad to, čemu se budou dospělí, mládež a děti učit v rámci Nedělní školy a Primárek, což rodinám ulehčí studium doma, kterému se budou věnovat v průběhu týdne.

Pokyny, osnovy lekcí, materiály a zdroje jsou k dispozici zde:

- *Pojď, následuj mne – pro kvorum starších a Pomocné sdružení* (k dispozici v časopisu *Liahona* z listopadu 2018)
- *Pojď, následuj mne – pro kvora Aro-nova kněžství*

- *Pojď, následuj mne – pro Mladé ženy*
- *Pojď, následuj mne – pro Nedělní školu*
- *Pojď, následuj mne – pro Primárky*

Další informace naleznete na stránkách **pojdnasledujmne.lds.org**.

Další klíčové změny:

- Schůzky rady učitelů se budou konat čtvrtletně, nikoli měsíčně.
- Rozvrhy lekcí pro kворum starších a Pomocné sdružení již nebudou obsahovat schůzku rady o první neděli ani zvláštní téma o čtvrté neděli. Výuka bude zaměřena na poselství z poslední generální konference.
- Společné zaměstnání bude nahrazeno časem na zpěv. *Osnova pro společné zaměstnání* se již nebude používat.
- Již nebude probíhat výuka kurzu Zásady evangelia. Všichni členové a zájemci z řad přátel budou zváni k tomu, aby se účastnili příslušné třídy Nedělní školy pro dospělé nebo pro mládež.
- Volitelné kurzy – jako například kurzy k posilování manželství a rodiny, kurzy přípravy do chrámu, misionářské přípravy či rodinné historie – se nebudou konat o nedělích v době určené k výuce. Výuka těchto kurzů pro jednotlivce, rodiny či skupiny může v závislosti na místních potřebách a podle uvážení biskupa probíhat jindy.

Účely těchto změn

Církevní vedoucí mají při snaze nastolit novou rovnováhu a lépe propojit jedinečnou sílu zážitků získaných doma a na shromáždění na mysli konkrétní záměry.

„Tyto úpravy se ... týkají něčeho mnohem důležitějšího než jen zkrácení nedělního rozvrhu ve sborových domech ...“, řekl starší Cook. „K účelům a požehnáním spojeným s touto úpravou i s dalšími nedávnými změnami patří:

- Prohlubování obrácení k Nebeskému Otci a k Pánu Ježíši Kristu a posilování víry v Ně.
- Posilování jednotlivců i rodin prostřednictvím na domov zaměřených a Církví podporovaných studijních osnov, které přispívají k radostnému životu podle evangelia.
- Svěcení sabatního dne se zaměřením na obřad svátosti.

- Pomáhání všem dětem Nebeského Otce na obou stranách závoje skrze misionářskou práci a skrze přijetí obřadů a smluv a požehnání chrámu.“

Oznámení těchto úprav viz Russell M. Nelson, „Úvodní proslov“, strana 6 tohoto časopisu; Quentin L. Cook, „Hluboké a trvalé obrácení k Nebeskému Otci a Pánu Ježíši Kristu“, strana 8. Více informací o těchto úpravách získáte na stránkách **sabat.lds.org/ces**, kde naleznete dopis od Prvního předsednictva, odpovědi na často kladené otázky a další materiály a zdroje, které mohou jednotlivcům a rodinám pomoci světit sabat. ■

Zapojte se do vytváření nových zpěvníků

Církev připravuje nová vydání zpěvníku *Náboženské písně* a *Zpěvníku pro děti* a žádá členy Církve z celého světa, aby jí zaslali své připomínky a příspěvky.

Prostřednictvím stránek **NoveZpevniky.lds.org** můžete:

Uvádět své připomínky – které jsou vaše oblíbené nynější náboženské písně či písně pro děti; které náboženské písně či písně pro děti Svatých posledních dnů nebo odjinud do zpěvníků zahrnout; které nynější náboženské písně či písně pro děti do nich nezahrnovat; problémy s nynějším vydáním zpěvníků; a další zpětnou vazbu.

Posílat původní tvorbu – náboženské písně, texty náboženských písní, písně pro děti nebo texty písní pro děti. Je zapotřebí, aby se jednalo o hudbu vhodnou na bohoslužby. Zváženy budou písně ve všech jazycích a všech kulturních stylů. Osoby mladší 18 let mohou příspěvky posílat pouze se souhlasem rodiče nebo zákonného opatrovníka. Příspěvky je třeba doručit do 1. července 2019. ■

Starší Brook P. Hales

Sedmdesátník – generální autorita

Když bylo staršímu Brookovi P. Halesovi osm či devět let, byl na postním a svědeckém shromáždění, jemuž předsedal jeho otec jakožto biskup. Otec vyzval shromážděné, aby vydali svá svědectví, což také téměř každý z přítomných učinil. „Bylo to nejspíše poprvé, kdy jsem pocítil, jak mi Duch vydává svědectví o pravdivosti evangelia,“ vzpomíná starší Hales.

Od té doby toto svědectví pocítil mnohokrát, a obzvláště v době, kdy od roku 2008 sloužil jako tajemník Prvního předsednictva. Když byla prezidentu Thomasi S. Monsonovi vyjádřena podpora jako proroka a prezidentovi Církve, a poté znovu, když byla vyjádřena podpora prezidentu Russellu M. Nelsonovi, byl svědkem toho, jak „na každém z těchto mužů spočinul plášť proroka, a já jsem věděl bez jakékoli pochybnosti, že byli vybráni a povoláni stát se v příslušném období prezidentem Církve“.

Starší Hales byl povolán sedmdesátníkem – generální autoritou 17. května 2018 a podpora mu byla vyjádřena 6. října 2018. Bude i nadále pracovat jako tajemník Prvního předsednictva.

Starší Hales se narodil 7. dubna 1956 v utažském Ogdenu Klee a Glennu Phillipu Halesovým a v roce 1980 získal na Weberské státní akademii (nyní Weberská státní univerzita) titul v oboru bankovníctví a finančnictví. Po promoci pracoval v oblasti obchodního bankovníctví a v Oddělení financí a záznamů Církve. V roce 1981 se oženil s Denise Imlay Halesovou a mají spolu čtyři děti. Starší Hales sloužil jako misionář na plný úvazek ve Francouzské misii Paříž, jako rádce v biskupstvu, vedoucí skupiny vysokých kněží, biskup, prezident kůlu, varhaník sboru kněží, učitel Nedělní školy a chrámový pečeticí pracovník.

Starší Hales onoho dne jako malý chlapec své svědectví nevydal. Jeho svědectví však od té doby stále sílí. „Evangelium Ježíše Krista bylo znovuzříženo prostřednictvím Proroka Josepha Smitha, Kniha Mormonova je pravdivá, Bůh nás miluje dokonalou láskou a touží nám žehnat, Ježíš je naším Spasitelem a dostává se nám požehnání v podobě stálého společenství Ducha Svatého, pokud jsme toho hodni,“ říká. ■

POJĎ, NÁSLEDUJ MNE

pro kворum starších
a Pomocné sdružení

Říjen 2018

*Tyto materiály můžete najít v aplikaci
Knihovna evangelia a na stránkách
pojdnasledujmne.lds.org.*

Proč máme shromáždění kvora a Pomocného sdružení?

V těchto posledních dnech Bůh znovuzřídil kněžství a zorganizoval kněžská kvora a Pomocné sdružení, aby pomáhala uskutečňovat Jeho práci na spasení. Když se tudíž každou neděli scházíme na shromážděních kvora starších a Pomocného sdružení, vedeme diskuse a plánujeme, jak pomůžeme uskutečňovat Boží dílo. Aby byla tato shromáždění efektivní, musí představovat něco více než jen výuku. Jsou to příležitosti k tomu, abychom se ohledně práce na spasení radili, společně se o ní učili ze slov církevních vedoucích a plánovali a zorganizovali se, abychom tuto práci mohli naplňovat.

Rozvrh na říjen–prosinec 2018

V roce 2018 se shromáždění kvora starších a Pomocného sdružení řídí tímto měsíčním rozvrhem:

První neděle: Radte se spolu ohledně místních zodpovědností, příležitostí a těžkostí a plánujte, jak budete jednat.

Druhá a třetí neděle: Studujte poselství z uplynulé generální konference vybraná členy či členkami předsednictva nebo příležitostně biskupem či presidentem kůlu.

Čtvrtá neděle: Diskutujte o zvláštním tématu vybraném Prvním předsednictvem a Kvorem Dvanácti apoštolů. Tímto tématem je na období od října do prosince 2018 osobní a rodinné studium písem.

Pátá neděle: Pod vedením biskupstva.

*„Věříme, že se při
zavádění těchto
úprav budete
společně radit a
usilovat o zjevení
... Výsledkem
[nového nedělního
rozvrhu] budou
veliká požehnání
pro ty, kteří [ho]
s nadšením přijmou
a budou usilovat
o vedení Ducha
Svatého. Přiblížíme
se Nebeskému Otci
a našemu Pánu a
Spasiteli Ježíši Kristu.“*

Starší Quentin L. Cook
Kvorum Dvanácti apoštolů

Nový rozvrh na rok 2019

Od ledna 2019 se budou shromáždění kvora starších a Pomocného sdružení konat pouze druhou a čtvrtou neděli v měsíci. Tato shromáždění se budou zaměřovat na poselství z poslední generální konference. Náměty pro výuku na těchto shromážděních jsou uvedeny v květnovém a listopadovém konferenčním vydání *Liahony* a v aplikaci Knihovna evangelia.

K dalším změnám bude patřit od ledna 2019 toto:

- Schůzky rady během první neděle se již nebudou konat. V případě potřeby však kvorum starších a Pomocné sdružení může využít část shromáždění během druhé nebo čtvrté neděle k tomu, aby se členové poradili o nějakém důležitém tématu.
- Společná zahájení, kdy se setkávají kvora Aronova a Melchisedechova kněžství nebo sestry z Pomocného sdružení s mladými ženami, se již konat nebudou.
- Shromáždění kvora starších a Pomocného sdružení nebudou začínat náboženskou písní ani modlitbou, ale budou modlitbou končit.

Studium poselství z generální konference (2018 a 2019)

Učení žijících proroků, vidoucích a zjevovatelů může poskytovat inspirovaná vodítka pro práci kvora starších a Pomocného sdružení. Na jednotlivé týdny, kdy se budou studovat konferenční poselství, vyberou předsednictva kvora starších a Pomocného sdružení na základě potřeb členů vždy konkrétní konferenční poselství, které se bude probírat. Příležitostně může konkrétní poselství navrhnout také biskup nebo president kůlu. Důraz mají vedoucí klást na poselství členů Prvního předsednictva a Kvora Dvanácti apoštolů. Členové a členky předsednictva však mohou z poslední generální konference vybrat podle potřeb místních Svatých a na základě inspirace od Ducha kterékoli poselství.

Vedoucí, učitelé a učitelky mají vyhledávat možnosti, jak členy povzbuzovat k tomu, aby si vybrané poselství předem přečetli. Mají je povzbuzovat k tomu, aby na shromáždění přicházeli připraveni podělit se o pravdy evangelia, kterým se naučili, a o své postřehy týkající se toho, jak podle těchto pravd jednat. Doporučené vzdělávací činnosti, jež jsou uvedeny níže, jsou založeny na zásadách z příručky *Učte tak, jak učil Spasitel* a mohou členům pomoci učit se z poselství, která na generální konferenci zazněla.

David A. Bednar, „*Shromážděte vše v jedno v Kristu*“

Zvažte možnost přinést do třídy lano a nějaký seznam s položkami na odškrtnutí. Vybídněte členy, aby diskutovali o tom, jaký je rozdíl mezi tím, když na pravdy evangelia a programy Církve pohlížíme jako na lano, a tím, když na ně pohlížíme jako na odškrtačkový seznam samostatných položek a úkolů. Vyzvěte je, aby v příkladech uvedených v poselství staršího Bednara vyhledali postřehy či myšlenky, které jim pomáhají zmíněným rozdílům lépe porozumět. Co znamená „shromážďovat vše v jedno v Kristu“? (Viz Efezským 1:10.) Co můžeme dělat pro to, abychom dosáhli naplnění zaslíbení, které je uvedeno v závěru poselství staršího Bednara?

Dallin H. Oaks, „*Pravda a plán*“

Jak nám porozumění „znovuzřízeným pravdám evangelia“ pomáhá ve chvílích, kdy čelíme odporu vůči svému přesvědčení a zvyklostem? Tuto otázku by členové mohli zodpovědět pomocí příkladů základních pravd uvedených ve II. oddíle poselství presidenta Oakse. Také by si mohli projít příklady toho, jak tyto pravdy uplatňujeme (viz III. oddíl). Mohlo by být přínosné, kdyby si členové formou hraných scének vyzkoušeli, jak by pomocí několika těchto základních pravd odpověděli na kritiku nějaké nauky, zásady nebo náboženských praktik Církve.

Quentin L. Cook, „*Hluboké a trvalé obrácení k Nebeskému Otci a Pánu Ježíši Kristu*“

Pro členy by mohlo být zajímavé, kdyby se navzájem podělili o to, jak reagovali ve chvíli, kdy uslyšeli o změnách popisovaných v poselství staršího Cooka. Kdyby se jich nějaký přítel jiného vyznání zeptal, proč Církev zavádí tyto úpravy, co by mu řekl? Vybídněte je, aby v poselství staršího Cooka vyhledali možné odpovědi. Co můžeme jako jednotlivci a rodiny a také jako kvorum či Pomocné sdružení udělat pro to, aby tyto změny skutečně přinesly to, čeho si jejich prostřednictvím Pán přeje dosáhnout? Během této diskuse byste také mohli uvést myšlenky či postřehy z úvodního proslovu presidenta

Nelsona, které členy podněcují k tomu, aby tyto změny „s nadšením přijali“.

Ronald A. Rasband, „*Nebudte znepokojeni*“

V poselství staršího Rasbanda je uvedeno několik veršů z písem, které nám mohou pomoci rozptýlit jakékoli obavy, jež můžeme mít v souvislosti s nebezpečnou dobou, v níž žijeme. Vyzvěte členy, aby v těchto verších vyhledali rady, které by mohli předat někomu, kdo má obavy týkající se budoucnosti. O co dalšího z poselství staršího Rasbanda by se mohli podělit? Jak může strach „omez[ovat] perspektivu Božích dětí“? Členy požádejte, aby řekli, jak se učí překonávat své obavy či strach a žít s vírou.

D. Todd Christofferson, „Pevní a stálí ve víře v Krista“

Na úvod diskuse o tomto poselství byste mohli na tabuli nakreslit čáru a k jednomu jejímu konci napsat slova *Společensky motivované* a k druhému slova *Křesťanská oddanost*. Vyzvěte členy, aby si přečetli odstavec začínající slovy „V procesu mezi společensky motivovanou účastí na obřadech ...“ a přemítali o tom, kde se podle svého názoru v onom procesu právě nacházejí. Co z příkladů v poselství staršího Christoffersona nás inspiruje k tomu, abychom byli ve svých strastech či potížích pevnými a stálými? (Viz také Alma 36:27–28.) Členy vybídněte, aby uvedli příklady lidí, které znají a kteří projevují křesťanskou oddanost evangeliu, a to i v situacích, kdy čelí strastem a potížím.

Ulisses Soares, „Jedno v Kristu“

Jak podle staršího Soarese představuje Amazonka členy znovuzrozené Církve Ježíše Krista? Čemu nás toto přirovnání učí o tom, jaký vliv mohou mít na Církev noví členové? Jak se jako kворum nebo Pomocné sdružení můžeme řídit radou staršího Soarese a povzbuzovat, podporovat a mít rádi nově obrácené? (Viz Moroni 6:4–5.) Možná by se několik členů mohlo podělit o to, jakým těžkostem jako noví členové Církve čelili a jak jim ostatní členové pomohli. Také byste mohli diskutovat o tom, jak noví členové posílili či posilují váš sbor nebo odbočku.

Gerrit W. Gong, „Náš táborák víry“

Zvažte možnost ukázat členům obrázek táboráku a některého z nich požádat, aby se podělil o zážitek, kdy byl vděčný za možnost být u ohně. Členy vybídněte, aby diskutovali o tom, co měl starší Gong na mysli, když hovořil o „táboráku víry“. Poté byste je mohli rozdělit do skupin a každou z nich vyzvat, aby si prošla jednu z pěti možností, jak nás podle staršího Gongu může „táborák víry“ povzbuzovat, a poté se o to podělila s ostatními. Poskytněte členům čas, aby přemítali o tom, jak by mohli posílit svou vlastní víru nebo víru někoho, koho znají.

Dieter F. Uchtdorf, „Věřte, milujte, konejte“

Na úvod diskuse o tomto poselství byste mohli na tabuli napsat slova *Beznaděj a štěstí*. Vyzvěte členy, aby v poselství vyhledali takové postoje, názory a přesvědčení, jež vedou k beznaději, a takové, jež vedou ke štěstí, a aby je napsali na tabuli. Požádejte je, aby se podělili o to, jak sami zažívají ono štěstí, jež přichází tehdy, když věříme, milujeme a konáme, jak tomu učí starší Uchtdorf. Vybídněte je, aby v tomto poselství našli nějaký povzbudivý citát a pověsili si ho doma nebo se o něj podělili s někým z přátel.

Joy D. Jonesová, „Pro Něj“

Zvažte možnost převyprávět příběh ze začátku poselství sestry Jonesové a vybídnout

členy, aby se zamysleli nad nějakým okamžikem, kdy někomu pomohli nebo posloužili, a poté měli pocit, „že on si [jejich] snahy nevšiml nebo ji možná neoceníl, či dokonce odmítl“. Po prodiskutování tohoto příběhu byste mohli na tabuli napsat otázku *Proč máme sloužit?* Členy vybídněte, aby na tuto otázku odpověděli tak, že si projdou zbývající část poselství sestry Jonesové a vyhledají v něm příhodné myšlenky. (Viz také Nauka a smlouvy 59:5.) Jak mohou rady sestry Jonesové změnit to, jak o sebe navzájem pečujeme a sloužíme si?

Michelle D. Craigová, „Božská nespokojenost“

Sestra Craigová hovoří o rozdílu „mezi tím, kde a kdo jsme, a tím, kde chceme být a kým se chceme stát“. Jak si přeje Bůh, abychom na tento rozdíl nahlíželi? Jak si přeje Satan, abychom na tento rozdíl nahlíželi? Každý člen by si mohl v rámci hledání odpovědi na tyto otázky projít jeden ze tří oddílů poselství sestry Craigové. Co můžeme dělat pro to, aby se naše „božská nespokojenost“ nestala „ochromující ztrátou odvahy“?

Cristina B. Francová, „Radost plynoucí z nesobecké služby“

Sestra Francová učí, že „láska se stává posvátnou skrze oběť“, a tuto zásadu ilustruje dvěma příběhy – jedním o Victorii a druhým o vdově. Mohli byste požádat dva členy, aby na hodinu přišli připraveni podělit se o to, čemu se z těchto příběhů učí o lásce a oběti. Jaké další zážitky či zkušenosti, které učí těže zásadě, bychom mohli zmínit? Mohli byste členům pustit nějaké video ztvárňující to, jak Spasitel slouží druhým (například „Light the World – Follow the Example of Jesus Christ“ [„Přineste světlo světu – následujte příklad Ježíše Krista“] na stránkách LDS.org), což pak může vést k diskusi o tom, jak se můžeme řídit Jeho příkladem „služby spojené s láskou a obětí“.

Henry B. Eyring, „Ženy a studium evangelia v domově“

Pasáže z písem a citáty z dokumentu „Rodina – prohlášení světu“, které prezident Eyring zmiňuje ve svém poselství, poskytují

jistý náhled na to, jak důležitý je vliv ženy v domově. Členové by mohli tyto pasáže a citáty společně najít a diskutovat o tom, co znamenají. K čemu nás prezident Eyring vyzývá? Co nám slibuje? Zvažte, jak by mohlo diskusi obohatit, kdybyste si zazpívali nějakou náboženskou píseň o domově, jako například „Vládne-li v domově láska“ (*Náboženské písně*, č. 298), nebo si přečetli její slova.

Dallin H. Oaks, „Rodiče a děti“

Při přípravě na výuku zvažte, která část poselství presidenta Oakse nejlépe odpovídá situaci a potřebám lidí ve vašem kvoru či Pomocném sdružení. Zde je několik otázek, které byste mohli položit, abyste podnítili diskusi o jeho poselství: Jak moderní trendy zmiňované v I. oddíle poselství presidenta Oakse působí proti plánu Nebeského Otce? Jaké příklady věrných žen, jež ztělesňují tvrzení o ženách uvedená ve II. oddíle, bychom mohli zmínit? Jak můžeme povzbuzovat mladé ženy, které známe, k tomu, aby se řídily konkrétními radami presidenta Oakse uvedenými ve III. oddíle?

Russell M. Nelson, „Zapojení sester do shromažďování Izraele“

Pokud učíte Pomocné sdružení, zvažte možnost rozdělit sestry do čtyř skupin a každou z nich vyzvat, aby si přečetla o jedné ze čtyř výzev, které jsou uvedeny v poselství

presidenta Nelsona. Sestry ve skupinách by mohly diskutovat o tom, co je na vybrané výzvě zaujalo, o zkušenostech, které mají s následováním této výzvy, a o námětech, jak podle této výzvy jednat v budoucnu. Poté by se sestry z jednotlivých skupin mohly s ostatními podělit o to, o čem mezi sebou mluvily. Pokud učíte nositele kněžství, mohli byste je vybídnout, aby v poselství presidenta Nelsona vyhledali věty, které vyjadřují, jak Nebeský Otec pohlíží na své dcery. Co můžeme dělat pro to, abychom sestry podporovali a povzbuzovali v úsilí zapojovat se do shromažďování Izraele?

M. Russell Ballard, „Vidění o vykoupení mrtvých“

Mohli byste členy vyzvat, aby přijali výzvu presidenta Ballarda a přečetli si před diskusí ve třídě Nauku a smlouvy 138. Během shromažďování je pak požádejte, aby se podělili o své zkušenosti s tímto oddílem a o postřehy, které by v souvislosti s ním mohli zmínit. K pochopení významu tohoto zjevení by členům mohly pomoci například tyto otázky: „Jak nám toto zjevení přináší útěchu?“ nebo „Jaké pravdy z tohoto zjevení mohou ovlivnit to, jak každý den žijeme?“

Bonnie H. Cordonová, „Jak se stát pastýřem“

Abyste členům pomohli zamyslet se nad tím, jak by mohli zlepšit své úsilí v rámci pastýřské

služby, mohli byste je rozdělit do tří skupin a každou z nich vyzvat, aby si přečetla jeden ze tří nadepsaných oddílů v poselství sestry Cordonové. Členy požádejte, aby uvedli zásady pastýřské služby, o nichž se dočetli. Jak nám snaha řídit se těmito zásadami může pomoci stát se „pastýři, které z nás Pán potřebuje mít“? Členy požádejte, aby se podělili o zkušenosti, kdy jim pastýřská služba někoho druhého pomohla pocítit, že je Spasitel zná a miluje.

Jeffrey R. Holland, „Služba smíření“

Na úvod diskuse o poselství staršího Hollanda byste mohli členy vybídnout, aby se zamysleli nad nějakým vztahem ve svém životě, který potřebuje uzdravit neboli projít smířením. Poté by si mohli projít poselství staršího Hollanda a přečíst si, jak Brad a Pam Bowenovi dokázali pomoci svému otci, aby se uzdravil. Jaká požehnání díky tomu získali? Co z tohoto příběhu by členům podle jejich názoru mohlo pomoci, aby uzdravili vztahy ve svém životě?

Neil L. Andersen, „Zranění“

Na úvod poselství staršího Andersena byste si mohli společně přečíst Lukáše 10:30–35 nebo se podívat na video „Parable of the Good Samaritan“ [„Podobenství o milosrdném Samaritánovi“] (v angličtině, LDS.org). V jakém smyslu se všichni podobáme onomu muži, který „upadl mezi lotry“? V jakém smyslu je podle staršího Andersena Ježíš Kristus „náš milosrdný Samaritán“? Jak od Něj můžeme přijmout uzdravení? Možná byste členy mohli požádat, aby se podělili o to, jak Spasitel uzdravil jejich zranění nebo zranění jejich blízkých. Také by mohli ve slovech staršího Andersena vyhledat nějaké povzbuzující poselství, o které by se mohli podělit s někým, kdo je zraněný.

Russell M. Nelson, „Správný název Církve“

Ježíš Kristus přikázal, aby se Církev nazývala podle Jeho jména. Abyste členům pomohli mít větší touhu řídit se tímto pokynem, můžete je vyzvat, aby si prošli poselství presidenta Nelsona a zjistili, proč „název Církve ... není

věcí dohody". Poté je vybídněte, aby v závěru poselství presidenta Nelsona vyhledali zaslíbení, která se podle jeho slov naplní, pokud se budeme snažit „o znovunastolení správného názvu Pánovy Církve". Jak můžeme být v tomto úsilí nápomocní?

Henry B. Eyring, „Snaž, snaž, snaž“

President Eyring klade dvě zásadní otázky: „Co musím dělat, abych na sebe bral [Spasitelovo] jméno?" a „Jak poznám, že činím pokrok?" Tyto otázky byste mohli napsat na tabuli a požádat členy, aby se podělili o postřehy, které v souvislosti s těmito otázkami získali z poselství presidenta Eyringa a z příkladu sestry Eyringové. President Eyring rovněž zmiňuje píseň „Mým příkladem je Pán Ježíš" (*Zpěvník pro děti*, 90). Co mohou slova této písně vnést do vaší diskuse?

Dale G. Renlund, „Vyvolte sobě dnes“

Členové by se mohli zamyslet nad tím, koho by rádi povzbudili, aby se řídil plánem Nebeského Otce – například některého ze členů rodiny nebo někoho, o koho pečují v rámci pastýřské služby. Poté by si mohli projít poselství staršího Renlunda a podívat se, jak na nás nahlíží Nebeský Otec a Ježíš Kristus. Jak nám pomáhají rozhodovat se, že budeme poslušnými? Co nám jejich příklad napovídá o tom, jak můžeme zlepšit své úsilí v rodině a v pastýřské službě?

Gary E. Stevenson, „Pastýřská péče o duše“

Ti, které učíte, si možná kladou otázku podobnou té, která zazněla v poselství staršího Stevensona: „Jak poznáme, že vykonáváme pastýřskou službu po způsobu Páně?" Mohlo by být pro ně užitečné diskutovat o možných odpovědích na tuto otázku na základě toho, co v tomto poselství nacházejí. Případně byste mohli na hodinu přinést obrázek Spasitele v roli pastýře (viz *Kniha obrázků z evangelia* [2009], č. 64) a členy požádat, aby z poselství staršího Stevensona uvedli nějakou pravdu, kterou tento obrázek znázorňuje. Poté by členové mohli říci, k čemu je tato diskuse inspiruje.

Shromáždění o čtvrté neděli (říjen–prosinec 2018)

OSOBNÍ A RODINNÉ STUDIUM PÍSEM

O čtvrtých nedělích v roce 2018 bude kvorum starších a Pomocné sdružení diskutovat o osobním a rodinném studiu písem. Vedoucí nebo učitelé se mohou rozhodnout vést diskusi zaměřenou na kteroukoli z níže uvedených zásad.

Osobní studium písem

Abyste členy inspirovali k pravidelnému studiu písem, zvažte možnost vyzvat každého z nich, aby si vybral jednu z následujících pasáží a přečetl si ji: Jozue 1:8; 2. Timoteovi 3:15–17; 1. Nefi 15:23–25; 2. Nefi 32:3; Nauka a smlouvy 11:22–23; 33:16–18. Po uplynutí dostatečně dlouhé doby na to, aby si vybranou pasáž přečetli a zamysleli se nad ní, by se mohli s někým dalším ve třídě podělit o to, čemu je tato pasáž učí o studiu písem.

Také byste mohli členy požádat, aby vydali svědectví o požehnáních, která získávají, když studují písma. Pro členy

by mohlo být také přínosné, kdyby si navzájem řekli, co dělají pro to, aby jejich studium písem bylo hodnotné a smysluplné (několik příkladů je uvedeno v oddíle „Náměty, jak zlepšit vaše osobní studium písem" v příručce *Pojď, následuj mne – pro jednotlivce a rodiny*). Také byste se mohli se členy podělit o to, čemu učil starší Quentin L. Cook ve vztahu k „účelům a požehnáním spojeným s [úpravou nedělního rozvrhu] i s dalšími nedávnými změnami". (Viz „Hluboké a trvalé obrácení k Nebeskému Otci a Pánu Ježíši Kristu", *Liahona*, listopad 2018.) Členové by mohli diskutovat o tom, jak nám naše snaha o kvalitnější studium

písem může pomoci těchto účelů dosáhnout. Členy by mohla inspirovat také tato videa na stránkách LDS.org (v angličtině): „Words with Friends“ [„Povídání s přáteli“], „The Blessings of Scripture“ [„Požehnání pramenící z písem“], „Daily Bread: Pattern“ [„Denní chléb – vzor“] a „What Scriptures Mean to Me“ [„Co pro mě znamenají písma“].

Důslednost při studiu evangelia

Starší David A. Bednar přirovnal důsledné rodinné studium písem a další spravedlivé návyky k drobným tahům štětcem, z nichž vzniká nádherný obraz. Abyste členům pomohli porozumět tomu, čemu starší Bednar učil, mohli byste jim ukázat nějaký obraz, v němž jsou patrné umělcovy tahy štětcem. Poté by si členové mohli přečíst ono přirovnání od staršího Bednara, které najdou v proslovu „Pilnější a starostlivější v domově“ (*Liahona*, listopad 2009, 19–20), a diskutovat o tom, jak se tahy štětcem v tomto obraze podobají studiu písem. Co nám pomohlo či pomáhá překonat překážky bránící důslednému studiu evangelia, ať již studujeme jako jednotlivci, nebo s rodinou? Co slíbil president Russell M. Nelson těm, kteří budou „pilně pracovat na tom, [aby] svůj domov přetvořili v ústřední místo poznávání evangelia“? (Viz „Staňme se příkladnými Svátými posledních dnů“, *Liahona*, listopad 2018.) Poskytněte členům čas, aby přemítali o tom, co jsou na základě toho, čemu se dnes naučili, inspirováni udělat. Požádejte je, aby se o to podělili.

Diskuse o evangeliu doma a v Církvi

Jednou z možností, jak pomoci členům porozumět důležitosti diskusí o evangeliu doma a v Církvi, může být to, že požádáte některé dítě a jeho rodiče, aby zazpívali píseň „Nauč mě, jak ve světle kráčet mám“ (*Náboženské písně*, č. 190). Co se z rozhovoru dítěte a rodiče ve slovech této písně dozvídáme o učení se evangeliu? Možná by někteří členové byli ochotni podělit se o nápady ohledně toho, jak z diskusí o evangeliu učinit přirozenou a pravidelnou součást rodinného života. Určité náměty by mohly poskytnout i tyto verše z písem: Deuteronomium 11:18–20; 1. Petrova 3:15; Mosiáš 18:9; Moroni 6:4–5, 9; Nauka a smlouvy 88:122. Jak nás naše diskuse doma i na církevních shromážděních mohou přivádět blíže k Nebeskému Otci a Ježíši Kristu?

NÁMĚTY PRO PODPORU STUDIA PÍSEM DOMA V ROCE 2019

V roce 2019 budou všichni členové sboru studovat Nový zákon – a to jak doma, tak v rámci Nedělní školy či Primárek. Na shromážděních kvora a Pomocného sdružení mají vedoucí, učitelé a učitelky připomínat členům verše z písem, které jsou v příručce Pojď, následuj mne – pro jednotlivce a rodiny předepsány na následující týden a které si mohou doma prostudovat. Tato jednoduchá připomínka může být sdělena písemně, ústně nebo oběma způsoby.

Vedoucí a učitelé kvora starších a vedoucí a učitelky Pomocného sdružení mohou toto studium písem podporovat tím, že budou vyhledávat příležitosti, jak na shromáždění kvora starších a Pomocného sdružení vnášet postřehy a myšlenky týkající se Nového zákona. Vedoucí a učitelé kvora starších a vedoucí a učitelky Pomocného sdružení mohou například:

- Poznamenat, jak se příběhy či nauka z jejich studia písem vztahují na příslušnou lekci v kvoru starších či Pomocném sdružení. Vedoucí, učitelé a učitelky se o tyto postřehy mohou podělit na nedělním shromáždění.
- Podělit se se členy o to, jak se konkrétní příběhy nebo nauka z Nového zákona vztahují na jejich zodpovědnosti v kvoru starších nebo Pomocném sdružení.
- Podělit se se členy o pozitivní zkušenosti a zážitky, které měli při studiu Nového zákona doma, a členy povzbudit k tomu, aby se o své zkušenosti a zážitky podělili i oni.

„Náš Pán a Spasitel, Ježíš Kristus, nás skrze nepředstavitelný dar svého Usmíření nejen osvobozuje od smrti a nabízí nám – skrze pokání – odpuštění hříchů, ale je také připraven nás osvobodit od utrpení a bolestí naší zraněné duše.

Spasitel je náš milosrdný Samaritán, jenž je vyslán ‚uzdravovati skroušené srdcem‘ [Lukáš 4:18]. Přichází k nám tehdy, když nás ostatní přehlížejí. Soucitně nám potírá rány svým uzdravujícím balzámem a obvazuje je. Nese nás v náručí. Stará se o nás. Vybízí nás: Přijďte ke mně a já vás uzdravím. [Viz 3. Nefi 18:32.]“

Starší Neil L. Andersen z Kvora Dvanácti apoštolů, „Zranění“, 84–85.

Milosrdný Samaritán,
Annie Henrie Naderová

„Nové, na domov zaměřené a Církví podporované integrované studijní osnovy mají potenciál uvolnit v rodinách velikou moc, pokud se bude každá rodina vědomě a pečlivě snažit proměnit svůj domov ve svatyni víry,“ řekl prezident Russell M. Nelson během závěrečného zasedání 188. pololetní generální konference Církve. „Slibuji vám, že když budete pilně pracovat na tom, abyste svůj domov přetvořili v ústřední místo poznávání evangelia, časem se *vaše* sabatní dny skutečně stanou radostí. *Vaše* děti budou s nadšením poznávat Spasitelovo učení a budou podle něj žít; a vliv protivníka ve *vašem* životě a ve *vašem* domově zeslábně. Změny ve vaší rodině budou výrazné a trvalé.“

CÍRKEV
JEŽÍŠE KRISTA
SVATÝCH
POSLEDNÍCH DNŮ